ΡΗΞΗ

Μηνιαία εφημερίδα για την εθνική ανεξαρτησία, την κοινωνική χειραφέτηση, την οικολογία και την άμεση δημοκρατία

Έτος 10ο • Αριθμός φύλλου 125 | Σάββατο 16 Ιουλίου 2016 | www.ardin-rixi.gr • Τιμή: 2€

Σήμερα

Νίκος Ντάσιος
«Προτεκτοράτο»
Σελίδα 4

Γεράσιμος Ποταμιάνος
Η «κατάληψη» των ελληνικών τραπεζών
Σελίδα 5

Γιάννης Ξένος
Αλισβερίσι κυβέρνησης - ΧΑ για τον εκλογικό νόμο
Σελίδα 6

Νικόλας Δημητριάδης
Επέτειος μιας κοροϊδίας
Σελίδα 7

Ειδικός Συνεργάτης
Ο Ωνάσης και ο Σόρος
Σελίδα 8

Ένας πολυπολιτισμικός εφιάλτης

Γ. Καραμπελιάς: Για το τρομοκρατικό χτύπημα στην Γαλλία Σελ. 11

ΣΕΛ. 12
Τα εργασιακά στο στόχαστρο της κυβέρνησης

ΣΕΛ. 13
Η νέα διαπλοκή έρχεται από ...παλιά

Σελίδα 16
Τουρκία: σουλτανική μονοφωνία

Σελίδα 18
Βενεζουέλα: ο τσαβισμός κλυδωνίζεται

Σελίδα 22
Γ. Κοτζιούλας, ένας υπηρέτης της Ρωμιοσύνης

εκ ΡΗΞΗΣ | Αντίσταση... Άρδην

των Γιώργου Καραμπελιά και Γιώργου Ρακκά

Το φιάσκο της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, παράλληλα με το οριστικό τέλος της μεταπολίτευσης, σηματοδοτεί και την οριστική εξάντληση μιας δημαγωγικής πολιτικής που κυριάρχησε τα τελευταία πέντε ή έξι χρόνια εντός του λεγόμενου αντιμνημονιακού κινήματος. Κυριάρχησαν επιδιώξεις για την πολιτική εκμετάλλευση της αντιστασιακής διάθεσης του ελληνικού λαού, με την ανακύκλωση βολικών αυταπατών περί εύκολης διεξόδου από την κρίση και επιστροφής στα επίπεδα ευημερίας της ύστερης μεταπολίτευσης.

Και, δυστυχώς, οι πολιτικές της δημαγωγίας δεν χαρακτήρισαν μόνον τις δύο κεντρικές κομματικές συνιστώσες του αντιμνημονιακού τόξου, αλλά όλες τις πολιτικές πρωτοβουλίες της τελευταίας πενταετίας – γι' αυτό και η κρίση είναι βαθιά και αφορά όλους. Χαρακτηριστική είναι και σήμερα η εμμονή δυνάμεων, που μέχρι χθες συμμετείχαν στο καταστροφικό εγχείρημα ΣΥΡΙΖΑ, να συνεχίζουν να εμμένουν στην ίδια πολιτική, αποκρύπτοντας τις βαθύτερες ρίζες της καθολικής παρακμής που μαστίζει τη χώρα.

Η αντιμνημονιακή δημαγωγία –στην οποία ματαίως προσπαθούσαμε επί έξι χρόνια να αντισταθούμε στο εσωτερικό του αντιμνημονιακού κινήματος– αντέστρεφε την πραγματικότητα προπαγανδίζοντας ότι η κρίση είναι «τεχνητή». Αρκούσε, επομένως, η αμφισβήτηση των δανειακών συμβάσεων, για να την υπερβούμε. Το φιάσκο, όμως, και της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αποδεικνύει πως η κρίση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας είναι πραγματική. Είχε υπονομευτεί με ένα παρασιτικό μοντέλο ευημερίας η βιωσιμότητα και η αυτοτέλεια της χώρας, σε τέτοιο βαθμό ώστε να απειλείται η επιβίωση του ελληνισμού στον 21ο αιώνα, ανάμεσα στη Σκύλλα της παγκοσμιοποίησης και τη Χάρυβδη του νεοθωμανισμού.

Πρόκειται για μία καθολική παρακμή, που απειλεί την ίδια την ιστορική ύπαρξη του ελληνισμού και την οποία τροφοδοτούσαν και συγκάλυπταν τόσο οι εκσυγχρονιστικές πομφόλυγες του σημιτισμού, όσο και ο δημαγωγικός λόγος που κυριαρχούσε στο αντιμνημονιακό κίνημα. Σήμερα δε, μετά την επιβολή του τρίτου και χειρότερου μνημονίου, ο κύκλος ολοκληρώθηκε: Το κενό εκπροσώπησης της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας κατέστη απόλυτο και τα τερτίπια των εκλογικών νόμων δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν αυτήν την βαθιά πολιτική, κοινωνική, οικονομική και πολιτισμική κρίση.

Μπροστά λοιπόν στην εξάντληση της αντιμνημονιακής δημαγωγίας, το αίτημα για μια αυθεντική αντιστασιακή πολιτική καθίσταται εκ νέου επίκαιρο. Σε αυτό εντάσσεται το πολιτικό εγχείρημα που ξεκινήσαμε, για τη μεταμόρφωση του ιδεολογικού ρεύματος το οποίο εξέφραζε ο χώρος του *Άρδην* και της *Ρήξης*, σε πολιτικό φορέα

Σε ποια νέα στοιχεία έρχεται να πατήσει αυτό το νέο πολιτικό πείραμα; Τι το διακρίνει από τα προηγούμενα, που δεν τα κατάφεραν;

συνέχεια στη σελ. 3 ▶

ΡΗΞΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από μη κερδοσκοπικό σωματείο
Ιδιοκτήτης-Εκδότης
Γιώργος Καραμπελιάς

Ομάδα έκδοσης:
Γιάννης Ξένος, Γιώργος Ρακκάς
Κωνσταντής Σεβρής, Νικόλας Δημητριάδης,
Ελένη Σαββάκη, Γιώργος Μπύρος
Κώστας Μαυρίδης
Αλέκος Μιχαηλίδης
Κωνσταντίνος Διαλεκτόπουλος

Οικονομικός υπεύθυνος
Στράτος Ιωαννίδης

Διορθώσεις-επιμέλεια κειμένων
Ελένη Ζαχαροπούλου
Χριστίνα Σταματοπούλου
Νίκη Παντελεμίδου
Γρηγόρης Αποστολίδης

Επιμέλεια έκδοσης
Νάσια Παναγούλια

Καλλιτεχνική Επιμέλεια
Δημήτρης Γ. Λουζικιώτης
www.louzikiotis.gr

Αθήνα
Θεμιστοκλέους 37, 106 77
Τηλ: 210 3826319 fax: 210 3839930
Θεσσαλονίκη
Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου,
Τηλ/fax:2310 543751

E-mail: **efrixi@gmail.com**

Τυπογραφείο
Γ. ΤΑΣΣΙΟΠΟΥΛΟΣ-Κ. ΜΠΑΡΛΑΣ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Ορφέως 13, Κορωπί, 194 00 Αθήνα
Τηλ.: 210 6620734

Συνδρομές

ΣΥΝΔΡΟΜΗ (1 ΕΤΟΣ): 30 ευρώ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ:
116/772277-01 - Εθνική Τράπεζα

Η ΡΗΞΗ κυκλοφορεί στα περίπτερα όλης της Ελλάδας από το Σάββατο 2 Δεκεμβρίου 2006 και κάθε πρώτο Σάββατο του μήνα.

• Η κυκλοφορία της ΡΗΞΗΣ βασίζεται επίσης, πέρα από το πρακτορείο, στην καλή θέληση των μελών, των φίλων και των αναγνωστών της. Γι' αυτόν τον σκοπό, μπορείτε να περνάτε από τα γραφεία της εφημερίδας στην Αθήνα (θεμιστοκλέους 37, τηλέφωνο 210 3826319), στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (στην ίδια διεύθυνση, τηλ. 210 3802644), στη Θεσσαλονίκη (Βαλαωρίτου 1 & Δωδεκανήσου, τηλ. 2310 543751) και να προμηθεύεστε τον αριθμό των φύλλων που επιθυμείτε.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΥΝΔΡΑΜΕΤΕ:

• Η ΡΗΞΗ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μία εφημερίδα συμμετοχικής ιδιοκτησίας. Η κατώτερη τιμή μίας μετοχής είναι 100 ευρώ. Η κατάθεση των χρημάτων μπορεί να γίνεται, κατόπιν επικοινωνίας, στον λογαριασμό που έχουμε ανοίξει γι' αυτόν τον σκοπό στην Εθνική Τράπεζα (αρ. λογ. 116/772277-01).

• Η ΡΗΞΗ επιθυμεί να διευρύνει όσο το δυνατόν τον κύκλο των συντακτών της.

Μπορείτε μας στείλετε το δικό σας άρθρο στην ηλεκτρονική διεύθυνση efrixi@gmail.com

• Η ΡΗΞΗ έχει συνδρομές. Μπορείτε, αν θέλετε, να γραφτείτε συνδρομητές, προσφέροντας έτσι μία επιπλέον οικονομική ενίσχυση για την έκδοσή της. Η ετήσια συνδρομή κοστίζει 30 ευρώ.

Το επόμενο φύλλο της ΡΗΞΗΣ θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 10 Σεπτεμβρίου 2016

Στο παρά πέντε

Πόλεμος Μιχαλολιάκου - Χίου

Τους τελευταίους μήνες, μαίνεται ένας ιδιόμορφος εμφύλιος πόλεμος στον ακροδεξιό χώρο. θυμίζουμε ότι στις 17 Σεπτεμβρίου, τρεις μέρες πριν τις εκλογές, ο Μιχαλολιάκος, σε συνέντευξη στον Χατζηνικολάου, είχε δηλώσει: «Σε ό,τι αφορά την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονία Φύσσα στο Κερατσίνι, την αναλαμβάνουμε». Η δήλωση αποτέλεσε αφορμή για να διαχωρίσει τη θέση του ο χουντικός *Στόχος*, που τα προηγούμενα χρόνια είχε συγκλίνουσα τροχιά με τη ΧΑ. Στο πρωτοσέλιδό τους στις 24 Σεπτεμβρίου, έγραφαν: «Ως εδώ. Την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονία Φύσσα ανέλαβαν οι ηττημένοι του '45 (σ.Ρ. δηλαδή τα παιδιά των ναζιστών), όχι οι ελληνόψυχοι και οι εθνικιστές». Έκτοτε ο Χατζηπαρασκευάς (εκδότης του *Στόχου*) συχνά πυκνά επιτίθεται στη Χ.Α.

Πιο σοβαρός εχθρός για τη ΧΑ είναι ο Στέφανος Χίος, που με την εφημερίδα *Μακελειό* και την ομώνυμη ιστοσελίδα του επηρεάζει πολύ περισσότερους ψηφοφόρους της ΧΑ. Τα προηγούμενα χρόνια ο Χίος δήλωνε συστηματικά ότι ψηφίζει ΧΑ, αλλά πριν τις τελευταίες εκλογές άρχισε να βλέπει αλλιώς τα πράγματα. Αρχικά υποστήριζε ότι ο Μιχαλολιάκος δεν κάνει για αρχηγός της ΧΑ, ότι μετά τη δολοφονία Φύσσα στρογγυλεύει πολύ τα λεγόμενά του και ότι καταλληλότερος για αρχηγός είναι ο Κασιδιάρης. Γι' αυτό και τον προέβαλλε από την εκπομπή του, την εφημερίδα και την ιστοσελίδα του, ως το πουλέν της ακροδεξιάς.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της ΧΑ, που παρέμεινε στάσιμη σε ποσοστό, αλλά έχασε κάποιες δεκάδες χιλιάδες ψήφους, άνοιξε την όρεξη στους άσπονδους φίλους της, ότι υπάρχει χώρος και γι' αυτούς. Ένας πρώην χρυσαυγίτης, ο **Χρήστος Ρήγας**, υποψήφιος περιφερειάρχης της στη Δυτική Ελλάδα στις εκλογές του 2014, αποχώρησε τον Μάιο του 2015 από τη ΧΑ με βαριές κατηγορίες κατά της ηγεσίας της. Μετά τις εκλογές έφτιαξε το κόμμα Λ.Ε.Π.Ε.Ν και παρουσιάζεται ιδιαιτέρως κινητικός. Από την πλευρά του ο Χίος απειλεί επίσης ότι θα φτιάξει κόμμα και θα βρεθεί στο κοινοβούλιο.

Όλα αυτά έχουν ενοχλήσει τον Μιχαλολιάκο και γι' αυτό από τις δικές του εφημερίδες δημοσίευσε κείμενο με τίτλο: «θεέ μου, φύλαγέ μας από τους "φίλους"...», όπου επιτίθεται σε «κάποιους που παριστάνουν τους... φίλους της Χρυσής Αυγής, ενώ στην πραγματικότητα εξυπηρετούν τα σχέδια των μυστικών υπηρεσιών του καθεστώτος, τα οποία δεν θέλουν τίποτε άλλο, από αυτήν την ίδια τη διάλυση της ΧΑ». Στη συνέχεια δε, φωτογραφίζει τον Χίο ως βαθυπασόκο και άνθρωπο των μυστικών υπηρεσιών. Και καταλήγει, με γνήσιο ναζιστικό τρόπο, «Όποιος δεν είναι 100% με τη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι έχει εμπιστοσύνη στην ηγεσία της, είναι 100% εναντίον της!» Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποιος κάνει κουμάντο στη ΧΑ, τα ίδια είπε και σε διαδικτυακή εκπομπή στην οποία εξανάγκασε τον κατά τα άλλα αμφισβητία του, Κασιδιάρη, να κάθεται δίπλα του,. Η πολιτική ακινησία της ΧΑ το τελευταίο διάστημα δίνει χώρο για εμφάνιση σε νέες ακροδεξιές αποπειρες.

Μια σιδηροδρομική τραγωδία

Σαράντα πέντε εκατομμύρια ευρώ πουλήθηκε, λοιπόν, από τον ΣΥΡΙΖΑ, η ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Όσο ένας καλός ποδοσφαιριστής, στην ευρωπαϊκή αγορά. Η εξαγορά, αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες κοροϊδίες στην εκποίηση του δημόσιου πλούτου της χώρας. Αξίζει να σημειωθεί ότι η εταιρεία έχει ταμειακά διαθέσιμα... 25 εκ. €. Αποτελεί δε «φιλέτο» διότι στο άμεσο μέλλον θα έχει την δυνατότητα να εκμεταλλευτεί βαριές δημόσιες επενδύσεις που βρίσκονται στην ατζέντα όλων των τελευταίων κυβερνήσεων (σιδηροδρομική Εγνατία, διασύνδεση της Δυτικής Ελλάδας κ.ο.κ.).

Η εταιρεία πουλήθηκε στη δημόσια επιχείρηση σιδηροδρόμων της Ιταλίας, η οποία κι αυτή βαίνει προς ιδιωτικοποίηση, οπότε δεν γνωρίζουμε σε ποια χέρια θα καταλήξει. Η εκποίησή της ήταν εδώ και χρόνια πάγιο αίτημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προ των μνημονιακών δεσμεύσεων της χώρας, η οποία χρησιμοποιούσε ως εργαλείο εκβιασμού τις δήθεν παράνομες κρατικές ενισχύσεις που έλαβε η εταιρεία από τότε που διαχωρίστηκε από την ΟΣΕ Α.Ε. Ο υπουργός που την εκποίησε έναντι πινακίου φακής, ο ανεκδιήγητος Σταθάκης, κατήγγειλε, όταν ήταν στην αντιπολίτευση, τον Σαμαρά, ότι θέλει να την πουλήσει έναντι 300 εκ. €, ωστόσο το ΤΑΙΠΕΔ αρνήθηκε ότι υπήρξε *δεσμευτική* προσφορά.

Έτσι ολοκληρώνεται το δράμα των ελληνικών σιδηροδρόμων. Αρχικώς, οι διοικήσεις που τοποθέτησαν οι κυβερνήσεις κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες βούλιαξαν τις υπηρεσίες που παρείχε, καταδικάζοντας την εταιρεία σε στασιμότητα --ενώ θα μπορούσε να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας. Έπειτα, οι ίδιοι άνθρωποι μεταβλήθηκαν σε φανατικούς οπαδούς της ιδιωτικοποίησης, για να αποσείσουν τις πολιτικές ευθύνες για την υποβάθμιση του δημόσιου σιδηρόδρομου. Και μετά ανέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ, στο όνομα του... δημοσίου συμφέροντος, να κατακρημνίσει το τίμημά τους. Κι όλα αυτά, καθώς η χώρα τείνει να μεταβληθεί σε κεντρικό διαμετακομιστικό κόμβο μεταξύ Ανατολής και Δύσης. Τραγωδία...

Πορεία Κουρδων στην τουρκική πρεσβεία

«Σήμερα στο Κουρδιστάν συνεχίζεται ένας πόλεμος διαφορετικός. Ο τουρκικός στρατός βομβαρδίζει τις πόλεις των Κούρδων. Στις μάχες με το τουρκικό κράτος ο κουρδικός λαός συνεχίζει μια μεγάλη αντίσταση. Αυτή η αντίσταση είναι όχι μόνο ενάντια στον φασισμό του Ερντογάν, αλλά και στην ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Για τη Μέση Ανατολή, η ελευθερία του αρχηγού μας Αμπντουλλάχ Οτζαλάν είναι πιο σημαντική από ποτέ. Για την ελευθερία και την ειρήνη στη Μέση Ανατολή ο Οτζαλάν μπορεί να παίξει έναν μεγάλο ρόλο.

Εμείς ενάντια στις επιθέσεις του τουρκικού κράτους και για την ελευθερία του Οτζαλάν σας απευθύνουμε αυτό το κάλεσμα.»

Το Πολιτιστικό Κέντρο Κουρδιστάν οργανώνει το Σάββατο 16 Ιουλίου, στις 18:00 συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος για να ακολουθήσει πορεία στην τουρκική πρεσβεία.

Κατάντια

Το περιοδικό *Αθηνόραμα* διεξήγε μια έρευνα μεταξύ δώδεκα κριτικών κινηματογράφου για τα καλύτερα ελληνικά κινηματογραφικά έργα των σαράντα τελευταίων χρόνων, στην οποία ο κάθε κριτικός είχε το δικαίωμα να επιλέξει πέντε ταινίας της αρεσκείας του. Για επτά από τους δώδεκα λοιπόν –πρώτο σε αριθμό από όλα– ανάμεσα στα καλύτερα έργα, περιλαμβάνεται ο... «Κυνόδοντας»! Από το έργο του Θεόδωρου Αγγελόπουλου καταγράφονται τρεις επιλογές για «Το βλέμμα του Οδυσσέα», δύο για το «Μια αιωνιότητα και μία ημέρα» και μία για «Το ταξίδι στα Κύθηρα», ανάμεσα σε εξήντα επιλογές. Το «Τοπίο στην Ομίχλη» δεν επελέγη από κανέναν! Η «Γλυκιά Συμμορία» του Νικολαΐδη και οι «Απέναντι» του Πανουσόπουλου επιλέγονται από πέντε κριτικούς η καθεμία. Ο Αβδελιώδης έχει μία παρουσία και ο Βούλγαρης τρεις. Αν αυτά τα αποτελέσματα συνδυαστούν με ποιο έργο επέλεξαν ως το καλύτερο οι αναγνώστες του Αθηνοράματος, από την παγκόσμια παραγωγή του 2015, και πάλι ένα έργο του Λάνθιμου, τον «Αστακό» (!), μπορούμε να προσμετρήσουμε ικανοποιητικά την έκταση και το μέγεθος της παρακμής της χώρας. Ο Φαμπρ και τα παλλόμενα πέη, οι ηλιθιότητες του Χουβαρδά στην Επίδαυρο, οι παπουτσωμένες κότες του Φεστιβάλ Αθηνών και οι ανόσιες –ταυτόχρονα και ανοσιουργήματα– περφόρμανς του Μουσείου Μοντέρνας Τέχνης, είναι όλα δημιουργήματα της ίδιας έκπτωσης του επιπέδου, της ίδιας παρακμής.

Γ.Κ.

Αντίσταση... Άρδην

συνέχεια από τη σελ. 1

Των **Γ. Καραμπελιά – Γ. Ρακκά**

Ένα μη δημαγωγικό, αυθεντικό όραμα εθνικής απελευθέρωσης, κοινωνικής δικαιοσύνης, πολιτισμικής αναγέννησης, οικονομικής ανασυγκρότησης, οικολογίας και άμεσης δημοκρατίας που εκσυγχρονίζει την ελληνική αντιστασιακή παράδοση....

Αυθεντική σύνθεση πατριωτισμού και κοινωνισμού

Η εποχή της παγκοσμιοποίησης και της Ενωμένης Ευρώπης σήμανε μια τεράστια οπισθοδρόμηση από την άποψη των συλλογικών δικαιωμάτων και των κοινωνικών ανισοτήτων. Επιστρέψαμε στην εποχή του άγριου καπιταλισμού και της απροκάλυπτης αποικιοκρατίας των τελών του 19ου αιώνα – αυτή ήταν η κύρια συνεισφορά της «παγκοσμιοποίησης». Μια διαδικασία η οποία έπληξε κατ' εξοχήν τα μικρά έθνη και τις λαϊκές τάξεις σε ολόκληρο τον πλανήτη. Και αυτό το πνεύμα της παγκοσμιοποίησης και της ευρωκρατίας, αυτή η «ενιαία σκέψη», μονοπώλησε όλο το πολιτικό σκηνικό: Μια σύνθεση μεταξύ δεξιών, φιλελεύθερων και νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών της ασύδοτης αγοράς, με την αριστερή κοσμοπολίτικη στρατηγική της αποδόμησης όλων των συλλογικών ταυτοτήτων – έθνος, τάξη, φύλο.

Απέναντι σε αυτόν τον παγκοσμιοποιητικό μονόδρομο, το αίτημα της αντίστασης περνάει μέσα από τη σύνθεση του πατριωτισμού με τον κοινωνισμό, του αγώνα για εθνική απελευθέρωση με εκείνον για την κοινωνική δικαιοσύνη. Πόσω μάλλον για ένα έθνος το οποίο αντιμετωπίζει ταυτόχρονα μια βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση, καθώς και μια υπαρξιακή κρίση ταυτότητας, που τον απειλεί με ιστορική εξαφάνιση.

Και όμως, αυτό το αίτημα –παρότι πλειοψηφικό αίτημα της κοινωνίας– παρέμεινε ανεκπλήρωτο: Η αριστερά, κυριευμένη από τον εθνομηδενισμό της, το πολέμησε και ο κομφορμισμός της φιλελεύθερης δεξιάς το απέρριψε, υποταγμένη στην ενιαία σκέψη της παγκοσμιοποίησης.

Όταν, λοιπόν, η αριστερά καταρρέει υπό το βάρος των καταστροφών που προκάλεσε, και οι δυνάμεις του παλαιού δικομματικού κατεστημένου της χώρας αποσυντίθενται ιδεολογικά, αναδεικνύεται η ανάγκη για αυτήν τη σύνθεση: Για έναν δημοκρατικό πατριωτισμό του 21ου αιώνα, στηριγμένο στον εκσυγχρονισμό της δικής μας παράδοσης, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την παρακμή.

Σε αντίθεση με ό,τι συνέβαινε τα προηγούμενα χρόνια, το αντιστασιακό ρεύμα πρέπει να ριζώσει στα πεδία του συγκεκριμένου, εκεί ακριβώς όπου αναδεικνύεται και η παρακμή της κοινωνίας μας: Όχι γενικόλογες διακηρύξεις, δραχμολογίες, σχέδια επί χάρτου και αφηρημένες ιδέες για τη «μητέρα όλων των μαχών». Η παρέμβαση στην κεντρική πολιτική σκηνή θα πρέπει να συνδυάζεται με μια αδιάκοπη σύγκρουση στο πεδίο της ιδεολογίας, του πολιτισμού, της παιδείας και μάχες στα επιμέρους – στην εκπαίδευση, την τοπική αυτοδιοίκηση, την παραγωγική ανασυγκρότηση. Εκεί όπου μπορούν παρέμβουν οι ίδιοι οι πολίτες, σε μια στρατηγική «περικύκλωσης» του συστήματος, διότι το κέντρο παραγωγής πολιτικής της χώρας μας είναι ολοκληρωτικά σάπιο και εκφυλισμένο.

Και η διαδικασία της αντίστασης θα είναι μακροχρόνια, πολύμορφη και καθολικών διαστάσεων.

Οραματική πολιτική· ρήξη με το παλαιό πολιτικό προσωπικό.

Ακόμα και τη στιγμή της μεγαλύτερης κοινωνικής του απήχησης, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τα 30.000 τυπικά μέλη – στην πραγματικότητα 2.000 ή 3.000 ενεργά στελέχη. Αρκεί να συγκρίνουμε αυτά τα μεγέθη με τα αντίστοιχα της πρώιμης μεταπολίτευσης, όταν το ΠΑΣΟΚ αριθμούσε εκατοντάδες χιλιάδες μέλη. Αντίστοιχα, στο επίπεδο της κυκλοφορίας των εφημερίδων, από τις 200.000 των *Νέων* και της *Ελευθεροτυπίας*, περάσαμε στις 20.000 των *Νέων*.

Εξαιτίας αυτής της αποξένωσης της πλατιάς κοινωνικής πλειοψηφίας από την πολιτική, το πολιτικό και μιντιακό προσωπικό της χώρας έχει εξελιχθεί σε ένα είδος κλειστού κλαμπ συγκλητικών, επαγγελματιών της πολιτικής, που μονοπωλούν στα δημόσια πράγματα επί... σαράντα χρόνια! Χαρακτηριστικό ήταν το πολιτικό προσωπικό που κλήθηκε να υλοποιήσει την «πολιτική της ελπίδας»: Ανακυκλωμένες φιγούρες του πιο βαθέως πασοκισμού, σύμβολα της αριστερής γραφειοκρατίας και των μηχανισμών, επαγγελματίες καφενόβιοι διανοούμενοι της εθνοαποδόμησης.

Εξ αιτίας, λοιπόν, αυτής της βαθύτατης κρίσης της πολιτικής, ορισμένοι, κάποτε και με καλές προθέσεις, υποστηρίζουν ότι επιλέγουμε τη χειρότερη δυνατή συγκυρία για την εκδήλωση της πρωτοβουλίας μας, διότι ο κόσμος είναι καμένος από τον ΣΥΡΙΖΑ, βρίσκεται σε αναμονή, και γι' αυτό θα πρέπει να περιμένουμε την... ολοκλήρωση της καταστροφής για να παρέμβουμε. Όμως αυτό αφορά –εν πολλοίς και κυρίως– εκείνους που στήριξαν τον ΣΥΡΙΖΑ και νιώθουν σήμερα, ειλικρινώς ή όχι, απατημένοι. Αυτοί, στην πλειοψηφία τους, ή κρύβουν το κεφάλι τους ως στρουθοκάμηλοι, λέγοντας «όλοι ίδιοι είναι», ή μας καλούν να περιμένουμε ώστε «όλοι μαζί» να αποπειραθούμε κάτι καινούργιο, όταν «ωριμάσουν» οι συνθήκες. Όμως η καταστροφή που υφίσταται ο ελληνικός λαός δεν μπορεί να περιμένει το πότε θα ανανήψουν και θα ξανασταθούν στα πόδια τους οι «μετανοημένοι» φίλοι μας, αλλά απαιτεί άμεσες απαντήσεις.

> Η διαδικασία της αντίστασης θα είναι μακροχρόνια, πολύμορφη και καθολικών διαστάσεων.

Όντως, πολύ θα θέλαμε να συμπορευτούν μαζί μας και οι πράγματι απατημένοι από τα κόμματα, αλλά γνωρίζουμε πως αυτό αργεί και οι καιροί ου μενετοί. Εμείς, λοιπόν, τουλάχιστον σε αυτήν τη φάση, απευθυνόμαστε προνομιακά σε όσους δεν κατάπιαν αμάσητη την απάτη ΣΥΡΙΖΑ και δεν χρειάζονται μακρά... επώαση για να αντιδράσουν. Απευθυνόμαστε κατ' εξοχήν σε ανθρώπους εκτός πολιτικού συστήματος, διότι θεωρούμε ότι όσοι εμπλέκονται στο μιντιακό και πολιτικό σύστημα, με τον έναν ή άλλο τρόπο, είναι φθαρμένοι, στην καλύτερη περίπτωση. Οι υπόλοιποι θα ακολουθήσουν.

Δηλαδή, για μια τουλάχιστον φορά θέλουμε να αντιστρέψουμε τις προτεραιότητες. Δεν απευθυνόμαστε στα πολιτικά στελέχη, ώστε αυτά «να οργανώσουν» τους ευαισθητοποιημένους πολίτες, αλλά, αντίστροφα, απευθυνόμαστε σε αυτούς τους πολίτες, για να υποχρεώσουν σε δεύτερο ή τρίτο χρόνο και τα μήντια και τα πιο τίμια πολιτικά στελέχη να ακολουθήσουν. Γι' αυτό και δεν επιλέξαμε την τακτική των μακρών διαβουλεύσεων με τα ούτως ή άλλως μακρά νυχτωμένα και συριζοποιημένα πολιτικά στελέχη, για να απευθυνθούμε στη συνέχεια στις «μάζες», αλλά απευθυνθήκαμε κατ' ευθείαν στους ενεργούς πολίτες, καλώντας τους να συνδιαμορφώσουν μαζί μας το νέο εγχείρημα.

Προϋπόθεση και εχέγγυο της ειλικρίνειας της έκκλησής μας το γεγονός ότι επί δεκαετίες είμαστε εκτός του πολιτικού συστήματος, έχοντας αρθρώσει έναν ολοκληρωμένο αντισυστημικό και αντιεθνομηδενιστικό λόγο, ενώ πρόσφατα υποβάλαμε έγκαιρα σε αυστηρή κριτική το τυχοδιωκτικό εγχείρημα ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από το φθινόπωρο του 2014, και αρνηθήκαμε να λάβουμε μέρος σε αυτό. Γι' αυτό λοιπόν και νιώθουμε ότι μπορούμε να στραφούμε απ' ευθείας στους ενεργούς πολίτες της χώρας.

Ένα πολιτικό εγχείρημα που επιθυμεί να μεταβάλει άρδην το τοπίο αυτής της ήττας δεν μπορεί παρά να επιδιώξει την υπέρβαση του σκηνικού της πολιτικής καθίζησης. Αυτό το νόημα έχει μια διαδικασία συγκρότησης που απευθύνεται κατευθείαν και άμεσα στην κοινωνική βάση. Να δημιουργήσει έναν «χώρο πολιτικής» ο οποίος να απευθύνεται σε αυτούς που μέχρι τώρα παρέμειναν αποστασιοποιημένοι και αποκλεισμένοι από την πολιτική, γιατί αποστρέφονταν τον χυδαίο χαρακτήρα της, τον εκφυλισμό της σε «τέχνη της εξαπάτησης».

Επαναφέρουμε, επομένως, τη γενική πολιτική, τον συνδικαλισμό, την παρέμβαση στους δρόμους σε έναν προσανατολισμό μεγάλης πνοής: Τη θεμελιώνουμε πάνω σε ένα νέο όραμα για την Ελλάδα, συνολικό, και όχι σε μια πρόταση διαχείρισης ή σε μια δημαγωγική υπόσχεση ψευδορήξεων, που αναγκαστικά θα καταλήξουν στο αντίθετό τους: Σε βαριές, στρατηγικές ήττες, που οδηγούν τον ελληνικό λαό ακόμα πιο βαθιά μέσα στην απελπισία και την παραίτηση.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, ξεκινούμε έχοντας ως αποσκευές μας: Ένα μη δημαγωγικό, αυθεντικό όραμα εθνικής απελευθέρωσης, κοινωνικής δικαιοσύνης, πολιτιστικής αναγέννησης, οικονομικής ανασυγκρότησης, οικολογίας και άμεσης δημοκρατίας, που εκσυγχρονίζει την ελληνική αντιστασιακή παράδοση· μια δουλειά βάθους... μισού αιώνα, που συνεχίζεται καθημερινά για την ανάλυση του παγκόσμιου συστήματος και της θέσης της χώρας μας μέσα σε αυτό, που μας επιτρέπει να γνωρίζουμε σε ποιον κόσμο ζούμε· μια συνεπής αντικαθεστωτική τοποθέτηση πέντε δεκαετιών· επιμονή στην ομαδικότητα και τη σκληρή δουλειά· ένα «σχέδιο» για την αντίσταση στην ελληνική παρακμή, και το ρίζωμά της μέσα στο κοινωνικό σώμα· τέλος, την επίγνωση ότι η πολυπόθητη αλλαγή θα προκύψει από τον ίδιο τον ιδρώτα και τα δάκρυα του ελληνικού λαού – και, κυρίως, όλων εκείνων που βρέθηκαν έξω από ένα πολιτικό σύστημα σάπιο και εκφυλισμένο, απδιασμένοι από τη χυδαιότητά του. Ξεκινάμε... άρδην, ελεύθεροι-πολιορκημένοι, στο «μη παρέκει» της κρίσης.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Αξίζει να τα θυμηθούμε και αυτά...

Έχει ξεσπάσει εκ νέου σκάνδαλο με την καθυστέρηση της δικής Ζίμενς και οι προπαγανδιστές του Μαξίμου επιτίθενται στον Κυριάκο Μητσοτάκη, για τις (γνωστές ανά το πανελλήνιο) "ιδιαίτερες" σχέσεις του ιδίου και της οικογένειάς του με τον γερμανικό κολοσσό, αξίζει να θυμηθούμε μια σειρά άλλων καταγγελιών, που έκαναν δημόσια βετεράνοι της αριστεράς το 2009, και οι οποίες έβαζαν στο κάδρο της διαπλοκής και την ίδια την αριστερά, κατά την αμαρτωλή περίοδο της οικουμενικής κυβέρνησης Ζολώτα. Τότε οι δηλώσεις ξεσήκωσαν θύελλα αντιδράσεων από τις κομματικές γραφειοκρατίες του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ (σε αυτό το ζήτημα, επιτέλους, ευθυγραμμίστηκαν), και τι προσέθεσε ο Βότσης:

Κοροβέσης: «*...Το μέγα σκάνδαλο είναι ότι έχουν πάρει χρήματα και το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ύστερα από τις πληροφορίες που έχουμε, την περίοδο της οικουμενικής Κυβέρνησης Τζανετάκη και αυτά τα δύο κόμματα, δεν έχουν αντιδράσει. Άρα λοιπόν πρόκειται για μία διαφθορά όλου του πολιτικού συστήματος και δυστυχώς είναι μέσα και η αριστερά [ ] προκηρύχθηκε ένας διαγωνισμός διεθνής για τα τηλέφωνα κι όλα τα κόμματα που μετείχαν στην Οικουμενική Κυβέρνηση, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ο ενιαίος Συνασπισμός, η ΕΑΡ (Ελληνική Αριστερά) δηλαδή του Λεωνίδα Κύρκου, πήρανε χρήματα και δεν αντιδράσανε. Ούτε ο Κύρκος αντέδρασε, ούτε οι επίγονοι του Φλωράκη*»..

Βότσης:«*...Οι δραστηριότητες της Ζίμενς στη χώρα μας έχουν μια εξόχως ενδιαφέρουσα προϊστορία διάστικτη από σκανδαλωδώς χαριστικές πολιτικές ενέργειες. Η κορυφαία το 1990: Η τότε "οικουμενική" κυβέρνηση του Ξεν. Ζολώτα απεφάσισε να ακυρώσει διεθνή διαγωνισμό για την ψηφιοποίηση του ΟΤΕ, που έβαινε προς προκλητικά χαριστική κατακύρωση στη Ζίμενς"σε σύμπραξη με την Intracom του Σωκ. Κόκκαλη και να προκηρύξει νέο. Και ξαφνικά παρενέβησαν από κοινού οι τρεις πολιτικοί ηγέτες (Αν. Παπανδρέου, Κ. Μητσοτάκης και Χ. Φλωράκης), ανέτρεψαν πραξικοπηματικά την κυβερνητική απόφαση και η κατακύρωση ολοκληρώθηκε -ανοίγοντας διάπλατα το δρόμο για τη συναινετική διαπλοκή και όσα έκτοτε ακολούθησαν. Ανεπιβεβαίωτες φήμες, που ουδέποτε διερευνήθηκαν, προσδιόριζαν τότε τη "μίζα" σε δύο δισ. δρχ. για το κομματικό ταμείο του ΠΑΣΟΚ, άλλα τόσα για τη Ν.Δ. και ένα δισ. για τον ενιαίο τότε "Συνασπισμό". Ποια είναι η όλη αλήθεια, ο θεός και η ψυχή τους. Το απολύτως βέβαιο κι εύγλωττο είναι το πολιτικό ομόθυμο αρχηγικό πραξικόπημα*» ...

«Προτεκτοράτο»

Η σιγή που επιβάλει το πρωθυπουργικό γραφείο για τους απόβλητους της πολιτικής του.

Του **Νίκου Ντάσιου**

«Ο άποικος και ο αποικιοκρατούμενος είναι παλιοί γνωστοί. Και πραγματικά ο άποικος έχει δίκιο όταν λέει ότι «τους» ξέρει. Γιατί ο άποικος είναι εκείνος που έφτιαξε και εξακολουθεί να φτιάχνει τον αποικιοκρατούμενο. Ο άποικος αντλεί την αλήθεια του, δηλαδή τα αγαθά του, από το αποικιοκρατικό σύστημα.»

Φραντς Φανόν, ***Της γης οι κολασμένοι***

Ακόμα κι αυτοί που έχουν στοιχειώδεις γνώσεις οικονομικών γνωρίζουν πως προϋποθέσεις για τη χάραξη μιας εθνικής αναπτυξιακής στρατηγικής αποτελούν: Η εξασφάλιση ρευστότητας από το τραπεζικό σύστημα, ο δημόσιος έλεγχος του εθνικού πλούτου και η διαχείριση των φορολογικών έτσι ώστε να προκύπτει ένα επαρκές Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων και ένα λειτουργικό κοινωνικό κράτος.

Στο σημερινό «βασίλειο της Δανιμαρκίας», και οι τρεις παράμετροι εκλείπουν:

Στο Δ.Σ. του νέου υπερ-ταμείου αποκρατικοποιήσεων με την επωνυμία «Ελληνική Εταιρία Συμμετοχών και Περιουσίας ΑΕ», στο οποίο μεταφέρονται όλα τα περιουσιακά στοιχεία των ΤΑΙΠΕΔ, ΤΧΣ και ΕΤΑΔ για 99χρόνια!, τα τρία μέλη θα διορίζονται κατόπιν σύμφωνης γνώμης του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας (ESM) και τ' άλλα δύο με επιλογή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Στον έλεγχό τους θα βρίσκεται το σύνολο των κινητών και ακίνητων περιουσιακών στοιχείων του δημοσίου, αλλά και των σημαντικότερων ΔΕΚΟ, αρχής γενομένης με τις συγκοινωνίες της Αττικής, το ΟΑΚΑ και τα ΕΛΤΑ για ν' ακολουθήσουν ΕΥΔΑΠ & ΕΥΑΘ, ΕΛΒΟ, Αττικό Μετρό, ΔΕΗ και ΑΔΜΗΕ. Ό,τι δηλαδή προέβλεπε το αρχικό σχέδιο Σόιμπλε για τη μεταφορά στο Λουξεμβούργο της έδρας του ΤΑΙΠΕΔ και της μετατροπής των περιουσιακών στοιχείων του ελληνικού δημοσίου σε ενέχυρα.

Το σύνολο των εφοριών της χώρας από 1η Ιανουαρίου 2017 το αναλαμβάνει η νέα Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων, που θα αντικαταστήσει τη σημερινή Γενική Γραμματεία, η οποία δεν θα υπόκειται σε κανέναν έλεγχο από την εκάστοτε κυβέρνηση, ενώ στα όργανα διοίκησής της προβλέπεται η συμμετοχή εμπειρογνώμονα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Να σημειωθεί ότι τον Μάιο –πριν ακόμα ξεκινήσει η υποβολή των φετινών φορολογικών δηλώσεων–, οι απλήρωτοι φόροι ανήλθαν στα 1,25 δισ. € από 694 εκατ. € έναν μήνα πριν!

Εκεί όμως που είναι πιο εμφανής ο ξένος έλεγχος, είναι οι συστημικές τράπεζες, που ανήκουν αποκλειστικά, μετά την τελευταία ανα-κεφαλαιοποίηση, στα «destressed funds». Αυτό ήταν το αποτέλεσμα του «Plan X» και της «ορθολογικής ανυπακοής» των Τσίπρα –Βαρουφάκη, με αποκορύφωμα το καταστροφικό δημοψήφισμα του περασμένου Ιουλίου. Είναι τέτοιας έκτασης ο αφελληνισμός και ο έλεγχος των δανειστών στο τραπεζικό σύστημα της χώρας, που η διοίκηση της τράπεζας Πειραιώς αδυνατεί να ορίσει διευθύνοντα σύμβουλο λόγω αντιρρήσεων των φαντς, παρά το πράσινο φως του ΤΧΣ! Η Γιουρομπάνκ μεταβίβασε ήδη το 80% των μετοχών της στη «Fairfax Financial Hondings», ενώ στην Τράπεζα Αττικής με βασικό μέτοχο το ασφαλιστικό ταμείο των Μηχανικών, ορίστηκε νέα πρόεδρος η κα. **Άννα Πουσκούρη-Reiche**...

Μετά την παραίτηση –και απαίτηση των δανειστών- των τριών μελών της εκτελεστικής επιτροπής του ΤΧΣ, επικρατέστερος για τη θέση του νέου δ/νοντα συμβούλου είναι ο Πολωνός πρώην υπουργός Οικονομικών κι υπηρεσιακός πρωθυπουργός **Μαρέκ Μπέλκα**. Το ΤΧΣ είναι αυτό που εισηγήθηκε τη διαδικασία ανακεφαλαιοποίησης των συστημικών τραπεζών καθώς και τα μέτρα για την αντιμετώπιση των μη εξυπηρετούμενων δανείων επιχειρήσεων και νοικοκυριών. Όχι τυχαία, το πρώτο εξάμηνο του 2016 στάλθηκαν 60 χιλ. κατασχετήρια σε νοικοκυριά και επιχειρήσεις που αδυνατούν ν' ανταποκριθούν, αναιρώντας ένα ακόμα προεκλογικό σύνθημα της κυβέρνησης: «Κανένα σπίτι σε χέρια τραπεζίτη» ....!

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται το κανόνι του Μαρινόπουλου –μετά την ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ–, με τις επικείμενες συνέπειες για 10.000 εργαζόμενους και στις οικογένειές τους. Ο Μαρινόπουλος αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα «μεταπρατισμού» που, παρά τα ιλιγγιώδη ελλείμματα ύψους ενός δισ. € και χωρίς δημοσιευμένους ισολογισμούς, συνέχιζε να λαμβάνει δάνεια από τις τράπεζες, με πολιτική και δημοσιογραφική κάλυψη, ενώ μετέφερε τις αξίες των ακίνητων του σε υπεράκτιες. Και ενώ από το 2012 υπάρχουν πορίσματα ορκωτών λογιστών για την κατάσταση της επιχείρησης, την οποία άλλωστε είχε υποδηλώσει η απομάκρυνση της Καρφούρ την ίδια περίοδο, όχι μόνο δεν έγινε κάποια παρέμβαση εξυγίανσης, αλλά αντίθετα αφέθηκε στην πορεία της χρεοκοπίας χωρίς να αποδοθεί καμία ευθύνη. Η ολιγωρία αυτή, που έφτασε μέχρι το μπλοκάρισμα της πολυσυζητημένης εξαγοράς από τον Σκλαβενίτη, δεν αποτελεί απλώς «ταξική εύνοια» προς την οικογένεια Μαρινόπουλου, αλλά κλασική αποικιοκρατική μεθόδευση, αφού στην ουσία δεν επιτρέπεται η συγκρότηση εθνικού δυναμικού φορέα πώλησης τροφίμων, την ίδια στιγμή που καταστρέφονται δεκάδες εγχώριοι παραγωγοί-προμηθευτές.

> Εκεί όμως που είναι πιο εμφανής ο ξένος έλεγχος, είναι οι συστημικές τράπεζες, που ανήκουν αποκλειστικά, μετά την τελευταία ανα-κεφαλαιοποίηση, στα «destressed funds».

Ίσως η αυτοκτονία Μαμιδάκη να σηματοδοτεί με τον πιο συμβολικό τρόπο τον οριστικό εξοβελισμό της εγχώριας παρασιτικής και εξαρτημένης αστικής ελίτ από τα ξένα επιχειρηματικά συμφέροντα

Ίσως η αυτοκτονία Μαμιδάκη να σηματοδοτεί με τον πιο συμβολικό τρόπο τον οριστικό εξοβελισμό της εγχώριας παρασιτικής και εξαρτημένης αστικής ελίτ από τα ξένα επιχειρηματικά συμφέροντα. Όχι, όμως, με σκοπό την ανασύσταση των δυνάμεων της χώρας, την ισχυροποίηση της θέσης της και την επιστροφή σε τροχιά ανάπτυξης. Αντίθετα, με συνέπεια, την αποκόμιση οφέλους των μητρικών επιχειρήσεων και των τραπεζών της Εσπερίας, όπως χαρακτηριστικά συμβαίνει με την περίπτωση του γερμανικού ΟΤΕ, που χρησιμοποιείται για να «κάνει ταμείο» για τη μητρική Ντόιτσε Τέλεκομ με συνεχείς περικοπές και ρευστοποίηση όλων των επενδύσεων του παρελθόντος στα Βαλκάνια.

Έτσι λοιπόν εξηγείται η απόλυτη σιωπή της κυβέρνησης, όταν ο πολιτικός της σύμμαχος Ιγλέσιας, των Ποδέμος, αποκαλεί τη χώρα «προτεκτοράτο»!

Ο Γιώργος Καραμπελιάς, εξετάζοντας σε βάθος την ιστορική περίοδο που προηγείται της Επανάστασης του '21, διατείνεται πως μιας επαναστατικής στιγμής προηγείται η συγκρότηση μορφών «δυαδικής εξουσίας». Σήμερα καθίσταται επίκαιρο ένα τέτοιο σχέδιο που θα υλοποιείται με τους όρους και τα χαρακτηριστικά των τοπικών κοινωνιών, κατά τα πρότυπα του ελληνικού κοινοτισμού και θα οργανώνεται από έναν πολιτικό φορέα που θα έχει ως πρόταγμά του έναν μακράς διάρκειας εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. «Άρδην-πρόσω», λοιπόν....

«Δημοψηφισματισμός»

Όταν πέρυσι το *Άρδην* υποστήριζε ότι το δημοψήφισμα του Τσίπρα ήταν βοναπαρτιστικής εμπνεύσεως, οι περισσότεροι το θεώρησαν απλώς ένα σχήμα λόγου για τις ανάγκες της πολιτικής αντιπαράθεσης. Χθες, μετά τη συνέντευξη του πρωθυπουργού στον Α. Παπαχελά –όπου ο Τσίπρας υπαινίχθηκε την οργάνωση άλλου δημοψηφίσματος, αυτήν τη φορά για την απευθείας εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας από τον λαό– η περυσινή εκτίμηση επιβεβαιώνεται.

Η καταφανής αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να κυβερνήσει, η εκχώρηση του τραπεζικού συστήματος στον ξένο παράγοντα, η εκποίηση της δημόσιας περιουσίας για πενταροδεκάρες, και η θέσπιση καταιγιστικών λαοκτόνων μέτρων έχει ήδη προκαλέσει τη δημοσκοπική του κατάρρευση και προδιαγράφει μια βαριά ήττα στις επόμενες εκλογές. Τι σκέφτηκε, λοιπόν, ο μετρ του ψεύδους και της εξαπάτησης; Να χαλκεύσει εκ νέου τη λαϊκή εντολή μ' ένα ακόμα δημοψήφισμα προκειμένου να κερδίσει μερικούς μήνες παραπάνω στην εξουσία.

Για μια ακόμα φορά, η βούληση του λαϊκού παράγοντα χρησιμοποιείται στο πλαίσιο ενός μηχανισμού μαζικής παραπλάνησης ο οποίος, εξαπολύεται με δήθεν αμεσοδημοκρατικά προσχήματα. Κι όμως, στην πραγματικότητα τα δημοψηφίσματα διευρύνουν πραγματικά τη δημοκρατία και λειτουργούν αντισταθμιστικά ως προς τη συγκέντρωση εξουσιών στα χέρια του πρωθυπουργού, όταν δεν προκηρύσσονται από τον ίδιο, αλλά κατόπιν μαζικού αιτήματος της κοινωνίας, ή πρωτοβουλίας του ίδιου του Προέδρου της Δημοκρατίας. Όταν εκφυλίζονται σε προπαγανδιστικό χαρτί στα χέρια της ίδιας της κυβέρνησης, παραπέμπουν σε άλλα καθεστώτα. Διότι, ας μην ξεχνάμε, δημοψηφίσματα έκανε και η δικτατορία, δύο τον αριθμό, με σημαία την... αβασίλευτη δημοκρατία!

Γ.Ρ.

Η «κατάληψη» των ελληνικών τραπεζών

Από τη «δημιουργική ασάφεια» στη «δημιουργική καταστροφή»

Του **Γεράσιμου Ποταμιάνου**

Ένα χρόνο μετά το δημοψήφισμα για την αποδοχή των όρων του τρίτου Μνημονίου και την συντριπτική νίκη του ΟΧΙ, συζήτηση έχει ξεσπάσει σχετικά με τις ενέργειες της κυβέρνησης με Υποικ τον Γ. Βαρουφάκη τον Ιούνιο του 2015. Ομως το πραγματικά κρίσιμο διάστημα ήταν το τέλος Φεβρουαρίου 2015 όταν ο Γ. Βαρουφάκης, αποδέχθηκε την κοινοτική πρακτική της «δημιουργικής ασάφειας» που επέτρεψε την παράταση του δεύτερου Μνημονίου μέχρι τον Ιούνιο.

Η μετασροφή της οικονομίας στην παραγωγή και την καινοτομία δεν ενισχύεται ουσιαστικά, αποκλείοντας έτσι κάθε ελπίδα για άμεση παραγωγική ανασυγκρότηση.

Η συζήτηση για τις πληροφορίες Γκαλμπρέιθ, αποπροσανατολίζει επομένως από το σημαντικότερο θέμα της χώρας, που είναι η αντιμετώπιση του προβλήματος των μη εξυπηρετούμενων επιχειρηματικών δανείων. Μέσω του «αφελληνισμού» των ελληνικών τραπεζών, μεθοδεύεται η εκχώρησή τους σε «γύπες» της αγοράς, όπως αποκαλούνται τα κερδοσκοπικά κεφάλαια. Είναι ζήτημα χρόνου να επιβληθούν αλλαγές προσώπων σε όλες τις τράπεζες, όπως προδιαγράφει το τρίτο Μνημόνιο. Η εξέλιξη αυτή θα ολοκληρωθεί μέχρι τον Οκτώβριο, καθώς δόθηκε τρίμηνη παράταση. Στην διαδικασία αναδιάρθρωσης των επιχειρηματικών δανείων, καθοριστικό ρόλο –μαζί με το ΤΧΣ– θα έχουν οι τράπεζες. Αυτές θα αξιολογήσουν τις προσφορές των hedge funds. θα αποφασίσουν την τιμή πώλησης των δάνείων, την αναχρηματοδότηση των εταιρειών.

Η «κατάληψη» των ελληνικών τράπεζών έγινε με την τρίτη ανακεφαλαιοποίηση, μέσα από μια σύνθετη νομική κατασκευή που ελέγχουν οι δανειστές, μέ τον Ενιαίο Εποπτικό Μηχανισμό (SSM) της ΕΚΤ. Η ελληνική κυβέρνηση έχασε τον έλεγχο του ΤΧΣ, αν και πρόκειται για έναν φορέα που διαχειρίζεται την συμμετοχή του Δημοσίου στις ανακεφαλαιοποιημένες τράπεζες. Η τοποθέτηση ξένων στελεχών στις διοικήσεις των τραπεζών, μεθοδεύεται σύμφωνα με τον νόμο 4346/2015 περί εταιρικής διακυβέρνησης, που η κυβέρνηση ψήφισε το 2015.

Οι δανειστές επιθυμούν το ΤΧΣ να αναλάβει πιο ενεργό ρόλο στο ζήτημα της διαχείρισης των μη εξυπηρετούμενων δανείων, το συνολικό ύψος των οποίων ανέρχεται στα 110 δισ. ευρώ (περίπου το 50% του συνόλου), ποσοστό που υπερβαίνει αυτό της Ιταλίας σε σχέση με το ΑΕΠ. Τα funds-μέτοχοι, σε συνεργασία με την ΕΚΤ, επιδιώκουν να τοποθετήσουν τους δικούς τους ανθρώπους σε θέσεις-κλειδιά, που θα διευκολύνουν τα σχέδιά τους για πλήρη έλεγχο των «κόκκινων» επιχειρηματικών δανείων. Με τον τρόπο αυτό, θα παραδοθεί το μεγαλύτερο τμήμα του παραγωγικού ιστού της χώρας στα funds, καθιστώντας παραμύθι για μικρά παιδιά τις διακηρύξεις για εθνική παραγωγική ανασυγκρότηση.

Σύμφωνα με το επικαιροποιημένο τρίτο Μνημόνιο, από τον Οκτώβριο ο SSM, θα ελέγξει τον βαθμό προσαρμογής των τραπεζών στον πρόσφατο νόμο εταιρικής διακυβέρνησης. Έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι η ΕΚΤ (SSM) έχει ζητήσει την πώληση του 40% των κόκκινων δανείων μέχρι το 2018. Την ίδια ακριβώς προθεσμία και ποσοστό πώλησης δανείων έχει θέσει και στις ιταλικές τράπεζες. Συγκεκριμένα η ΕΚΤ ζήτησε από την Banca Monte dei Paschi di Siena να διαμορφώσει άμεσα σχέδιο πώλησης μέχρι το 2018, των κόκκινων δανείων που την βαρύνουν, ύψους 16,2 δισ. (από σύνολο 24,2). Η πώληση ενός τόσο μεγάλου ποσοστού θα δημιουργήσει ανάγκη ανακεφαλαιοποίησης της τράπεζας, ενώ δεν υπάρχουν διαθέσιμοι επενδυτές. Ο Μ. Ρέντσι αναζητά εναλλακτική λύση σε αυτήν που προβλέπουν οι κανόνες χρεοκοπίας που έχει επιβάλει η Γερμανία (**bail-in**) με την τραπεζική ενοποίηση.

Η Monte dei Paschi είναι μόνο μια από την ομάδα των ιταλικών τραπεζών που βαρύνονται με 360 δισ. κόκκινων δανείων (20% του ΑΕΠ). Οι Ιταλοί, θέλουν να εξαιρεθούν από τον ευρωπαϊκό Κανονισμό περί bail-in και οι ανακεφαλαιοποιήσεις να γίνουν με κρατικό χρήμα. Η κυβέρνηση Ρέντσι συναινεί και προσπαθεί να βρει φόρμουλα αποδεκτή από την ΕΕ και την ΕΚΤ, προκειμένου να διατηρηθεί ο έλεγχος της παραγωγικής βάσης σε ιταλικά χέρια. Ο «καυγάς» αφορά και το αν οι πιστωτές θα υποστούν απώλειες, όπως δεν έγινε στην ελλάδα.

> Με την υποτίμηση αξιών αρκούν π.χ λίγες εκατοντάδες εκατ. για να αποκτήσει ένα fund ικανό ποσοστό μιας τράπεζας, έχοντας έτσι πρόσβαση σε περιουσιακά στοιχεία αξίας 85 δισ. Δεν είναι ενδιαφέρον;

Ο Β. Σόιμπλε επικαλείται το ότι θα πληρώσουν οι φορολογούμενοι και υπερασπίζεται τον μηχανισμό χρεοκοπίας που ο ίδιος επέβαλε με την τραπεζική ένωση, για να απεθνικοποιήσει το ιταλικό παραγωγικό δυναμικό που εξαρτάται από τον τραπεζικό δανεισμό. Η ιταλική κυβέρνηση στη μάχη με την Γερμανία, χρησιμοποιεί την ρήτρα προληπτικής δράσης του μηχανισμού χρεοκοπίας τραπεζών, που δεν προβλέπει συμμετοχή στο κόστος διάσωσης των κατόχων ομολόγων. Οι τράπεζες θα πουλήσουν μετοχές ή cocos (μετατρέψιμα ομόλογα) στο δημόσιο, αν δεν αγορασούν από ιδιώτες. Το μοντέλο εφαρμόστηκε στην Ελλάδα, αλλά η Ελλάδα είναι μια χώρα που έχει χάσει την κυριαρχία στις πολιτικές και οικονομικές αποφάσεις και όλα δείχνουν ότι φτάνει η ώρα να χάσει και τον έλεγχο στις επιχειρήσεις της. Είναι επομένως εξαιρετικά ενδιαφέρον και καθοριστικό για τις ευρωπαικές εξελίξεις το αν τελικά οι Γερμανοί δεν αφήσουν να γίνουν διασώσεις τραπεζών στην Ιταλία, με κρατικό-ευρωπαϊκό χρήμα.

Σε ότι αφορά την Ελλάδα, η οικονομική και κοινωνική κατάρρευση, θα είναι ο θησαυρός που θα κυνηγήσουν τα ιδιωτικά κεφάλαια υψηλής μόχλευσης, καθώς θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευθούν τις υπεραξίες που κρύβει ο παραγωγικός ιστός. Με την υποτίμηση αξιών αρκούν π.χ λίγες εκατοντάδες εκατ. για να αποκτήσει ένα fund ικανό ποσοστό μιας τράπεζας, έχοντας έτσι πρόσβαση σε περιουσιακά στοιχεία αξίας 85 δισ. Δεν είναι ενδιαφέρον; Πολύ περισσότερο από την «δημιουργική καταστροφή» που υπερασπίστηκε ο Schumpeter. Γιατί αυτός ζούσε στην βιομηχανική εποχή.

Για τον εκλογικό νόμο

Το μεγάλο αλισβερίσι με τη Χρυσή Αυγή

Του **Γιάννη Ξένου**

Εδώ και ένα μήνα την πολιτική σκηνή απασχολεί, σχεδόν μονοπωλιακά, ο νέος εκλογικός νόμος που φέρνει η κυβέρνηση. Τα πραγματικά πολιτικά ζητήματα κρύβονται κάτω από το χαλί –και το χάλι– του εκλογικού νόμου και αν αυτό είναι μια τακτική που ευνοεί την κυβέρνηση, ώστε να πάρει μια ανάσα από την αποτυχημένη αξιολόγηση που έκλεισε τον Ιούνιο, πριν ξεκινήσει το νέο μαρτύριο τον Σεπτέμβριο, είναι φαινομενικά ακατανόητο που σύμπασα η αντιπολίτευση εμπλέκεται στο παιγνίδι.

Η **κυβέρνηση**, αναγνωρίζοντας ότι ο πολιτικός χρόνος της εξαντλείται, έριξε για άλλη μια φορά το βάρος στην πολιτική επικοινωνία, στο μόνο πεδίο που της αναγνωρίζεται επιδεξιότητα. Ο φακός δεν εστιάζει πια στο κόψιμο των συντάξεων, στα «κανόνια» που σκάνε στην αγορά το ένα μετά το άλλο, συνέπεια και των κάπιταλ κοντρόλ, στον αφελληνισμό των τραπεζών και του ΤΑΙΠΕΔ, στο ότι ο τουρισμός στα νησιά του Αιγαίου έχει βουλιάξει ή τις αλλαγές που έρχονται στα εργασιακά από Σεπτέμβριο, αλλά στο αν η κυβέρνηση θα καταφέρει να συγκεντρώσει τον μαγικό αριθμό των 200 βουλευτών. Η κυβέρνηση, αν πραγματικά πίστευε στη σπουδαιότητα της απλής αναλογικής, θα προλάβαινε να τη φέρει πέρυσι το καλοκαίρι, ως ενδιάμεσο νομοσχέδιο στο τρίτο μνημόνιο που ψήφισε τότε και με αυτήν θα πήγαινε στις εκλογές του Σεπτεμβρίου. Τώρα η συζήτηση για την απλή αναλογική είναι απλώς για να θολώσει τα νερά, αλλά αποδεικνύει για άλλη μια φορά την ανευθυνότητα των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, που βλέποντας ότι όποιε γίνουν εκλογές θα βγουν δεύτεροι, απειλούν να τιμωρήσουν την χώρα με μόνιμη ακυβερνησία. Απειλή στο στιλ, «αν δεν κυβερνούμε εμείς, ας μην μπορεί κανείς να κυβερνήσει», ολοκληρώνοντας την εικόνα καμένης γης που έχουν διαμορφώσει.

Η όλη συζήτηση για εκλογικό νόμο είναι ένας εύσχημος τρόπος για να έρθουν κοντά με τον **Λεβέντη**. Για τους συριζαίους ψηφοφόρους, σταδιακά, ο Λεβέντης παύει να είναι ένας γραφικός πολιτικός, αλλά «πολιτικός με αξίες»· το σχέδιο Φλαμπουράρη για χρήση του Λεβέντη σε δεύτερη φάση είναι σε πλήρη εξέλιξη. Ο Λεβέντης άλλο που δεν ήθελε, ποιος θα του το 'λεγε πριν μερικά χρόνια ότι θα μεταβληθεί σε αποκούμπι μιας κυβέρνησης, ασχέτως αν αυτή είναι η χειρότερη της μεταπολίτευσης. Τις τελευταίες μέρες στα ΜΜΕ έχει αναλάβει ρόλο κυβερνητικού εκπροσώπου, απειλεί τα κόμματα που δεν θα ψηφίσουν τον εκλογικό νόμο, ενώ προχωρά και σε αποκαλύψεις ότι, αν ψηφιστεί από 200 βουλευτές, ο Τσίπρας άμεσα μέσα στο φθινόπωρο θα προχωρήσει σε εκλογές. Αποτελεί πια δεκανίκι των Φλαμπουράρη-Παππά, οι 110 χιλ., που τον πίστεψαν ότι μπορεί να φέρει κάτι νέο, θα πρέπει να βιώνουν τεράστια απογοήτευση.

Το **ΚΚΕ**, από την πλευρά του, ετοιμάζεται να κάνει ένα (ακόμα) μεγάλο λάθος, όπως το 1985 που στήριξε τον Ανδρέα Παπανδρέου στην αλλαγή του Συντάγματος (διαβάστε τη σχετική αποκάλυψη του Μίκη Θεοδωράκη). Μετά την τρίμπλα της κυβέρνησης, που διαχωρίζει το άρθρο της κατάργησης του μπόνους των 50 εδρών από εκείνο της διατήρησης του ορίου του 3%, το ΚΚΕ δήλωσε ότι θα ψηφίσει το άρθρο της κατάργησης του μπόνους των 50 εδρών. Αλλά οι ψήφοι του ΚΚΕ δεν θεωρούνται βέβαιες για την κυβέρνηση, γιατί την τελευταία στιγμή είναι ικανό να αλλάξει πάλι στάση, ωστόσο αυτή η υπαναχώρηση δίνει ελπίδες στο Μαξίμου να συνεχίσει την πίεση προς Πασόκ, Ποτάμι και ανεξάρτητους βουλευτές.

Το **Πασόκ** βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση γιατί, ενώ η Γεννηματά και όλη η βουλευτική ομάδα, εκτός του προερχόμενου από τη Δημάρ, Θεοχαρόπουλου, έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν πρόκειται να ψηφίσει τον εκλογικό νόμο, υπάρχουν εντός Πασόκ **διαδρομιστές** που πιέζουν για αλλαγή στάσης. Διαδρομιστές που έχουν επενδύσει την επαναφορά τους στο πολιτικό προσκήνιο πάνω στις συνεννοήσεις με τον Σύριζα και τους εκφράζουν απόλυτα οι πόθοι του Κουρουμπλή για μελλοντική συνεργασία Σύριζα-Πασόκ. Ο **Θεοδωράκης**, από την άλλη πλευρά, αφού είδε ότι το επίμονο φλερτ με τον Σύριζα δεν αποδίδει, το τελευταίο διάστημα έχει στραφεί προς τον Μητσοτάκη. Επομένως, το δόλωμα που του βάζει η κυβέρνηση, ότι προτίθεται να χαμηλώσει το όριο του 3%, που με τα σημερινά δεδομένα το Ποτάμι θα το χρειαζόταν για να ξαναμπεί στη Βουλή, δεν τον πείθει. Για τους ανεξάρτητους βουλευτές, εκτός από τη στήριξη του **Νίκου Νικολόπουλου**, που ο πρωθυπουργός έφτιασε να πραγματοποιήσει μαζί του δίωρη συνάντηση για να του αναπτύξει ο Νικολόπουλος τις προτάσεις της ΚΕ του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος για τον εκλογικό νόμο, η κυβέρνηση παρά τον αγώνα που κάνει δεν αναμένεται να κερδίσει άλλον.

...και το επικίνδυνο παιχνίδι με τη Χρυσή Αυγή

Στην όλη ιστορία με τον εκλογικό νόμο, η διάσταση που αποφεύγεται να αναδειχθεί από τα κυβερνητικά ΜΜΕ είναι ότι, αν περάσει, θα περάσει με τις 18 ψήφους της νεοναζιστικής **Χρυσής Αυγής**. Η κυβέρνηση, δείχνοντας για πολλοστή φορά πολιτική ανευθυνότητα, χαριεντίζεται με την εγκληματική οργάνωση (που η δίκη της έχει ξεχαστεί και περνά πια στα ψιλά) και με δηλώσεις όπως αυτές του **Βούτση**, ότι «δεν υπάρχουν ευπρόσδεκτες και μη ευπρόσδεκτες ψήφοι», την νομιμοποιεί πολιτικά. Από την πλευρά τους οι χρυσαυγίτες αντιλαμβάνονται τι ευκαιρία τους δίνεται και ευθυγραμμίζονται πίσω από τον Σύριζα – άλλωστε τον ενάμιση χρόνο που είναι κυβέρνηση ο Σύριζα, η στάση της είναι μόνο διευκολυντική για την κυβέρνηση (θυμηθείτε τους στημένους καβγάδες στην Βουλή χρυσαυγιτών και συριζαίων για άσχετα θέματα, μόνο και μόνο για να μειωθεί η αντιπολιτευτική πίεση προς την κυβέρνηση).

Ο Μιχαλολιάκος, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα *Παραπολιτικά* δήλωσε ότι «*ένας εκλογικός νόμος που θα μας επιτρέψει να εκλέξουμε περισσότερους βουλευτές και θα αποτυπώνει την πραγματική κοινωνική δυναμική μας και στη Βουλή δεν θα είναι δυσάρεστος*». Άρθρο της χρυσαυγίτικης ιστοσελίδας ethnikismos πάει ένα βήμα παραπέρα τη συλλογιστική της ΧΑ γιατί θα στηρίξουν τον νόμο: «Ο νέος εκλογικός νόμος οδηγεί στη "μεγάλη συγκυβέρνηση" πρώτου και δευτέρου κόμματος. Πράγμα που θα είναι πολύ καλό αν γίνει ... γιατί αφενός μεν θα πέσουνε οι μάσκες και αφετέρου δε, θα γίνει αυτομάτως η Χρυσή Αυγή (τρίτο κόμμα σίγουρα) **αξιωματική αντιπολίτευση! Και μετά**...».

Η νεοναζιστική γκρούπα λουφάζει μέχρι να περάσει η «μπόρα» της δίκης και έχει μετατραπεί σε σκυλάκι του καναπέ απέναντι στην κυβέρνηση, αλλά αυτό δεν θα διαρκέσει για πάντα. Η καμένη γη που αφήνουν παντού οι Τσιπρο-Καμμένοι θα είναι το ιδανικό έδαφος για να επιχειρήσουν τη ρεβάνς.

Αποκάλυψη του Μ. Θεοδωράκη

Στις 25 Μάη ο Μίκης Θεοδωράκης σε δήλωση του, μεταξύ άλλων, είπε τα εξής:

«Στο Σύνταγμα του 1974 υπήρχε άρθρο με το οποίο οριζόταν σαφώς ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας όφειλε σε περίπτωση που υπήρχε δυσαρμονία ανάμεσα στην Κυβέρνηση και στη λαϊκή θέληση, να διαλύσει την Βουλή και να προκηρύξει εκλογές. Το άρθρο αυτό το έβγαλε ο Ανδρέας Παπανδρέου στην αναθεώρηση του Συντάγματος του 1986.

Όμως για να μπορέσει να το κάνει, χρειαζόταν και τις ψήφους του ΚΚΕ. Όταν μαθεύτηκε ότι προτίθεται να προχωρήσει σ' αυτή την πρωτοφανή παραμόρφωση του Συντάγματος που είχε ως άμεση συνέπεια την κατάργηση του Λαού ως θεματοφύλακα της ουσιαστικής δημοκρατικής τάξης στην χώρα μας, θυμάμαι ότι βρισκόμουν στην Θεσσαλονίκη ως βουλευτής του ΚΚΕ για μια πολιτική εκδήλωση. Έσπευσα λοιπόν να δηλώσω στον τύπο ότι το ΚΚΕ θα έδινε την ψήφο του μόνο βάζοντας τους δικούς του όρους, ότι φυσικά δεν θα περιοριζόταν στην απόρριψη της μεταβολής του Πολιτεύματος από Προεδρικό σε Πρωθυπουργικό, αλλά και θα έθετε ως όρο να καθιερωθεί η απλή Αναλογική, που ήταν και το πάγιο αίτημα της Αριστεράς.

Μόλις γύρισα στην Αθήνα, μου ασκήθηκε κριτική από το Π.Γ., γιατί μίλησα έτσι χωρίς να τους ρωτήσω. Ζήτησα να μου πουν, πού έκανα λάθος και τότε κατάλαβα ότι είχαν ήδη συμφωνήσει να ψηφίσουν ό,τι τους πει ο Ανδρέας, χωρίς όρους [...]

Επιδόρπιον

Λίγο αργότερα και αφού για μια ακόμα φορά οι κομμουνιστές έπεσαν έξω, με αναζήτησε ο Υπουργός Λάζαρης:

– Θέλω να κανονίσεις να φάμε ένα βράδυ σπίτι σου με τον Φλωράκη.

Πράγματι, Φλωράκης, Καλούδης, Λάζαρης κι εγώ βρεθήκαμε. Πριν ακόμα καθήσουμε, μας λέει ο Υπουργός:

– Αλήθεια, γιατί δεχθήκατε ασυζητητί τους όρους του Ανδρέα;

Ο Χαρίλαος με κοίταξε με νόημα και για να αλλάξει θέμα φωνάζει στην Μυρτώ:

– Μυρτώ, πεινάμε, γιατί αργείς;

Εγώ στρέφομαι στον Λάζαρη και τον ρωτώ:

– Λοιπόν;

– Λοιπόν, λέει αυτός, έγραφα το σχέδιο αναθεώρησης του Συντάγματος. Κάποια στιγμή μού τηλεφωνεί ο πρόεδρος και με ρωτά αν έχουμε κανένα νέο απ' το ΚΚΕ. Του απάντησα αρνητικά. «Περίεργο» μου απάντησε. «Κι επειδή δεν θέλω να αλλάξω κάτι μετά από δική τους απαίτηση, για να μη δοθεί η εντύπωση ότι υποχωρώ, βάλε την απλή αναλογική ως εκλογικό σύστημα». Μετά από λίγες μέρες μου ξανατηλεφώνησε και μού είπε: «Επειδή φαίνεται ότι οι φίλοι μας (και βεβαίως δεν είπε "οι φίλοι μας"» αλλά μια πολύ κακή και συνηθισμένη λέξη) δεν έχουν σκοπό να ζητήσουν τίποτα, άφησε το κείμενο ως είχε και δεν χρειάζεται επομένως ούτε να βάλεις την απλή αναλογική».[...]

Θεσσαλονίκη: Κρίση στην παράταξη του Γ. Μπουτάρη...

Βαθαίνει η κρίση στην παράταξη του Γιάννη Μπουτάρη, που διοικεί τον Δήμο θεσσαλονίκης. Πλέον, το μεγαλύτερο μέρος των συνεδριάσεων του δημοτικού συμβουλίου αναλίσκεται σε ενδοπαραταξιακές κόντρες που με τον καιρό πληθαίνουν και γενικεύονται. Ο ίδιος ο δήμαρχος τις αντιμετωπίζει με... ομοιοπαθητική, ρίχνοντας περισσότερο λάδι στην φωτιά. Βοηθάει και το «εγώ» του, που είναι τεράστιο και επεκτείνεται μέρα με την μέρα - τώρα πρέπει να έχει ξεπεράσει τα όρια της πόλης και να βρίσκεται κάπου στον... Πλαταμώνα.

Ή μήπως στην Ουάσιγκτον, τις Βρυξέλλες, στα φόρουμ και τις συναντήσεις των Ιδρυμάτων, των λόμπι και των μεγάλων οργανισμών. Αυτά είναι τα ήθη των κοσμοπολίτικων new politics στα οποία επιδίδεται τελευταία αυτός μαζί με μια μικρή ομάδα ευνοούμενων, μετρημένων στα δάχτυλα του ενός χεριού: Από την μία, απόλυτη ταύτιση με την παγκοσμιοποίηση, προσχώρηση στην νέα διεθνή των γιάππηδων, περιπλοκή με τα μεγάλα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα· από την άλλη, ολοκληρωτική απογείωση από την τοπική πραγματικότητα, τα συγκεκριμένα ζητήματα, την «λάντζα» της διακυβέρνησης, σε τελευταία ανάλυση, από τον «καθημερινό άνθρωπο» που αποτελεί την σάρκα αυτής της πόλης. Ταιριάζει εξάλλου και στην ψυχοσύνθεση του δημάρχου: Επικοινωνία, εξώφυλλα, κολακείες από τους ισχυρούς, σνομπισμός· όλο λούσο και ιδέα.

Έτσι, ο δήμαρχος, περιδιαβαίνοντας στα «στρατηγικά υψώματα» της παγκόσμιας εξουσίας έχει χάσει το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Και σαν κάποιον που βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση, επαναλαμβάνει στον εαυτό του πέφτοντας: «μέχρι εδώ, όλα καλά». Για όσους δε, από την πλειοψηφία ή την αντιπολίτευση, προσπαθούν να του υπενθυμίσουν ότι... πέφτει, επιφυλάσσει μόνο χολή και ψευτοκουτσαβακισμούς. Σημασία, όμως, δεν έχει η πτώση αλλά η πρόσκρουση.

Μένουμε θεσσαλονίκη

Η επέτειος μιας κοροϊδίας

Το προεκλογικό δημοψήφισμα του Τσίπρα και η απάτη του περήφανου «ΟΧΙ»

Του **Νικόλα Δημητριάδη**

Έκλεισε ένας χρόνος από το προεκλογικό δημοψήφισμα του Τσίπρα. Ένα χρόνο πριν, το 62% των πολιτών που προσήλθαν στις κάλπες άκουσε την κυβέρνησή του και αρνήθηκε να αποδεχτεί τα δύο έγγραφα που κατέθεσαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στο Γιούρογκρουπ της 25/6/2015, δηλαδή το «Reforms for the completion of the Current Program and Beyond» (Μεταρρυθμίσεις για την ολοκλήρωση του τρέχοντος προγράμματος και πέραν αυτού) και το «Preliminary Debt sustainability analysis» (προκαταρκτική ανάλυση βιωσιμότητας χρέους).

Εν τέλει το δημοψήφισμα είχε έναν και μοναδικό σκοπό: να υποχρεώσει τους ψηφοφόρους του Τσίπρα να αποδεχθούν το μνημόνιο, χωρίς να έχουν τύψεις...

Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι και ειπώθηκαν πολλά. Για την **κωλοτούμπα** του Τσίπρα και το τρίτο μνημόνιο, για τα **κάπιταλ κοντρόλ** (που κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει, καθώς δεν σχετίζονται με το λεγόμενο «bank run», αλλά είναι μια άσχετη απόφαση που πήρε πραξικοπηματικά ένα πρωινό ο Στουρνάρας), για τους «**μενουμευρωπαίους**» και τους «**δεθελαμαλλαμενουμευρωπαίους**» και άλλα πολλά.

Πάντως, το μόνο πράγμα στο οποίο δεν έχουν δίκιο οι επικριτές του Σύριζα είναι η περίφημη... κωλοτούμπα. Στην πραγματικότητα **δεν υπήρξε καμία κωλοτούμπα**: ο Τσίπρας ήταν σαφής: Το «ΟΧΙ» δεν σήμαινε σε καμία περίπτωση ρήξη με τους δανειστές. Η συμφωνία (δηλαδή το μνημόνιο) θα γινόταν ανεξαρτήτως αποτελέσματος. Ο σκοπός του δημοψηφίσματος ήταν να χρησιμοποιηθεί **ως όπλο κατά τη διαπραγμάτευση**, ώστε να καταφέρει η κυβέρνηση να κλείσει μια πιο συμφέρουσα συμφωνία (δηλαδή μνημόνιο). Αυτά τα επαναλάμβαναν διαρκώς τα μέλη της κυβέρνησης, σε κάθε ευκαιρία. Δεν μπορεί, λοιπόν, να τους κατηγορήσει κανείς για κωλοτούμπα. Το μόνο που μπορούμε να τους ψέξουμε, ίσως, είναι ότι δεν τα καταφέρανε στη διαπραγμάτευση. Από την άλλη, βέβαια, υπήρχαν και οι διάφοροι καταστροφολόγοι, όπως η Τρέμη και ο Πρετεντέρης και ο Μπογδάνος που έλεγαν πράγματι ότι το «ΟΧΙ» ισοδυναμούσε με ρήξη. Αν πιστέψουμε αυτούς, τότε όντως υπήρξε κωλοτούμπα, διότι, αντί για ρήξη, ο Τσίπρας υπέγραψε μνημόνιο. Αλλά ποιος πιστεύει τα βοθροκάναλα της διαπλοκής, ε;

Θα μπορούσε βέβαια να υποθέσει κάποιος ότι τα πράγματα οδηγήθηκαν εκεί διότι, τελικά, το δημοψήφισμα δεν ήταν δα και κάνα σπουδαίο διαπραγματευτικό χαρτί. Δεν βοήθησε την κυβέρνηση όσο φανταζόταν. Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει, επίσης, ότι η καταβαράθρωση της ελληνικής οικονομίας με τα κάπιταλ κοντρόλ αποτέλεσε πολύ πιο ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί, στα χέρια των δανειστών αυτήν τη φορά. Αλλά για να κάνουμε τέτοιες σκέψεις θα πρέπει πρώτα να έχουμε απεξαρτηθεί από την **επικοινωνιακή τηλεπολιτική**. Θα πρέπει να αρχίσουμε να κρίνουμε τις κυβερνήσεις με βάση την πολιτική που εφαρμόζουν και όχι με βάση τις ατάκες των υπουργών τους και τις μπαρούφες των τηλεμαϊντανών τους.

Εν τέλει το δημοψήφισμα και τα κάπιταλ κοντρόλ είχαν έναν και μοναδικό σκοπό: να υποχρεώσουν τους ψηφοφόρους του Τσίπρα να αποδεχθούν το μνημόνιο, χωρίς να έχουν τύψεις. Το πιστωτικό γεγονός (κάπιταλ κοντρόλ) λειτούργησε ως **φόβητρο** (κόφτε την πλάκα, μάγκες, τα πράγματα είναι σοβαρά) ενώ το δημοψήφισμα λειτούργησε ως **φύλλο συκής** (τα βάλαμε με τα θηρία και πέσαμε αντρίκεια). Και, κάπως έτσι, οι ζαλισμένοι από τις απανωτές σφαλιάρες ψηφοφόροι, πήγαν τον Σεπτέμβρη και δώσανε στην κυβέρνηση λίγο ακόμα χρόνο ζωής.

Ο Σύριζα και οι Ανέλ, λοιπόν, αποφάσισαν συνειδητά να προκαλέσουν πιστωτικό γεγονός και να διαλύσουν ακόμα περισσότερο την οικονομία της χώρας, προκειμένου να διατηρηθούν στην εξουσία. Ήταν ένα ακόμα επικοινωνιακό τρικ για να κερδηθούν οι εκλογές του Σεπτεμβρίου. Αυτό και τίποτε άλλο. Η μεγαλειώδης συγκέντρωση του ΟΧΙ, την προηγουμένη του δημοψηφίσματος, ήταν απλώς μια προεκλογική συγκέντρωση των ΣΑΝΕΛ. Βέβαια, το επικοινωνιακό αυτό τρικ κόστισε στη χώρα κάποια δισεκατομμυριάκια ευρώ, δηλαδή κόστισε, μεταξύ άλλων, κάποια λουκέτα σε μαγαζιά, κάποιες χιλιάδες άνεργους, κάποιες χιλιάδες οικογένειες που βρέθηκαν στον δρόμο. Αλλά, δεν βαριέσαι, με αυτά θα ασχολιόμαστε;. Άλλωστε... «και οι άλλοι τα ίδια θα έκαναν». Οπότε κομπλέ. Ας αράξουμε στις καρεκλίτσες μας, ας φάμε κάνα φράγκο απ' το δημόσιο ταμείο, ας διορίσουμε κάναν φίλο μας να τρώει κι αυτός – έτσι, **στην υγειά των κορόιδων**.

Πέρα από τον Σύριζα, όμως, το δημοψήφισμα υπήρξε και το κύκνειο άσμα της μεταπολιτευτικής Αριστεράς. Η Αριστερά, εκούσα άκουσα, **στήριξε τον Σύριζα** και στην επιχείρηση κατάληψης της εξουσίας και στην προεκλογική απάτη και στη συνολική πολιτική αντίληψή του. Την ώρα του κυβερνητικού Βατερλό, λοιπόν, το δημοψήφισμα εμφανίστηκε ως **σανίδα σωτηρίας** – μια ευκαιρία να αποστασιοποιηθεί η Αριστερά από τον Σύριζα και να διασωθεί από την επερχόμενη κατάρρευση. Ματαίως. Η ιδεολογική, κοινωνική και, εν τέλει, ταξική ταύτιση της μεταπολιτευτικής Αριστεράς με το καφενείο του Τσίπρα είναι πολύ πιο ισχυρή από μια πρόσκαιρη επικοινωνιακή μπαρούφα... Έτσι, ενώ χρησιμοποιήθηκε από τον Σύριζα ως –περίπου– κλακαδόρος, η Αριστερά επιμένει να υποδεικνύει το δημοψήφισμα ως κάποιο σπουδαίο, τάχα, αντιστασιακό γεγονός. Κατάπιε αμάσητο τον εκβιασμό του Τσίπρα και σήμερα, ένα χρόνο μετά, έχει μείνει να μας λιβανίζει με τη συμμετοχή της στις προεκλογικές συγκεντρώσεις του «όχι» και το περήφανο επαναστατικό 62% (που με κάποιο μαγικό τρόπο, έναν μήνα μετά, έγινε... 2,9%).

Ανίκανη, λοιπόν, να κάνει την οποιαδήποτε **αυτοκριτική**, η μεταπολιτευτική Αριστερά ακολουθεί κατά πόδας τον Σύριζα στην επερχόμενη κατάρρευση. Σε αυτό μοιάζει και με πολλούς άλλους ψηφοφόρους των Σύριζα-Ανέλ: Μη μπορώντας να δεχθούν ότι εξαπατήθηκαν, μην αντέχοντας να παραδεχθούν ότι τους κορόιδεψαν και τους χρησιμοποίησαν με τον χειρότερο τρόπο, προτιμούν **να κλείνουν τα μάτια στην πραγματικότητα** και να στηρίζουν ακόμη την εγκληματική αυτή κυβέρνηση. Το μοναδικό τους επιχείρημα; Το εξής: «Δηλαδή, προτιμάς να έρθει ο Μητσοτάκης;» Δυστυχώς, με την πολιτική που εφαρμόζει ο Σύριζα, σπρώχνει τον ελληνικό λαό να κάνει ακριβώς αυτό: να προτιμήσει τον Μητσοτάκη. Και αυτό είναι το αισιόδοξο σενάριο...

Ωνάσης και Σόρος

Η ελληνική αιχμαλωσία με τη «στρατηγική του ελέφαντα»

Του **Ειδικού Συνεργάτη**

Όταν ο Αριστοτέλης Ωνάσης έκλεισε μια κολοσσιαία συμφωνία με τους Σαουδάραβες, για την μεταφορά του πετρελαίου τους, η οποία, όμως, ερχόταν σε αντίθεση με τα αμερικανικά συμφέροντα, η CIA πέρασε στην αντεπίθεση. Καθώς βασικός όρος της συμφωνίας ήταν ότι ο Έλληνας εφοπλιστής έπρεπε να διαθέτει συγκεκριμένο συνολικό εκτόπισμα των τάνκερ μια συγκεκριμένη ημερομηνία, ο Ωνάσης παρήγγειλε την κατασκευή νέων δεξαμενοπλοίων σε γερμανικά ναυπηγεία.

Την ίδια ώρα, το ΝΑΤΟ κόβει βόλτες στο Αιγαίο και δεκάδες χιλιάδες μετανάστες εγκλωβίστηκαν στην Ελλάδα, για να μπορεί ο κ. Ζαββός του «Ιδρύματος Σόρος» να επιδεικνύει στον ίδιο τον Μπαν Κι Μουν τη φιλανθρωπική δράση του ευαγούς Ιδρύματος.

Κι όλα πήγαιναν καλά μέχρι που το συνδικάτο των εργαζομένων στα ναυπηγεία κήρυξε ξαφνικά απεργία. Οι εργαζόμενοι πίστευαν, όπως ήταν φυσικό, ότι έκαναν έναν δίκαιο αγώνα για τα αιτήματά τους, μέχρι που, πολλά χρόνια αργότερα, αποκαλύφθηκε ότι **πίσω από την απεργία ήταν η ίδια η CIA,** η οποία ήλεγχε τμήμα της ηγεσίας των γερμανικών συνδικάτων. Πραγματικός στόχος ήταν, όπως μάθαμε από τα αρχεία που βγήκαν στο φως, ο Ωνάσης και η συμφωνία του με τους Σαουδάραβες...

Ας γυρίσουμε τώρα στην «ελληνική τραγωδία» 2015-2016. Ένα μεγάλο τμήμα του λαού, απελπισμένο κι οργισμένο, πίστεψε ειλικρινά ότι μπορούσε να συμπεριφερθεί ανατρεπτικά, κάποιοι ακόμη κι επαναστατικά. Επέλεξε λύσεις που φαίνονταν τότε ότι κτυπούσαν το «σύστημα», το «κατεστημένο» και τους αιμοδιψείς δανειστές. Στην πραγματικότητα, ωστόσο, αυτό που έγινε ήταν ότι έπεσε σε μια καλοστημένη παγίδα που είχε στηθεί από διεθνή δίκτυα, των οποίων μάλλον ποτέ δεν θα μάθουμε την πραγματική σύνθεση.

Για όσους διατηρούν ακόμη αμφιβολίες φθάνουν τα όσα εκπληκτικά μας πληροφορεί **ο κ. Γκαλμπρέιθ**. Διαβάζοντάς τα αντιλαμβανόμαστε ότι δεν επρόκειτο απλά για έναν σύμβουλο της ελληνικής κυβέρνησης αλλά κι ένας **στενός συνεργάτης της αμερικανικής**, που βρισκόταν σε συγκεκριμένη αποστολή.

Στο βιβλίο του λέει, μεταξύ άλλων, ότι απέστειλε e-mail προς την αναπληρώτρια υπουργό Οικονομικών των ΗΠΑ **Σάρα Μπλουμ Ράσκιν** (8.2.2015), το οποίο είναι σαφές ότι συνιστά αναφορά από το έργο της αποστολής του: «Υπάρχει η αίσθηση εδώ ότι οι ΗΠΑ είναι οι πολυτιμότεροι σύμμαχοι της Ελλάδας λόγω σύγκλισης συμφερόντων και ότι το ΔΝΤ είναι ενδεχομένως ο δεύτερος πολυτιμότερος σύμμαχος εν μέρει λόγω της επιρροής που ασκούν σ' αυτό η κυβέρνηση των ΗΠΑ και το Κογκρέσο».

Επίσης, στο ίδιο μέιλ ο Γκαλμπρέιθ εμφανίζεται δυσαρεστημένος από την αποστολή του αμερικανικού υπουργείου Οικονομικών στην Αθήνα, και διαμαρτυρόταν για τη συνεργασία του με τον πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Αθήνα, που τον επικρίνει ως «εχθρικό και τελείως εκτός γραμμής σε σχέση με τη δήλωση του προέδρου Ομπάμα». Κι αυτό το κάνει προφανώς, για να έλθουν από το κέντρο οι κατάλληλες οδηγίες.

Βεβαίως, οι συγκεκριμένες ενδοαμερικανικές πολιτικές αποκλίσεις μπορεί να οφείλονται όχι μόνον σε δυσκολίες συνεννόησης των «κρίκων» δράσης αλλά και στην σύγκρουση διαφόρων κέντρων της αμερικανικής πολιτικής -αυτό ωστόσο είναι δευτερεύον ως προς την ουσία του θέματος.

Μια ακόμη απόδειξη του αληθινού σχεδίου που εξυπηρετούσε η δήθεν επαναστατική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, είναι ο ρόλος του **Σόρος.** Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο «λύκος» του επιθετικότερου τμήματος του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου είχε ενεργό συμμετοχή σ' όλη τη διαδικασία από την ανατροπή της κυβέρνησης **Σαμαρά** έως και τη διαδικασία της διαπραγμάτευσης από τους **Τσίπρα/Βαρουφάκη.**

Η απίστευτη δημοσίευση από την **«Αυγή»** του άρθρου του Σόρος κατά του Brexit (!) επιβεβαιώνει τη διαρκή υπόγεια σχέση (από το 2012 ή νωρίτερα, ας πούμε από το 2008;) που είχε καταλυτικό ρόλο σε όλες τις εξελίξεις μέχρι σήμερα. Βέβαια, το ερώτημα γιατί το όργανο της «αντικαπιταλιστικής αριστεράς» δίνει τη φιλοξενία του στον Σόρος μπορούν να το απαντήσουν μόνον οι αποδέκτες του μηνύματος.

> Η απίστευτη δημοσίευση από την «Αυγή» του άρθρου του Σόρος κατά του Brexit (!) επιβεβαιώνει τη διαρκή υπόγεια σχέση που είχε καταλυτικό ρόλο σε όλες τις εξελίξεις μέχρι σήμερα.

Το αποτέλεσμα της «μεγάλης αναταραχής και της σπουδαίας κατάστασης» του όψιμα μαοϊκού Τσίπρα (θα τρίζουν τα κόκκαλα του Μάο...) μπορούμε να το αναζητήσουμε μόνον στη «μεγάλη εικόνα», αυτής που ξεκινά από την Ουάσιγκτον και φθάνει στη Μόσχα μέσω του Βερολίνου και από την Λευκωσία μέχρι τη ...Βαρσοβία και το Τάλιν.

Επειδή αυτό απαιτεί μεγάλη ανάλυση, ας δούμε ποιος ήταν ο σίγουρα χαμένος της υπόθεσης. Αυτός δεν είναι άλλος από τον ελληνικό λαό. Διαποτισμένος μέχρι το μεδούλι με μια ψευδή αντίληψη για τον κόσμο και τον εαυτόν του, κατέστη για μια ακόμη φορά εύκολο άθυρμα στα χέρια των παγκόσμιων «λύκων».

Κοντολογίς, το κόστος της παρτίδας-Τσίπρα ίσως φθάνει και τα 100 δισ. κατά **Ρέγκλινγκ,** οι τράπεζες αφελληνίστηκαν, η δημόσια περιουσία πέρασε στο Υπερταμείο, ο «κόφτης» εξασφαλίζει ότι πλέον όλα θα γίνουν «κατά τας γραφάς». Οι συντάξεις περικόπτονται, οι φόροι αυξάνονται, οι νέοι μεταναστεύουν.

Την ίδια ώρα, το ΝΑΤΟ κόβει βόλτες στο Αιγαίο και δεκάδες χιλιάδες μετανάστες εγκλωβίστηκαν στην Ελλάδα, για να μπορεί ο κ. **Ζαββός** του «Ιδρύματος Σόρος» να επιδεικνύει στον ίδιο τον **Μπαν Κι Μουν** τη φιλανθρωπική δράση του ευαγούς Ιδρύματος.

Κάποιοι, ίσως, υποστηρίξουν ότι τώρα ο λαός πήρε το μάθημά του και πλέον δεν την «ξαναπατάει». Τους καλούμε να το ξανασυλλογιστούν. Άλλωστε αυτά που επιπώθηκαν στην επέτειο του δημοψηφίσματος από όσους συνεχίζουν στο ίδιο μοτίβο του περυσινού θέρους μάς πείθει ότι είναι πολλοί όσοι έχουν πάρει διαζύγιο με την πραγματικότητα-.

Το πιθανότερο, λοιπόν, είναι ότι ο τοποτηρητής, ο ημιμαθής «ηγεμών εκ δυτικής Λιβύης», να πληρώσει την οργή των πολιτών. Η ζημιά όμως θα είναι μόνιμη. Όπως και το 1974 με την εγκληματική μωρία του **Ιωαννίδη**. Όταν η δουλειά στην Κύπρο τελείωσε, ο ελληνικός λαός αφέθηκε να παίζει πια σχεδόν ανενόχλητος το παιχνίδι της Δημοκρατίας... Κι ακόμη χειρότερα, όταν ο καιρός ωριμάζει, ο ίδιος λαός φθάνει στο σημείο να προσδοκά «ανάσταση» από τους πρώην σταυρωτές του.

Αν αυτό το τελευταίο φαντάζει υπερβολικό για να γίνει πιστευτό, ας δούμε τη μέθοδο που χρησιμοποιεί μια αφρικανική φυλή για να πιάσει ελέφαντες κι ας κάνουμε τους ανάλογους παραλληλισμούς: τα μέλη της φυλής αφού ανοίγουν έναν μεγάλο λάκκο, που τον καλύπτουν με κλαδιά, κυνηγούν τους ελέφαντες μέχρι που ένας πέφτει μέσα.

Ο **ελέφαντας** είναι αγριεμένος κι οι ιθαγενείς, γυμνοί, τον κτυπούν ανελέητα με ξύλα. Στην συνέχεια τον αφήνουν, κι επιστρέφουν αργότερα, αφού έχουν φορέσει άσπρες κελεμπίες. Τότε τον χαϊδεύουν και του μιλούν ήρεμα.

Το άμοιρο το ζώο νομίζει ότι αυτοί που έχουν έλθει τώρα είναι φίλοι του και είναι διαφορετικοί από τους κακούς που τον έδερναν προηγουμένως. Έτσι, αφήνεται να τον δέσουν και να τον ανεβάσουν επάνω, γεμάτο ευγνωμοσύνη. Τώρα είναι πλέον **αιχμάλωτο με τη συγκατάθεσή του!**

Η «Αντιγόνη» του Σοφοκλή στην κατεχόμενη Αμμόχωστο

Λίγες μέρες πριν πεθάνει ο Δημήτρης Μαρωνίτης, γνωστοποιήθηκε ότι στις 28 Σεπτεμβρίου το Εθνικό Θέατρο, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος (ΚΘΒΕ) και ο Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου πρόκειται να παρουσιάσουν την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή στο αρχαίο θέατρο της Σαλαμίνας, στην κατεχόμενη Αμμόχωστο. Το έργο ανεβαίνει σε σκηνοθεσία του Στάθη Λιβαθινού και νέα μετάφραση του Δημήτρη Μαρωνίτη, ενώ θα περιοδεύσει σε όλη την Ελλάδα και την Κύπρο, ελεύθερη ή μη.

Σάμπως και επικρατεί «θεατροαπαγόρευση» σε άλλες περιοχές, για δεύτερη χρονιά σε δύο χρόνια, ο πλαισιωμένος από εξυπνάκηδες της ελίτ του πνεύματος ΘΟΚ κάνει πάλι το θαύμα του. Όπως και πέρσι, που ανέβασε τον «Ιππόλυτο» του Ευριπίδη στο ίδιο κατεχόμενο και βασανισμένο από την πολύχρονη αμέλεια θέατρο, έτσι και φέτος, μα αυτή τη φορά σε συνεργασία με το Εθνικό Θέατρο και το ΚΘΒΕ. Αυτή τη φορά, οι δύο μεγαλύτεροι εθνικοί θεατρικοί οργανισμοί θα «επισκεφθούν» την κατεχόμενη Κύπρο και, ως να μη συμβαίνει τίποτα, θα ανεβάσουν τη διαχρονική «Αντιγόνη».

Ενώ, λοιπόν, καλλιτέχνες παγκόσμιας εμβέλειας ακυρώνουν τις συναυλίες τους στα κατεχόμενα, τα τρία θέατρα αποδεικνύονται κατώτερα των περιστάσεων και με την «άδεια» του ψευδοκράτους και των κατοχικών αρχών, τον Σεπτέμβρη, αδυνατώντας να αντιληφθούν το σφάλμα τους, θα «παίξουν» μια από τις τελευταίες πράξεις του δράματος. Θα βγάλουν αναμνηστικές φωτογραφίες, θα μιλήσουν για τον πολιτισμό που δεν έχει σύνορα (λες και πρόκειται για «σύνορα»), θα λάμψουν υπό το φως των προβολέων του τουρκικού στρατού.

Εθνικό Θέατρο, ΚΘΒΕ και ΘΟΚ, μοιάζοντας με ΜΚΟ που υπηρετούν το «καλό κλίμα» των συνομιλιών μεταξύ προέδρου Αναστασιάδη και Μουσταφά Ακιντζί θα χειροκροτηθούν και θα αφήσουν ξανά εκτεθειμένο τον Σεφέρη: «Ναι· όμως ο μαντατοφόρος τρέχει κι όσο μακρύς κι αν είναι ο δρόμος του, θα φέρει σ' αυτούς που γύρευαν ν' αλυσοδέσουν τον Ελλήσποντο το φοβερό μήνυμα της Σαλαμίνας». Χωρίς ίχνος λογικής, θα επιμείνουν ότι το πνεύμα δεν φυλακίζεται, όπως φαίνεται από τα ήδη λαλίστατα δημοσιεύματα, θα διδάξουν την «Αντιγόνη» και θα νομιμοποιήσουν τη σκλαβιά του κυπριακού Ελληνισμού, όσο κι αν δεν το καταλαβαίνουν.

Και, άραγε, δεν υπάρχει ίχνος λογικής στους τρεις θεατρικούς οργανισμούς; Δεν γίνεται κατανοητό ούτε καν το μήνυμα του Σοφοκλή περί των «νόμων των ανθρώπων» (στην προκειμένη περίπτωση περί των νόμων του κατοχικού καθεστώτος); Δεν γίνεται αντιληπτό το ολέθριο λάθος του Εθνικού, του ΚΘΒΕ και του ΘΟΚ; Είναι ελευθερία του πολιτισμού να ανεβαίνουν παραστάσεις σε κατεχόμενα θέατρα υπό την άδεια και την επίβλεψη κατοχικών στρατών; Ποιος θα αναλάβει την ευθύνη; «Νῆσός τις ἔστι».

Αλέκος Μιχαηλίδης

Βρυχάται ο «ενδιάμεσος χώρος»

Κύπρος: Μετά τις βουλευτικές, η κοινή αντικατοχική εκδήλωση συνταράζει τα δεδομένα

Του **Αλέκου Μιχαηλίδη**

Φάνηκε ότι κάτι επρόκειτο να αλλάξει στην κυπριακή πολιτική σκηνή όταν τα κόμματα του λεγόμενου ενδιάμεσου χώρου, το Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΗΚΟ), η Ενιαία Δημοκρατική Ένωση Κέντρου (ΕΔΕΚ), η Συμμαχία Πολιτών, το Κίνημα Οικολόγων και το Κίνημα «Αλληλεγγύη» κατάφεραν να μπουν με σοβαρά ποσοστά στην κυπριακή βουλή στις εκλογές της 22ας Μαΐου. Φυσικά, η «Αλληλεγγύη» της Ελένης Θεοχάρους κατόρθωσε να εξουδετερώσει τη δική της δυναμική, εκλέγοντας τον Δημήτρη Συλλούρη στην προεδρία του σώματος, με τη συνεργασία των βουλευτών του κυβερνώντος Δημοκρατικού Συναγερμού και ενώ οι υπόλοιποι του «ενδιάμεσου χώρου» είχαν προχωρήσει σε συνεννόηση για την υποστήριξη του Μαρίνου Σιζόπουλου, προέδρου της ΕΔΕΚ.

Στις 18 Ιουλίου, με αφορμή την επέτειο του πραξικοπήματος και της τουρκικής εισβολής, το ΔΗΚΟ, η ΕΔΕΚ, η Συμμαχία Πολιτών και το Κίνημα Οικολόγων διοργανώνουν αντικατοχική εκδήλωση, μια κίνηση με ξεκάθαρα μηνύματα.

Εν πάση περιπτώσει, αυτό που έχει σημασία σήμερα είναι εκείνο που αναδεικνύεται από τις εξελίξεις, όσον αφορά τον «ενδιάμεσο χώρο»: Τη δυνατότητα, δηλαδή, των κομμάτων που αξιώνουν μια διεκδικητική πολιτική στο Κυπριακό να αναιρέψουν το κατεστημένο του ΔΗΣΑΚΕΛ και να ξαναγράψουν την ιστορία τους (κυρίως το ΔΗΚΟ και η ΕΔΕΚ). Αν και έπρεπε να γίνει κατανοητό εδώ και μήνες, έστω και τώρα, οι ηγέτες των κομμάτων του «ενδιάμεσου χώρου», ο Νικόλας Παπαδόπουλος, ο Γιώργος Λιλλήκας, ο Μαρίνος Σιζόπουλος και ο Γιώργος Περδίκης αντιλήφθηκαν όχι ότι θα κατακτήσουν τον κόσμο, αλλά ότι «ενωμένοι θα σταθούμε, διχασμένοι θα πέσουμε».

Εξ ου, μάλλον, και η συνεννόηση των τεσσάρων πριν ένα περίπου μήνα, για την προεδρεία της βουλής, εξ ου και η τελευταία ανακοίνωση για **κοινή αντικατοχική εκδήλωση** στο οδόφραγμα του Λήδρα Πάλας στη Λευκωσία, στις 18 Ιουλίου, κάτι που πλανάται από την περσινή επέτειο της τουρκικής εισβολής. Στις 18 Ιουλίου, με αφορμή την επέτειο του πραξικοπήματος (15 Ιουλίου) και της τουρκικής εισβολής (20 Ιουλίου), το ΔΗΚΟ, η ΕΔΕΚ, η Συμμαχία Πολιτών και το Κίνημα Οικολόγων διοργανώνουν αντικατοχική εκδήλωση, η οποία δεν είναι μια απλή εκδήλωση, αλλά μια κίνηση με ξεκάθαρα μηνύματα και φαίνεται ότι είναι ένας από τους λόγους που διενεργείται αυτή η εκδήλωση.

Γιατί το καταγράφουμε; Γιατί την ώρα που ο πρόεδρος Αναστασιάδης χάνει τον μπούσουλα στις διαπραγματεύσεις με τον φίλο (όπως τον αποκαλεί) Μουσταφά Ακινζί, την ώρα που γελοιοποιείται διεθνώς η Κυπριακή Δημοκρατία, την ώρα που ΔΗΣΥ και ΑΚΕΛ αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου σκουριασμένου νομίσματος, ήταν αναγκαίο να αναδειχθεί, επιτέλους, η άλλη άποψη, η λογική άποψη. Και αυτή η αντικατοχική εκδήλωση, με όλα τα ελαττώματά της, με όλες τις καθυστερήσεις για τη συνεννόηση του «ενδιάμεσου χώρου», δείχνει ότι η αλλαγή είναι εφικτή, όσο νωρίς κι αν είναι για να το υποστηρίξουμε αυτό. Δείχνει ότι όλες εκείνες οι προσπάθειες απλών πολιτών, για αλλαγή του σκηνικού, απολαμβάνουν πλέον καρπούς κι ας είναι ακόμα άγουροι.

Ειδικότερα, μετά την προσπάθεια εξουδετέρωσης του Εθνικού Συμβουλίου (ο πρόεδρος Αναστασιάδης απέστειλε αιτήματα προς τους προέδρους των κομμάτων με σκοπό, όπως φάνηκε, τη... διαφωνία), η κοινή αντικατοχική εκδήλωση αποτελεί μια απάντηση. Μια οφειλόμενη απάντηση για το ότι το Κυπριακό δεν είναι κτήμα ούτε του Προέδρου Αναστασιάδη ούτε του Δημοκρατικού Συναγερμού και των συνεργατών του. Ως εκ τούτου, στο μίνιμουμ των απόψεών τους (θυμίζουμε ότι το ΔΗΚΟ αξιώνει μια Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία «με σωστό περιεχόμενο» και οι υπόλοιποι αρνούνται τη διζωνική λύση), οι «4» κατάλαβαν πως ο λαός τους εξέλεξε για να συνεννοηθούν και να συμπορευθούν εναντίον μιας λύσης με τουρκικό παρονομαστή, για τον τερματισμό της κατοχής.

> Μια οφειλόμενη απάντηση για το ότι το Κυπριακό δεν είναι κτήμα ούτε του Προέδρου Αναστασιάδη ούτε του Δημοκρατικού Συναγερμού και των συνεργατών του.

Ενώ συμπληρώνονται αισίως σαράντα δύο χρόνια από την τουρκική εισβολή, η κοινή αντικατοχική εκδήλωση του «ενδιάμεσου χώρου», αν και –παρασυρόμενη από τη μετριότητα των καιρών– δεν θυμίζει τις παλαιϊκές αντικατοχικές διαδηλώσεις των πρώτων δεκαετιών μετά το 1974, δείχνει να αναιρέπει τα δεδομένα. Τα δεδομένα που απαιτούν μια πολιτεία φίλη κατοχικών ηγετών και μια κοινωνία έρμαιο των ηγετών της. Πέντε μήνες πριν τις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης και ενάμιση χρόνο πριν τις προεδρικές εκλογές, οι «4» του «ενδιάμεσου χώρου» δείχνουν (ή ελπίζουμε) να αντιλαμβάνονται ότι οι κομματικές ιδεολογίες είναι «λόγια βαριά» για τον ελληνικό λαό στην Κύπρο, ο οποίος αναζητεί ένα όραμα. Ένα όραμα που θα του επιτρέψει να κτίσει κι αυτός «πύργους αιθασους», να ρισκάρει, να τελειώσει το ΔΗΣΑΚΕΛ και την «απαισιοδοξία της λογικής», επιλέγοντας την «αισιοδοξία της βούλησης». Ως εκ τούτου, αν και μετά την κοινή αντικατοχική εκδήλωση δεν προχωρήσουν μαζί, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, Συμμαχία Πολιτών και Οικολόγοι, αν φανούν ξανά κατώτεροι των περιστάσεων, δεν θα είναι μόνο άξιοι της μοίρας τους, αλλά θα πρέπει να αντιμετωπίσουν και τον λαό που τους στήριξε πριν ενάμιση μήνα και τους στηρίζει ακόμα, τον λαό-πρόσφυγα που αγωνιά με τη σκέψη στη σάπια ηγεσία του τόπου και το βλέμμα πάντα στον κατεχόμενο Πενταδάκτυλο.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η Εκκλησία της Ελλάδος στη Σύνοδο της Κρήτης

Οι ενστάσεις της δεν συζητήθηκαν καν κατά τις εργασίες της συνόδου

Του **Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου**

Η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος, εν όψει της Συνόδου στην Κρήτη, συνεδρίασε στις 24 και 25 Μαΐου 2016. και έλαβε την απόφαση ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος να θέσει στη Σύνοδο το ζήτημα ότι προϋπόθεση διεξαγωγής της είναι η ομόφωνη έγκριση του Κανονισμού διεξαγωγής της και επίσης προϋπόθεση συζήτησης του θέματος περί του γάμου και των κωλυμάτων αυτού η ομόφωνη έγκρισή του.[ ]... Όλα, όμως, προχώρησαν χωρίς να υπολογιστούν οι ενστάσεις της Εκκλησίας της Ελλάδος, οι οποίες δεν συζητήθηκαν καν...

Ιεράρχες της Εκκλησίας της Ελλάδος συμφωνούν ότι ο κ. Βαρθολομαίος δεν δεσμεύεται παρά μόνο με τα γραπτά κείμενα... Ακόμη και αυτά μπορεί να τα ερμηνεύσει κατά τη λογική, ή το συμφέρον, το δικό του, ή του Φαναρίου...

Στο θέμα της αποστολής της Ορθοδόξου Εκκλησίας στο σύγχρονο κόσμο η Ιεραρχία αποφάσισε να ζητήσει από τη Σύνοδο της Κρήτης να αλλάξουν τρία σημεία. Από τα τρία έγιναν δεκτά τα δύο. Για τις σχέσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο, μεταξύ των άλλων τροποποιήσεων που ζητήθηκαν από την Εκκλησία της Ελλάδος ήταν και στην παράγραφο 6. Εκεί γραφόταν: «Η Ορθόδοξος Εκκλησία **αναγνωρίζει** την **ιστορικήν ύπαρξιν** άλλων **χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών**». Η Ιεραρχία ζήτησε να διορθωθεί ως ακολούθως: «Η Ορθόδοξος Εκκλησία **γνωρίζει** την **ιστορικήν ύπαρξιν** άλλων **χριστιανικών Ομολογιών και Κοινοτήτων**, μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής». Στο τελικό κείμενο της Συνόδου της Κρήτης εγράφη: «...Η Ορθόδοξος Εκκλησία **αποδέχεται την ιστορικήν ονομασίαν** των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής άλλων ετεροδόξων **Εκκλησιών και Ομολογιών**...». [ ]

Μεγαλύτερη όμως απόκλιση από την απόφαση της Ιεραρχίας της η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ελλάδος έκαμε στο θέμα του **Αυτονόμου** και του τρόπου ανακηρύξεως αυτού. Υπενθυμίζεται ότι η απόφαση της Ιεραρχίας ήταν στη 2η παράγραφο του Κειμένου περί του Αυτονόμου να προστεθεί το εξής: *«Εκκλησιαστικαί Επαρχίαι περί των οποίων εξεδόθη Πατριαρχικός Τόμος ή Πράξις, δεν δύνανται ίνα αιτήσωνται την χορήγησιν αυταίς αυτονομίας, διατηρουμένου απαρασαλεύτως του υφισταμένου καθεστώτος».*

Όταν ετέθη το ζήτημα ο Πατριάρχης αποφάνθηκε ότι η προσθήκη αφορά στο καθεστώς των Νέων Χωρών και **προφορικώς** βεβαίωσε τη Σύνοδο ότι το καθεστώς σ' αυτές δεν θα θιγεί. Στο σημείο αυτό ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος θα μπορούσε να εμμείνει στην πρότασή του, με το επιχείρημα πως αφού ο Πατριάρχης προφορικά δεσμεύεται, γιατί δεν θέλει η βεβαίωσή του να υπάρχει και στο επίσημο κείμενο; [

Ιεράρχες της Εκκλησίας της Ελλάδος συμφωνούν ότι ο κ. Βαρθολομαίος δεν δεσμεύεται παρά μόνο με τα γραπτά κείμενα... Ακόμη και αυτά μπορεί να τα ερμηνεύσει κατά τη λογική, ή το συμφέρον, το δικό του, ή του Φαναρίου... Στην περίπτωση των «Νέων Χωρών» είναι ο πρώτος Πατριάρχης που έχει παρερμηνεύσει την Πράξη του 1928. Έως τον κ. Βαρθολομαίο **όλοι οι προηγούμενοι** Την εσέβοντο και δεν ενοχλούσαν την Εκκλησία της Ελλάδος.

Όπως είναι γνωστό από την, με τους Βαλκανικούς Πολέμους, απελευθέρωση των Ηπείρου, Μακεδονίας, Θράκης και νησιών του Ανατολικού Αιγαίου προέκυψε η αναγκαιότητα να χειραφετηθούν οι Μητροπόλεις των περιοχών αυτών και να προσαρτηθούν στην Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Ελλάδος. Στην Έκθεση προς τη Βουλή από την τότε Κυβέρνηση για την ψήφιση του σχετικού Νόμου 3615/1928 εγράφη ότι η λύσις της προσαρτήσεως *«Ήτιαν η κρατούσα κανονική αρχή εν τη Ορθοδόξω Ανατολική Εκκλησία ανέκαθεν... **Η κανονική αύτη αρχή εφηρμόσθη, ως ήτο επόμενον, και κατά την προσάρτησιν της Επανήσου εις την Ελλάδα, την απελευθέρωσιν της Θεσσαλίας και μικρού μέρους της Ηπείρου...»***

Τότε επενέβη ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος). Γεννημένος στη Μάδυτο, στα θρακικά παράλια του Ελλησπόντου, ήταν συναισθηματικά δεμένος με την Κωνσταντινούπολη και πονούσε για τη γενοκτονία των Ελλήνων του 1922 και την αποψίλωση από πιστούς του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Επεζήτησε λοιπόν να βρεθεί ένας τρόπος, δια του οποίου να προστατευθεί το κύρος του, έξι μόνο χρόνια μετά την Καταστροφή, χωρίς να θίγεται η Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Ελλάδος. Υπέβαλε ο ίδιος στην Κοινοβουλευτική Επιτροπή το σχέδιο Νόμου που τελικά εγκρίθηκε από τη Βουλή. Δικαιολογώντας το γεγονός, τόνισε:

> Στη Σύνοδο αποδείχθηκε ότι υπάρχει σοβαρό πρόβλημα στις σχέσεις μεταξύ του Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου για το ζήτημα των «Νέων Χωρών».

*«Είναι σταθερά και αμετάτρεπτος η απόφασις του Οικουμενικού Πατριαρχείου και πάντων ανεξαιρέτως των εχόντων γνώμην επί του ζητήματος τούτου **να διατηρηθή έστω και σκιώδης η πνευματική δικαιοδοσία του Πατριαρχείου επί των εν Ελλάδι Μητροπόλεων αυτού και επισκοπών**... Αλλ' ως ήδη είπομεν πρόκειται περί έργου μάλλον οικονομίας, χάριν του Πατριαρχείου, χωρίς εκ της τοιαύτης οικονομίας να πάσχη τι το Αυτοκέφαλον της Εκκλησίας της Ελλάδος. Δεν πρέπει να διαφεύγη ημάς το κρισιμώτατον της θέσεως εν η διατελεί το Πατριαρχείον, έχομεν δε υπέρτατον και Εκκλησιαστικόν αλλά και Εθνικόν συμφέρον να διασώσωμεν το Πατριαρχείον».*

Αυτή ήταν η πραγματική αιτία και το καθεστώς που θα διείπε τις Μητροπόλεις των «Νέων Χωρών». Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή του 1928, έκαμε δεκτή την εισήγηση του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, αφού όπως εγράφη στην Έκθεσή της ***«Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον αναγνωρίζει ότι δεν δύναται να κυβερνά αμέσως Μητροπόλεις ανηκούσας εις ξένον Κράτος».*** Τέλος η Κοινοβουλευτική Επιτροπή διαβεβαιώνει γραπτώς τους Βουλευτές ότι ***«Τα κανονικά δικαιώματα του Οικουμενικού Πατριάρχου επί των Μητροπολιτών των Νέων Χωρών είναι μόνον το μνημόσυνον αυτού υπό των Αρχιερέων των Νέων Χωρών και η λήψις επευλογίας του Οικουμενικού Θρόνου υπό των εκάστοτε εγκαθισταμένων Αρχιερέων των Νέων Χωρών».*** Οι προηγούμενοι Πατριάρχες αναγνώριζαν την καλή διάθεση της Ελληνικής Κυβερνήσεως και της Ελλαδικής Εκκλησίας προς το Φανάρι και δεν ενοχλούσαν καθόλου τη διαποίμανση των Μητροπόλεων των «Νέων Χωρών».... Αυτά έως τον σημερινό Πατριάρχη...

Στη Σύνοδο αποδείχθηκε ότι υπάρχει σοβαρό πρόβλημα στις σχέσεις μεταξύ του Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου για το ζήτημα των «Νέων Χωρών». Επί τόσες ημέρες μαζί στην Κρήτη δεν συναντήθηκαν ιδιαιτέρως και δεν αντάλλαξαν κουβέντες, πέραν των τυπικών. [ ] Τη Δευτέρα, του Αγίου Πνεύματος, ο Οικουμενικός Πατριάρχης είπε ότι μόνο οι Προκαθήμενοι θα παραμείνουν στην Ακαδημία και θα συγγευματίσουν, αλλά ο Αρχιεπίσκοπος δεν παρακάθησε στην τράπεζα και αναχώρησε να γευματίσει στο ξενοδοχείο του. [ ] Γενικά απέφυγε τα ΜΜΕ και τις προς αυτά δηλώσεις. Στις ομιλίες του τέλος δεν έκανε ούτε ένα κολακευτικό σχόλιο για τον κ. Βαρθολομαίο, όπως όλοι οι άλλοι Προκαθήμενοι.

Εν τω μεταξύ η άτυπη αντιπαράθεση των δύο Προθιεραρχών στις «Νέες Χώρες» συνεχίζεται. Ο Πατριάρχης στο τέλος Ιουνίου, μετά τη Σύνοδο στην Κρήτη, ήταν στα «Παύλεια» της Μητροπόλεως Βεροίας. Ο Αρχιεπίσκοπος προηγουμένως ήταν στις Σέρρες και σε άλλες Μητροπόλεις της Μακεδονίας, όπως επίσης και στη Σάμο. Επίσης επισκέφθηκε την Αλεξανδρούπολη και τη Σαμοθράκη και μίλησε σε σύναξη όλων των Αρχιερέων και Ιερέων της Θράκης. Αυτές τις ημέρες βρίσκεται στην περιοχή της Θεσσαλονίκης στη Μονή της Σουρωτής, όπου προσκύνησε τον τάφο και τα ιερά λείψανα του Αγίου Παϊσίου. Σημειώνεται ότι οι Αρχιερείς της Εκκλησίας της Ελλάδος επικροτούν τη στάση του, που σημειώνει την παρουσία του, ως Προκαθημένου της Εκκλησίας της Ελλάδος, στις Μητροπόλεις των «Νέων Χωρών».

Οι Δυτικοί θα μας προσφέρουν το σκοινί για να τους κρεμάσουμε

(παλιό... σουνιτικό ρητό)

Του Γιώργου Καραμπελιά

Η νέα τραγωδία στη Νίκαια έρχεται να επιβεβαιώσει τη διαπίστωση πως στο ίδιο το εσωτερικό του δυτικού κόσμου μαίνεται ο πόλεμος των πολιτισμών, πόλεμος που συνδέεται άμεσα με την εξάντληση της απρόσκοπτης δυτικής ηγεμονίας στον πλανήτη. Οι Δυτικοί, με όλη την αλαζονεία του αποικιοκρατικού και ιμπεριαλιστικού παρελθόντος τους, νόμιζαν πως μπορούν να χειρίζονται τους πληθυσμούς άλλοτε ως κρέας για τα κανόνια και σήμερα ως κρέας για τα εργοστάσιά τους, αγνοώντας εντελώς την πραγματικότητα των πολιτισμών και των αντιθέσεών τους.

Έτσι, οι **Γάλλοι**, επί παραδείγματι, μετέφεραν ολόκληρους πληθυσμούς από τις παλιές αποικίες τους για να συντηρήσουν την παραγωγή των αυτοκινητοβιομηχανιών τους, αγνοώντας παντελώς τον πολιτισμό και την ταυτότητα των Αλγερίνων, των Μαροκινών, των Τυνησίων.

Η **Μέρκελ**, στο τελευταίο επεισόδιο αυτής της αλαζονικής κερδοσκοπικής τύφλωσης, μετέφερε πάνω από ένα εκατομμύριο Σύρους πρόσφυγες, κρέας για τους Γερμανούς βιομηχάνους (οι ίδιοι δηλώνουν ότι τα επόμενα χρόνια θα τους λείψουν πέντε εκατομμύρια άτομα), αδιαφορώντας για το τι πρόκειται να συμβεί στη χώρα της μέσα από τις αντιθέσεις που κινδυνεύουν να αναπτυχθούν.

Και όλα αυτά αφού τα προηγούμενα χρόνια, μετά την 11η Σεπτεμβρίου, με επικεφαλής έναν αλαζόνα πανηλίθιο, τον **Τζωρτζ Μπους τζούνιορ**, κατέστρεψαν συστηματικά τη Μέση Ανατολή, και όποια τάξη υπήρχε σε αυτές τις χώρες. Γκρέμισαν τον Σαντάμ Χουσεΐν και άνοιξαν τις πόρτες της Κόλασης. Και δεν αρκέστηκαν σε αυτό. Αμέσως μετά, κατέστρεψαν τη Συρία και τη Λιβύη, πρωτοστατούντος του εξυπνάκια μικρονοϊκού **Σαρκοζί**. Και πυροδότησαν έτσι έναν πόλεμο δεκαετιών.

Έναν πόλεμο που προφανώς δεν περιορίζεται στις ερήμους της Συρίας και του Ιράκ ή στο Σαχέλ της Αφρικής αλλά **μεταφέρεται στο ίδιο το εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών,** όπου υπάρχουν μεγάλες μουσουλμανικές κοινότητες, κατά τεκμήριο, λιγότερο ή περισσότερο περιθωριοποιημένες, που, μέσα στην απόγνωσή τους και την καταστροφή νοήματος που χαρακτηρίζει τον δυτικό κόσμο, μπορούν, έστω εν μέρει, να αποτελέσουν την πρώτη ύλη που χρειάζονται οι τζιχαντιστές.

Και όμως, ο διαμαρτυρόμενος

Πυροδότησαν έναν πόλεμο δεκαετιών, που δεν περιορίζεται στις ερήμους της Συρίας αλλά μεταφέρεται στο ίδιο το εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών.

σπιθαμιαίος –στο φρόνημα και στη σκέψη– πρόεδρος της Γαλλίας, συνεχίζει τον πόλεμο κατά του... Άσαντ στη Συρία, τροφοδοτώντας έτσι τον σουνιτικό φονταμενταλισμό. Παράλληλα, όλοι οι Δυτικοί, προεξαρχούσης της Μέρκελ και της.... Φολκοβάγκεν, συνεχίζουν να στηρίζουν τον Ερντογάν, που αποτελεί τη βιτρίνα του σουνιτικού τζιχαντισμού.

Μπορούν όμως οι **πολυεθνικές** και ο **Σόρος** να αλλάξουν μυαλά; Συνεχίζουν να βλέπουν τους ανθρώπους ως παραγωγή κερδών, ξεχνώντας ότι έχουν «σώμα και θρησκεία» (και μάλιστα ποια θρησκεία, οι σουνίτες μουσουλμάνοι!) και γι' αυτό βυθίζουν και τις χώρες της Μέσης Ανατολής και τους δικούς τους λαούς, σιγά σιγά, στην παράνοια και τον θάνατο.

Η πολυπολιτισμική κερδοφορία μεταβάλλεται σταδιακώς σε **πολυπολιτισμικό εφιάλτη**, με διαρκείς και απρόσμενες συνέπειες πλέον. Μια από αυτές υπήρξε και το Μπρέξιτ στον πυρήνα του οποίου βρίσκεται το μεταναστευτικό ζήτημα. Η εκλογή του Σαδίκ Καν ως δημάρχου στο «Λοντονιστάν» ακούστηκε στα Μίντλαντς. Μήπως τώρα θα έλθει η σειρά της Λε Πεν στη Γαλλία;

Όμως οι δυτικές ελίτ δεν βάζουν μυαλό, ο πολιτισμός τους ξεκίνησε με σταυροφορίες και συνεχίζεται με πολυεθνικές και αναζήτηση φτηνού εργατικού δυναμικού. Αδιαφορώντας για τις συνέπειες που ακολουθούν, και οι οποίες πλέον πλήττουν και τις ίδιες. Θα συνεχίσουν να προσφέρουν στους τζιχαντιστές τις ανθρώπινες βόμβες που χρειάζονται.

Το πρόβλημα όμως αλλάζει διάσταση και χαρακτήρα όταν πρόκειται για την **Ελλάδα**. Μια χώρα που υπέστη τη δυτική αποικιοκρατία και τον ισλαμοτουρκικό επεκτατισμό και γενοκτονίες επί αιώνες. Και η οποία, αντί να φυλάει τα ρούχα της, άνοιξε, για το συμφέρον της Μέρκελ και των Γερμανών βιομηχάνων, διάπλατες τις πόρτες της στα προσφυγικά/μεταναστευτικά ρεύματα και κινδυνεύει –ενώ είχε καλές σχέσεις με τον αραβικό κόσμο– να δημιουργήσει στο εσωτερικό της γκέτα που αύριο θα γίνουν εκρηκτικά. Αν μάλιστα φροντίσει να παραχωρήσει και τζαμί στον σαουδαραβικό φονταμενταλισμό, θα έχει ολοκληρώσει ένα... θεάρεστο έργο. Αλλά τι να περιμένει κανείς από την Τασία Χριστοδουλοπούλου και τον Αλέξη Τσίπρα, ποιος έχασε το μυαλό, την ιστορική γνώση και τον πατριωτισμό για να τα βρουν αυτοί; Αυτοί έχουν μυαλό μόνο για πολιτικάντικες κομπίνες και aprθs nous le diluge (μετά από μας ο κατακλυσμός).

Ο προκρούστης της δημόσιας εκπαίδευσης

Των **Χρ. Δαμιανίδη & Σπ. Βαζούρα***

Σε μια δημόσια παρέμβασή μας τον περασμένο Φεβρουάριο (ΡΗΞΗ, σ. 8, "Διάλογος για την Παιδεία και δέκα ερωτήματα") είχαμε επισημάνει πως: «Ο διάλογος για την Παιδεία είναι ασύμβατος με λαγούς τύπου ομάδας REN ή αιφνιδιασμούς και προαποφασισμένες επιλογές». «Πόσο εφικτή και αποτελεσματική μπορεί να είναι η αντιμετώπιση των προβλημάτων της δημόσιας εκπαίδευσης όταν δεν συνοδεύεται από ανάλυση των οικονομικών όρων για την ποιοτική διαχείρισή τους;»

Το Υπουργείο Παιδείας προσπάθησε μέσα από τις διαδικασίες του εθνικού και κοινωνικού διαλόγου για την Παιδεία να διασφαλίσει συνθήκες συναίνεσης. Είχε έρθει το πλήρωμα του χρόνου ώστε οι νέοι κυβερνώντες να περάσουν από τον «παλαιό» καταγγελτικό λόγο τους στην υποχρέωση υλοποίησης μιας συγκεκριμένης πολιτικής.

Όμως, την ώρα της πράξης και της αλήθειας, από την μια πλευρά διαπιστώθηκε ο υποκριτικός χαρακτήρας του κοινωνικού και εθνικού διαλόγου για την Παιδεία και από την άλλη πλευρά εμφανίστηκε το έλλειμμα προγραμματικού λόγου, το "φάντασμα της ευθύνης" και η αδυναμία σύγχρονου σχεδιασμού.

Την ίδια στιγμή που η εκπαιδευτική κοινότητα έδωσε μια αρχική διακριτική ανοχή στο κυβερνητικό εγχείρημα του διαλόγου, το Υπουργείο προχώρησε σε μονομερείς ενέργειες υλοποίησης προ-αποφασισμένων επιλογών τ και σε αιφνιδιαστικές νομοθετικές ρυθμίσεις. Αυτό οδήγησε στην απομάκρυνση των εκπαιδευτικών ομοσπονδιών (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) από κάθε συμμετοχή στο δημόσιο διάλογο που πλέον είχε καταστεί υποκριτικός, προσχηματικός και αναξιόπιστος.

Πάνω στην προγραμματική αδυναμία του Υπουργείου να παρουσιάσει ένα εναλλακτικό και υλοποιήσιμο σχέδιο για το Δημόσιο Σχολείο που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες της λαϊκής οικογένειας οικοδομήθηκε μια αποτυχημένη απόπειρα επικοινωνιακής ανάδειξης θεμάτων ιδεολογικού χαρακτήρα και προσανατολισμού π.χ. προσευχή, αντικληρικαλισμός, παρελάσεις, συμβόλαια τιμής.

Η ώρα της αποκάλυψης της κυβερνητικής «αυταπάτης» και στο χώρο της Παιδείας δεν άργησε να έρθει με το «νέο σχολείο» των περιορισμών του τρίτου μνημονίου και της πρώτης αξιολόγησης: κατάργηση δημοτικών σχολειών ΕΑΕΠ και καθιέρωση ενιαίου τύπου δημοτικού σχολείου με μείωση διδακτικών ωρών και περιορισμούς στην αντισταθμιστική αγωγή, ιδιότυποι φραγμοί για την εγγραφή στα ολοήμερα δημοτικά σχολεία και τα νηπιαγωγεία, μείωση διδακτικού προγράμματος στα Γυμνάσια κ.α.

Οι κυβερνητικές επιλογές έχουν ήδη δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στην εργασιακή και υπηρεσιακή ζωή των εκπαιδευτικών. Φέτος, πρώτη φορά αριστερά, πραγματοποιήθηκε το χαμηλότερο ποσοστό μεταθέσεων εκπαιδευτικών διαχρονικά (!!), 8.58% στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση (από 4056 αιτήσεις μετάθεσης ικανοποιήθηκαν μόνο 356) και 5.77% στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (από 6997 αιτήσεις μετάθεσης ικανοποιήθηκαν μόνο 404).

Αξίζει να σημειωθεί ότι το Υπουργείο για τις φετινές μεταθέσεις των εκπαιδευτικών αγνόησε τόσο τα στοιχεία του ηλεκτρονικού συστήματος καταγραφής του ίδιου όσο και τις προτάσεις των αρμόδιων υπηρεσιακών συμβουλίων (ΠΥΣΔΕ/ΠΥΣΠΕ), ενώ αποδέχτηκε τις περιοριστικές εκτιμήσεις των διορισμένων Περιφερειακών Διευθυντών Εκπαίδευσης. Στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση τα 2758 οργανικά κενά δασκάλων (ΠΥΣΠΕ) μετατράπηκαν σε 980, δηλαδή 1778 κενά αφαιρέθηκαν από τη διαδικασία των μεταθέσεων.

Κατά συνέπεια χιλιάδες εκπαιδευτικοί τη νέα σχολική χρονιά θα βρεθούν μακριά από τις οικογένειες και στις εστίες τους, ενώ άλλοι χιλιάδες αναπληρωτές εκπαιδευτικοί θα βρεθούν εκτός εργασίας λόγω της περιοριστικής κυβερνητικής πολιτικής στην εκπαίδευση. Οι αρνητικές συνέπειές της θα έχουν άμεσο αντίκτυπο στο παιδαγωγικό και μαθησιακό περιβάλλον του «νέου σχολείου».

Ο Προκρούστης λειτουργεί ήδη στη Δημόσια Εκπαίδευση ως συνέπεια των μνημονιακών δεσμεύσεων και της προγραμματικής ανεπάρκειας της κυβέρνησης. Εφαρμόζεται στα μαθήματα, τις ώρες διδασκαλίας, το πρόγραμμα σπουδών, την πρόσβαση στην αντισταθμιστική αγωγή, τις ζωές μαθητών, γονιών και εκπαιδευτικών. Το «νέο σχολείο», χωρίς παιδαγωγικό και μορφωτικό όραμα, αποτελεί αποκλειστική ιδιοκτησία του.

*Προέδρος Δ.Σ. ΕΛΜΕ Βοιωτίας και αιρετός ΠΥΣΔΕ Βοιωτίας

Μέλος Δ.Σ. Συλλόγου Εκπ/κών ΠΕ Λιβαδειάς

Εργασιακά και συνδικαλισμός

Του **Δημήτρη Ναπ. Γιαννάτου**

Το επικείμενο νομοσχέδιο για τα εργασιακά και τον συνδικαλισμό, που θα συζητηθεί τον Σεπτέμβριο με τους δανειστές, αποτελεί το επόμενο καυτό θέμα που θα αντιμετωπίσει η «αποτελεσματική» κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Ουσιαστικά, θα ξαναπιάσει το νήμα από κει που το είχε αφήσει η προηγούμενη κυβέρνηση, η οποία προωθούσε τις ομαδικές απολύσεις, την αλλαγή/κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, την αλλαγή στον τρόπο προκήρυξης των απεργιών και τη χρηματοδότηση των συνδικάτων, τη θέσπιση της ανταπεργίας (λοκ αουτ) από τις επιχειρήσεις, κ.α. Σε όλα τα παραπάνω θα προστεθεί και το θέμα της μείωσης του κατώτατου μισθού, της κατάργησης της τριετίας και της προϋπηρεσίας, καθώς τόσο το ΔΝΤ, όσο και ο ΟΟΣΑ, θεωρούν, λόγω της προϋπηρεσίας, ιδιαίτερα υψηλό τον κατώτατο μισθό στην Ελλάδα.

Η στρατηγική της κυβέρνησης καθορίζεται από τη γνωστή έως τώρα τακτική: ρίχνοντας την ευθύνη κυρίως στο ΔΝΤ (όντως προπύργιο του νεοφιλελευθερισμού) και εμπιστευόμενη τις «βέλτιστες πρακτικές της Ε.Ε.», θα επιδιώξει «συμφωνία τιμής» με εργοδότες και συνδικαλιστικές ενώσεις, για την υπεράσπιση της εργασίας και των εργαζομένων. Μας αναγκάζουν, δηλαδή, αλλά αν είμαστε όλοι ενωμένοι και «διαδηλώνουμε μαζί», θα «διαπραγματευτούμε» καλύτερα.

Βέβαια, η εμπιστοσύνη στην Ε.Ε, δεν είναι παρά άλλη μια πιρουέτα αυτής της εγκληματικής κυβέρνησης, εφόσον γνωρίζει καλά ότι : *«Το μνημόνιο συνεννόησης δεν αποτελεί πράξη της Ε.Ε., αλλά πράξη που συμφωνήθηκε διμερώς μεταξύ της Ελλάδας και των δανεισιών της. Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, κατά την εφαρμογή μέτρων στο πλαίσιο μιας τέτοιας διακυβερνητικής ρύθμισης, οι αρχές του οικείου κράτους-μέλους δεν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ε.Ε»*, όπως το 2015 είχε διαμηνύσει η Κομισιόν.

Η κυβέρνηση, έως τώρα, έχει δείξει ότι σπρώχνει τα πράγματα σε τέτοιο σημείο απόγνωσης, ώστε **το ελάχιστο να φαίνεται επιτυχία**. Ποντάροντας τόσο στην κούραση, την απογοήτευση και την αποσυράτευση του λαού από τον εξαετή στραγγαλισμό του, όσο και στο ότι μέχρι τώρα αποτελεί το καλύτερο παιδί της Ευρωπαϊκής ολιγαρχίας και του νεοφιλελευθερισμού, προκειμένου να διατηρείται την εξουσία.

Και από τη στιγμή που πολλοί αναλυτές μάς θυμίζουν ότι οι ταξικές αντιθέσεις θυμίζουν τις αρχές του 20 αιώνα, είναι σχεδόν βέβαιο ότι η κυβέρνηση αυτή, χρησιμοποιώντας την αλαζονική διπλή της γλώσσα, τον αντιπερισπασμό και τη μετάλλαξη των εννοιών, θα τις υπηρετήσει στο έπακρο, μέσα από διακηρύξεις για «εξορθολογισμό» της εργασίας και «πάταξη» της υπαρκτής συνδικαλιστικής διαφθοράς. Οι παρασιτικές συνδικαλιστικές ηγεσίες θα ενισχύουν την επιβίωσή τους, ποντάροντας στον διευρυμένο αποσυνδικαλισμό των εργαζομένων, δίνοντας το απαραίτητο στήριγμα σε όλα τα παραπάνω.

Οι εργοδοτικές ενώσεις, από την άλλη, ιδιαίτερα στο επίπεδο των μεγάλων επιχειρήσεων και των πολυεθνικών, παρ' όλο που εμφανίζονται να διαφωνούν με κάποια ψήγματα απορρύθμισης της εργασίας και να συμφωνούν με τη ΓΣΕΕ, ενεργούν στο πλαίσιο της συστημικής οικονομικής κρίσης, που δεν είναι άλλη από τη συγκέντρωση του κεφαλαίου σε ολίγους, την ελάφρυνση του εργατικού κόστους, την υπονόμευση του κράτους πρόνοιας και της κοινωνικής ασφάλισης και την είσοδό τους σε επικερδείς παραδοσιακούς «δημόσιους» τομείς. Οι ομαδικές απολύσεις, που αφορούν ιδιαίτερα τον τραπεζικό τομέα μετά τις συγχωνεύσεις τραπεζών, την κινητή τηλεφωνία και τις ΔΕΚΟ, θα συμβάλουν στη «διεθνοποίηση» του εργασιακού μνημονίου, σύμφυτο με το ξεπούλημα των τραπεζών στον ξένο παράγοντα και τα 99 χρόνια αποικιακής αρπαγής της δημόσιας περιουσίας.

Τι, άραγε, απομένει απέναντί τους, εκτός από την ενεργοποίηση της ακηδεμόνευτης αντίδρασης, ενός κινήματος του λαού από τον λαό; Κόντρα στις «κόκκινες γραμμές» Κατρούγκαλου, που γρήγορα θα αποδειχτούν ανύπαρκτες; Κόντρα στον διεφθαρμένο συνδικαλισμό, παρά με την **ενεργοποίηση** της αρχαίας ετυμολογίας του συνδικάτου, που ήταν η προάσπιση του **δημοσίου συμφέροντος**, δηλαδή των ανθρώπων και του τόπου;

Το επόμενο διάστημα, μόνο ο λαός –ιδιαίτερα όσοι επωμίστηκαν το μεγαλύτερο μερίδιο της κρίσης, λεπτομένοι από τις συμμορίες του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, τη διαπλοκή και την κομματοκρατία– μπορεί να οδηγήσει τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛΛ στην έξοδο από την εξουσία. Απαραίτητο βήμα στην αυτοοργάνωση του αγώνα, για αναγέννηση της ενδογενούς παραγωγής, της εργασίας, του τόπου.

Ο μπαμπάς Σκουρλέτης, οι ευθύνες του γιού και το press project...!

Το ψευδοριζοσπαστικό press project ξανακτυπά με μειωμένου χιούμορ άρθρο, υπό τον τίτλο «Να αναλάβει και ο Σ. τις ευθύνες του»!

Ότου, Σ, το οικογενειακό όνομα Σκουρλέτης και οι ευθύνες που πρέπει να αναληφθούν είναι από τον υιό Βασίλη, που όπως όλοι οι επαναστάτες γιοί, «πρέπει να παλεύουν να τους κρατήσουν (τους γονείς) μακριά από τον συντηρητισμό και την ενσωμάτωση».

Το κακό εφηβικό χιούμορ του άρθρου, αναστρέφει τους ρόλους σε ένα παρωχημένο πια μοτίβο πρόκλησης. Ο υιός Βασίλης, πρόσφατα συλληφθείς σε διαμαρτυρία ενάντια στους φασίστες της Χ.Α, έχει όλα τα προσόντα για να τραβήξει το αυτί του πατέρα του. Επαναστατημένος γόνος οικογένειας των Βορείων Προαστίων και όπως λέει το άρθρο: «Ο Βασίλης Σ. είναι ένας αξιόλογος αγωνιστής και συνεπής αντιφασίστας με πολλά παράσημα ριζοσπαστικής δράσης», ενώ ο πατέρας του: «Απροσάρμοστος με συστηματική αντικοινωνική δράση έφτασε να γίνει υπουργός το Γενάρη του 2016 μίας κυβέρνησης που δεν αμφισβήτησε την αντιλαϊκή πολιτική», ή «Ο Πάνος Σ. είχε εδώ και πολλά χρόνια μπλέξει με κακές παρέες. Κατέληξε μεγαλοστέλεχος ενός μικροαστικού κοινοβουλευτικού κόμματος, πλήρως ενσωματωμένου στους αστικούς θεσμούς».

Η ουσία του κειμένου δεν είναι τα πραγματικά γεγονότα, αλλά το ύφος και το πνεύμα που το διαπερνά. Εύκολο μετα-μεταπολιτευτικό χιούμορ, δήθεν προκλητικό κατά της μικροαστικής κοινωνίας (στην οποία προφανώς δεν ανήκει το παιδί και ο μπαμπάς, εφόσον ανήκουν στην μεσο-μεγαλοαστική) , σεβόμενο τις «αγωνιστικές περγαμηνές του Βασίλη». Όπου, περγαμηνές της εποχής μας, η ντουντούκα, η κουκούλα της δειλίας, ο νεοξύλινος «αναρχικός» λόγος, ο αυταρχισμός μιας ναρκισσιστικής βίας, ο εύκολος

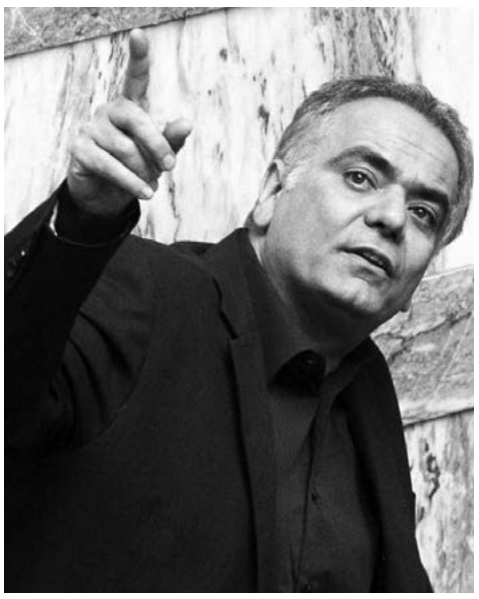

«αντιφασισμός», που έχει ανάγκη την παρουσία των φασιστών για να έχει «πολιτικό» λόγο ύπαρξης, σε μια κοινωνία πολιτικής και κοινωνικής παρακμής.

Το άρθρο, αποσιωπά την παρακμή, για τι αλλιώς θα έπρεπε να δει την πορεία πατέρα και γιου, στην ίδια πλευρά. Όπου το πρότυπο είναι, πατέρας αριστερός νεοφιλελεύθερος και γιός, «αντιεξουσιαστής», άλλοθι στο ξεπούλημα των γονιών.

Σύμπτωμα της μεταπολιτευτικής κρίσης πολιτισμού που πλήττει συνολικά την ελληνική κοινωνία και συνδέεται στις μέρες μας με «αριστερές» συνάφειες και βεβαιότητες. Το μεγάλωμα παιδιών, σε ένα περιβάλλον σχετικοποίησης αξιών και αρχών, οδήγησε στην ανάγνωση της ιστορίας με έναν τρόπο επιλεκτικό, εργαλειακό, ωφελιμιστικό και σε μια αποδόμηση βασικών κανόνων και ορισμών. Και σ' αυτό, πρωτοστάτησε με μείζονα ρόλο ή παγκοσμιοποιημένη αριστερά. Αντίθετοι, σύμφωνα με το άρθρο, πατέρας και γιός, αλλά στην ουσία, ρόλοι συμπληρωματικοί, για μια πολιτική διάλυσης και ξεπουλήματος.

Δ. Ν .Γ.

Η νέα διαπλοκή έρχεται από ...παλιά

Οι νέοι επίδοξοι καναλάρχες έχουν πλούσιο παρελθόν

Του **Γιάννη Ξένου**

Δημοσιεύτηκαν τα δέκα σχήματα που κατέθεσαν αίτηση για να διεκδικήσουν τις τέσσερις (θα δούμε αν είναι μόνο τέσσερις, γιατί υπουργοί δηλώνουν ότι μπορεί να είναι και περισσότερες) τηλεοπτικές άδειες που θα δημοπρατήσει η κυβέρνηση. Από αυτά, τα έξι είναι τα κανάλια εθνικής εμβέλειας που εκπέμπουν ήδη, Αντένα, Άλφα, Μέγκα, Σταρ, Έψιλον και Σκάι, οι ιδιοκτήτες τους είναι γνωστοί και εκφράζουν άλλος λίγο, άλλος περισσότερο, τα τζάκια που κυριαρχούν στον τόπο, τουλάχιστον από τις αρχές του '90 και μετά. Το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στους τέσσερις νέους παίκτες που διεκδικούν τηλεοπτική άδεια εθνικής εμβέλειας και πρόκειται για τους: Ευάγγελο Μαρινάκη, Ιβάν Σαββίδη, Ιωάννη-Βλαδίμηρο Καλογρίτσα και μια εταιρεία κυπριακών συμφερόντων αγνώστων λοιπών στοιχείων.

Το Μαξίμου ξεσπκώνει όλα τα πολιτικά κόλπα του βρόμικου '89 και μετά την αλλαγή του εκλογικού νόμου προτίθεται να δημιουργήσει και νέους καναλάρχες πειθήνιους σ' αυτό.

Πρώτα από όλα το ότι κατέθεσε φάκελο και έγινε δεκτή μια εταιρεία αγνώστων στοιχείων και μόνο εικασίες υπάρχουν για το ποιος βρίσκεται πίσω της, προκαλεί εξαρχής αμφιβολίες για τη σοβαρότητα της προσπάθειας της κυβέρνησης. Εκτός και αν στην κυβέρνηση γνωρίζουν τον επιχειρηματία, αλλά προτιμούν να τον κρύβουν, όπερ και το πιθανότερο.

Οι άλλοι τρεις επιχειρηματίες που κατέθεσαν αίτηση είναι πολύ γνωστοί. Ο **Ιβάν Σαββίδης,** με τις επενδύσεις που έχει κάνει στη Βόρεια Ελλάδα την τελευταία πενταετία (ΠΑΟΚ, ΣΕΚΑΠ, ξενοδοχεία κ.ά.), είναι από τις πιο σοβαρές επιχειρηματικές παρουσίες εκεί, (για να μην πούμε ότι είναι και η μόνη). Κατά πολλούς είναι ο εκφραστής του ρώσικου παράγοντα και του ρόλου που δύναται να παίξει στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια. Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτός τουλάχιστον πληρώνει τα χρέη στην εφορία των επιχειρήσεων που αναλαμβάνει και ότι στην αποβιομηχανοποιημένη εδώ και είκοσι πέντε χρόνια Β. Ελλάδα διατηρεί σε λειτουργία κάποιες βιομηχανίες.

Ο **Β. Μαρινάκης** πάλι, προτίθεται να ολοκληρώσει το μιντιακό του συγκρότημα, που περιλαμβάνει ραδιόφωνα, εφημερίδες (πολιτικές, οικονομικές, αθλητικές και θρησκευτικές) και ιστοσελίδες, και μ' έναν τηλεοπτικό σταθμό πανελλαδικής εμβέλειας. Ο πληθωρικός Μαρινάκης, που απασχολεί τη δημοσιότητα την τελευταία δεκαετία με τον Ολυμπιακό, αλλά και με το δημοτικό σχήμα του, που εξέλεξε δήμαρχο στον Πειραιά, ποτέ δεν έκρυψε ότι τον ενδιαφέρει και η κεντρική πολιτική σκηνή. Πριν μια δεκαετία είχε γίνει μέτοχος στα μέσα του Αλαφούζου, ενώ και η κουμπαριά του με την Ντόρα Μπακογιάννη, αλλά και ο πατέρας του, που ήταν πολιτευτής της ΝΔ, του είχαν ανοίξει πόρτες στην πολιτική. Η όρεξη του άνοιξε μετά τη νίκη του στην δημαρχία Πειραιά, που δεν θα επιτυγχανόταν αν δεν υπήρχε υπόγεια συμφωνία με τη Ρένα Δούρου και τον Τσίπρα και φημολογείται έντονα, ότι ετοιμάζει και κόμμα με κέντρο του λιμάνι και τα συμφέροντα της περιοχής. Πέρα από τις πολιτικοοικονομικές φιλοδοξίες του Μαρινάκη, που τον σπρώχνουν να γίνει καναλάρχης, δεν πρέπει να παραβλέπουμε και τις προσωπικές του «ανάγκες». Το όνομά του τα τελευταία χρόνια έχει εμπλακεί σε υποθέσεις στημένων ποδοσφαιρικών αγώνων, ενώ και για την υπόθεση του πλοίου, που μετέφερε δύο τόνους ηρωίνης, υπάρχουν δημοσιεύματα που τον εμπλέκουν. Η πρόσφατη ελληνική ιστορία έχει αποδείξει, ότι όταν ένας επιχειρηματίας αντιμετωπίζει νομικές περιπέτειες, η καλύτερη λύση γι' αυτόν είναι να αποκτήσει Μέσα Ενημέρωσης για να τον «προστατεύουν».

Ο **Ιωάννης Βλαδίμηρος Καλογρίτσας** είναι η λιγότερο γνωστή περίπτωση, αλλά και η πιο ενδιαφέρουσα, γιατί συμβολίζει τα «νέα τζάκια» που θέλει να προωθήσει το Μαξίμου. Ο Ιωάννης Καλογρίτσας είναι γιος του Χρήστου Καλογρίτσα, που καταπώς φαίνεται, κρύβεται πίσω από την αίτηση για σταθμό. Ο **Χρήστος Καλογρίτσας** έγινε γνωστός τα μέσα της δεκαετίας του '80, ως εκδότης της εφημερίδας *Πρώτη*. Εφημερίδα γύρω από το ΚΚΕ, που προωθούσε τη νέα τότε σοβιετική γραμμή της περεστρόικας. Η *Πρώτη* προετοίμασε τη σύγκλιση ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ., για να προκύψει ο Συνασπισμός, ενώ εξέφραζε και τη νέα γραμμή του ΚΚΕ μετά το '85 για σύγκρουση με το Πασόκ. Ο Καλογρίτσας ήταν από τη μια άνθρωπος εμπιστοσύνης του Χαρ. Φλωράκη, αλλά και των νεαρών «ανανεωτών», με κύριο εκφραστή τον Ανδρουλάκη, γι' αυτό και τον παρουσίαζαν ως εκδότη μιας κομματικής εφημερίδας.

> Ο Χρήστος Καλογρίτσας έγινε γνωστός ως εκδότης της εφημερίδας *Πρώτη*, γύρω από το ΚΚΕ που προωθούσε την νέα τότε σοβιετική γραμμή της περεστρόικας.

Η *Πρώτη* ξεκίνησε με μεγάλες κυκλοφορίες, γύρω στις 90 χιλ. φύλλα, αλλά μετά το Τσέρνομπιλ, που αναπαρήγαγε αμάσητη τη σοβιετική προπαγάνδα ότι η ραδιενέργεια είναι ακίνδυνη, η κυκλοφορία της έπεσε γύρω στις 20 χιλ. φύλλα. Από την *Πρώτη* πέρασαν πολλοί από τους αστέρες της τότε αριστερής δημοσιογραφίας, που μεταπήδησαν στα Μέσα που κυριάρχησαν τα προηγούμενα είκοσι πέντε χρόνια, όπως ο Παύλος Τσίμας, που ήταν ο τελευταίος διευθυντής της, η Ιωάννα Μάνδρου, ο Νίκος Ευαγγελάτος, ενώ είχε σύμβουλο έκδοσης τον Στέργιο Πιτσιόρλα και οικονομικό διευθυντή τον Αντώνη Μαλάμη, που είχε γίνει γνωστός τη δεκαετία του '70 ως αρχηγός των ΚΝΑΤ.

Η *Πρώτη*, μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και αφού κάηκε στηρίζοντας την οικουμενική κυβέρνηση ΝΔ – Συνασπισμού, έκλεισε αφήνοντας μεγάλα φέσια. Ο Καλογρίτσας όμως δεν χάθηκε, τα επόμενα χρόνια προσέγγισε άλλους πολιτικούς χώρους, αρχικά το Πασόκ στα μέσα του '90 και τη ΝΔ την επόμενη δεκαετία, μιας και ήταν από τους αγαπημένους εργολάβους των εκάστοτε κυβερνήσεων. Σαν εργολάβος δημοσίων έργων ανέλαβε την ανέγερση του νέου Εφετείου Αθηνών, αλλά και άλλων δικαστικών μεγάρων, όπως, και επεκτάσεις του μετρό, ανέγερση νοσοκομείων, το παραλιακό οδικό δίκτυο Πειραιά κ.ά. Στα τέλη του '90, μαζί με ένα ακόμα «χρυσό παιδί» της ΚΝΕ, τον Τάκη Θεοδωρικάκο, γραμματέα της το διάστημα 1990-91, ίδρυσε την εταιρεία δημοσκοπήσεων GPO. Ο Θεοδωρικάκος στα μέσα του '90 είχε μεταπηδήσει στον κύκλο του Λαλιώτη και τέτοιες γνωριμίες ο Καλογρίτσας δεν θα μπορούσε να τις αφήσει να πάνε χαμένες.

Ο Καλογρίτσας, άνθρωπος παντός καιρού και για κάθε δουλειά, έχει ρίξει γέφυρες και με τη νέα εξουσία, αφού είναι κουμπάρος του Πάνου Καμμένου, αλλά και του υπουργού Υποδομών, Χρ. Σπίρτζη, που γνωρίζονται από τα ένδοξα χρόνια του Πασόκ. Το πιο σημαντικό είναι ότι διατηρεί σχέσεις και με την **οικογένεια Τσίπρα**, αφού πριν μερικά χρόνια εξαγόρασε την κατασκευαστική εταιρεία του πατέρα του Τσίπρα. Το τελευταίο διάστημα, ως συνεταίρος της γαλλικής Σουέζ, εμφανίζεται να θέλει να εξαγοράσει την ΕΥΔΑΠ.

Οι εγκέφαλοι του Μαξίμου που φαίνεται ότι η περίοδος του βρόμικου '89 τους ασκεί μια ακατανόητη έλξη, προτίθενται να επαναλάβουν κάθε βρόμικο κόλπο εκείνης της σκοτεινής περιόδου. Θυμίζουμε ότι τότε δόθηκαν οι πρώτες τηλεοπτικές άδειες, ενώ με την απλή αναλογική, που πέρασε ο Παπανδρέου το 1989, τα επόμενα χρόνια γίνονταν αλλεπάλληλες εκλογές μέχρι να προκύψει σταθερή κυβέρνηση. Τώρα θέλουν να επαναλάβουν το κόλπο των Φλωράκη-Ανδρουλάκη, και με μπροστάρη και πάλι τη«γριά αλεπού» Καλογρίτσα, να στήσουν έναν κατευθυνόμενο από το Μαξίμου τηλεοπτικό σταθμό, πανελλαδικής εμβέλειας. Καθόλου τυχαίο δεν είναι ότι για διευθυντής του καναλιού Τσίπρα-Παππά-Σπίρτζη-Καλογρίτσα ακούγεται ο διευθυντής του ραδιοφώνου «Κόκκινο», ο γνωστός και μη εξαιρετέος **Κώστας Αρβανίτης**.

ΚΙΝΗΜΑ ΑΡΔΗΝ

Ένα Πολιτικό Κίνημα από τον Λαό για τον Λαό

Συνοπτική μορφή της πολιτικής διακήρυξης του Άρδην – ολόκληρο το κείμενο στη διεύθυνση ardin-rixi.gr

Σήμερα βιώνουμε μια φαινομενική παραίτηση ενός μεγάλου μέρους των Ελλήνων, ως συνέπεια της αποκαρδίωσής τους από τις αλλεπάλληλες κοροϊδίες. Επειδή όμως βρισκόμαστε σε ένα κομβικό σημείο, σε εκείνο το «τώρα ή ποτέ» που θα κρίνει το μέλλον το δικό μας και των επόμενων γενεών, είμαστε υποχρεωμένοι να αντιδράσουμε **τώρα** και να μην μπούμε στη λογική, ας περιμένουμε για «ευνοϊκότερες συνθήκες», διότι τότε θα είναι αργά:

Τα έξι χρόνια σαρωτικής εθνικής, οικονομικής και κοινωνικής κρίσης υπήρξαν το επιστέγασμα μιας ολόκληρης περιόδου **παρακμής.** Όλες οι πολιτικές δυνάμεις και οι ελίτ συναγωνίζονται ποιος θα διαψεύσει ταχύτερα τις προσδοκίες του λαού, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ: Το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ η Αριστερά, σύσσωμος ο «πνευματικός κόσμος», πλην ελαχίστων, οι επιχειρηματικές ελίτ. Ακόμα και η Εκκλησία αδυνατεί να παίξει ρόλο αποτελεσματικού αναχώματος.

Ποτέ άλλοτε, ακόμα και χωρίς ανεξάρτητο κράτος, δεν κινδυνεύαμε όσο σήμερα: **Δημογραφική** κατάρρευση, **φυγή** των νέων, οικονομική **αποικιοποίηση**, παραγωγική **αποσάθρωση**, πολιτισμική **παρακμή**, απειλή **αλλοίωσης** της εθνικής φυσιογνωμίας της χώρας, **αποσύνδεση** της παράδοσης από την ταυτότητά μας, **γλωσσική** αλλοτρίωση. Παράλληλα, ο **νεοθωμανισμός** –στην Κύπρο, το Αιγαίο και τη Θράκη– και οι τεράστιες γεωπολιτικές αναταραχές σε μία χώρα-σύνορο Ανατολής και Δύσης, μας απειλούν άμεσα.

Μετά από τρεις μεγάλες εθνικές καταστροφές, τη Μικρασιατική, την Κατοχή/Εμφύλιο, την Κυπριακή Τραγωδία, κινδυνεύουμε με την οριστική απώλεια της δυνατότητας να επιβιώσουμε ως αυτόνομο κράτος.

* * * * *

Όμως, παρά την σαρωτική κρίση, μια εθνική πολιτική με επάρκεια θα μπορούσε να **αναβαθμίσει** τη διεθνή θέση της χώρας, κομίζοντας μια νέα πρόταση για την Ευρώπη, τα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο. Με προϋπόθεση:

Να συσφίξουμε αποφασιστικά τις σχέσεις μας με το δεύτερο «ελληνικό κράτος», την **Κύπρο**·

Να **ενεργοποιήσουμε** το μεγάλο δυναμικό του ελληνισμού της διασποράς και της πρόσφατης μετανάστευσης των νέων·

Να αναδείξουμε μια προοπτική **χειραφέτησης** της Ευρώπης, με αποκλιμάκωση της έντασης με τη **Ρωσία,** με στόχο μια «Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια», και ισορροπία δυνάμεων.

Να αντιμετωπίσουμε τον ισλαμικό φονταμενταλισμού και τον **νεοθωμανισμό**, μαζί με τους Σέρβους, τους Βούλγαρους, τους Κούρδους, τους Αρμένιους, τους Ιρανούς, τους προσδευτικούς αλεβίτες κ.λπ..

Να ενισχύσουμε τις σχέσεις με τα **Βαλκάνια**, ως φορέα του ορθόδοξου χώρου της Ευρώπης, αντιμετωπίζοντας αποτελεσματικότερα και τον ανιστόρητο επεκτατισμό Σκοπιανών και Αλβανών.

Να διαμορφώσουμε, τέλος, μια πολιτική που να συνδυάζει την εθνική επιβίωση με την ανθρώπινη διαχείριση του **προσφυγικού** αδιεξόδου που απειλεί με διάρρηξη της εθνικής και κοινωνικής συνοχής: Να καταγγελθεί η Τουρκία, να οργανωθεί η φύλαξη των συνόρων, να μπει τέλος στην ασύδοτη δράση αδιαφανών ΜΚΟ, να απαιτηθούν από Ευρώπη και ΟΗΕ πόροι για την οργάνωση προσωρινών κέντρων φιλοξενίας, να επαναπατριστούν όσοι μεταναστες εισήλθαν παράτυπα στη χώρα.

* * * * *

Είναι όμως εφικτή μια εναλλακτική οικονομική / κοινωνική στρατηγική, παρότι χρεωμένοι μέχρι τον λαιμό, σιδηροδέσμιοι της γερμανικής Ε.Ε., έρμαιο της δικτατορίας των αγορών;

Ναι, αξιοποιώντας τις **αντιθέσεις** ανάμεσα στους λαούς και τις ολιγαρχίες των Βρυξελλών, ανάμεσα στον Βορρά και τον Νότο της ΕΕ, ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση της ευρωπαϊκής ηπείρου, ανάμεσα στο ΔΝΤ και την ΕΕ. Διεξάγοντας έναν διαρκή «ανταρτοπόλεμο», για τη μείωση του χρέους, για τις γερμανικές αποζημιώσεις, ενάντια στις απαλλοτριώσεις για τα κόκκινα δάνεια κ.λπ. κ.λπ.

> Αποτινάζοντας αυταπάτες, δειλίες, και μικροσυμφέροντα, όσοι μείναμε μακριά από τις σειρήνες της παρακμής είναι καιρός να βρούμε τη δική μας έκφραση...

Το ζήτημα της **παραμονής** μας ή όχι στη ζώνη του ευρώ θα λυθεί μόνο με την ενίσχυση της **αυτοδυναμίας** μας και τη **συνεργασία** με δυνάμεις μέσα και έξω από την ευρωζώνη και την ΕΕ. Προφανώς, δε, το μεγάλο πολιτιστικό, αλλά και οικονομικό μας πλεονέκτημα, είναι η **παιδεία**, ο **πολιτισμός**, το φυσικό μας **περιβάλλον**. Μόνο μέσω μιας μορφωτικής/πολιτισμικής επανάστασης μπορούμε να κόψουμε δρόμο προς την οικονομική και πολιτική αναγέννηση, τροφοδοτώντας και την ανάπτυξη της παραγωγής, με επικέντρωση στο ποιοτικό προϊόν.

* * * * *

Τα τελευταία χρόνια, το «σύστημα» μετακύλησε το μεγαλύτερο μερίδιο της κρίσης στα πιο ανυπεράσπιστα τμήματα της κοινωνίας μας, για να εξασφαλίσει τις μαφίες του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, τη διαπλοκή, την κομματοκρατία. Εκφύλισαν το δημόσιο σε δυνάστη του λαού και δημιούργησαν ένα καθεστώς ιδιωτικής διαπλοκής που λεπλατεί το κράτος, τους εργαζόμενους, το περιβάλλον. Για να πάψουν λοιπόν τα λαϊκά στρώματα να σηκώνουν τα βάρη της κρίσης και να καταπολεμήσουμε τη φτώχεια, θα πρέπει να αναδείξουμε θετικές πολιτικές παραγωγής, σε μια στρατηγική **ενδογενούς, αυτόκεντρης ανάπτυξης**.

Να διαχωρίσουμε, επιτέλους, το παρασιτικό κράτος των κομμάτων, από το **δημόσιο**. Να ενισχυθεί η **πρωτογενής** και **δευτερογενής** παραγωγή, με κίνητρα για τις μικρομεσαίες εγχώριες επιχειρήσεις, αποφεύγοντας την τουριστική **μονοκαλλιέργεια**. Να ενισχυθούν οι συνεταιριστικές και συνεργατικές δραστηριότητες.

Να χτυπηθεί, τέλος, αποφασιστικά ο **αθηνοκεντρισμός**, το καρκίνωμα του νεώτερου ελληνικού κράτους, που υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες της παρακμής και κύριος δίαυλος της εξάρτησης της χώρας.

Είναι εφικτή μια εναλλακτική πολιτική πρόταση;

Η μικροπολιτική και ο πολιτικός τυχοδιωκτισμός ευθύνονται για όλες τις **ήττες** των λαϊκών κινητοποιήσεων, γι' αυτό επιδιώκουμε τη συγκρότηση μιας **συνολικής** και **ενιαίας** πολιτικής πρότασης-κινήματος, που να στηρίζεται στην **αυτοοργάνωση** των υγιών κυττάρων της κοινωνίας.

Αρνούμαστε τους ξεπερασμένους ιδεολογικούς διχασμούς. Αυτοκαθοριζόμαστε μόνο με τα προτάγματα της πλειοψηφίας του λαού: την εθνική ανεξαρτησία και τον **πατριωτισμό**, την **κοινωνική δικαιοσύνη**, την **οικολογία**, την **άμεση δημοκρατία**, την **ενδογενή** πνευματική και παραγωγική **αναγέννηση** του τόπου. Σε ένα ενιαίο πρόταγμα **εκσυγχρονισμού της παράδοσής** μας.

Διότι οι ρίζες της ανημπόριας μας βρίσκονται στον βαθύτατο **διχασμό** ανάμεσα σε έναν **εκσυγχρονισμό** εισαγόμενο και ξενόφερτο και μια **παράδοση** αγκιστρωμένη αποκλειστικά στο παρελθόν. Και όμως, ό,τι μεγάλο καταφέραμε, πραγματοποιήθηκε όποτε συνδέαμε την παράδοση με το σύγχρονο, στην Επανάσταση του 21, με τον Βενιζέλο και την Εθνική Αντίσταση, τον Σολωμό και τον Σεφέρη, τον Ρίτσο, τον Χατζηδάκι και τον Θεοδωράκη.

Αποτινάζοντας αυταπάτες, δειλίες και μικροσυμφέροντα, όσοι μείναμε μακριά από τις σειρήνες της παρακμής, είναι καιρός να βρούμε τη δική μας έκφραση... Γι' αυτό αποφασίσαμε, μετά από μακρόχρονο προβληματισμό, να προχωρήσουμε στη συγκρότηση του πολιτικού κινήματος **Άρδην**.

Ξεκινάμε από τους ίδιους τους πολίτες και τους καλούμε να συνδιαμορφώσουμε ένα νέο κίνημα. Καλούμε τους πολίτες προνομιακά, όσους δεν έχουν αναμειχθεί με την πολιτική, διότι τα πολιτικά στελέχη και οι ελίτ, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, όσοι δεν έχουν διαφθαρεί, έχουν φθαρεί ανεπανόρθωτα. Διότι τα έργα όλων –αριστερών και δεξιών στην εξουσία– μοιάζουν μεταξύ τους σαν δύο σταγόνες νερό.

Καλούμε, λοιπόν, τους Έλληνες πολίτες να συνταχθούν **μαζί μας,** ώστε να βαδίσουμε από κοινού στην αφύπνιση και αναγέννηση του έθνους και του λαού.

Τους καλούμε να συνυπογράψουν μαζικά το ιδρυτικό κείμενο-διακήρυξη του Άρδην, καταδεικνύοντας πως αυτές οι απόψεις δεν αποτελούν μια μεμονωμένη κραυγή, αλλά ένα ευρύ κοινωνικό και πολιτικό αίτημα.

Να στείλουν παρατηρήσεις και απόψεις, τόσο για το περιεχόμενο της διακήρυξης, όσο και για τα πρακτικά βήματα που μπορούν να ακολουθήσουν, ιδιαίτερα προς την κατεύθυνση συσπειρώσεων σε χώρους εργασίας, συνοικίες, πόλεις, περιοχές.

Να προχωρήσουν μαζί μας στην προετοιμασία της **Ιδρυτικής Συνδιάσκεψης** του Άρδην, το φθινόπωρο του 2016.

Άρδην, λοιπόν –εκ θεμελίων–, **άρδην**, να αλλάξουμε ρότα· **άρδην,** να αποκαθηλώσουμε το διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα· **άρδην,** για να γίνει και πάλι ο καθημαγμένος λαός νοικοκύρης στον τόπο του· **άρδην,** να θέσουμε τις βάσεις για μια κοινωνία δικαιοσύνης και ελευθερίας ταυτόχρονα...

οι πρώτες υπογραφές

ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΩΝ/ΝΑ
ΑΔΑΛΗ ΕΙΡΗΝΗ
ΑΔΑΛΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝ.
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΖΩΗ
ΑΚΤΥΠΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
ΑΛΕΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΑΣΟΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΚΟΝΤΟΠΑ-ΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
ΑΝΕΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ ΗΛΙΑΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣ.
ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
ΑΣΤΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΑΤΣΙΚΜΠΑΣΗΣ ΠΑΝΑΓ.
ΒΑΖΟΥΡΑΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΒΑΛΚΑΝΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΒΑΡΚΑΡΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ
ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΒΓΕΝΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΒΕΡΖΥΓΙΑΝΝΙΔΟΥ - ΧΑΤΖΗ-ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΑΛΛΙΡΟΗ
ΒΛΑΣΤΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΒΛΑΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΒΛΑΣΤΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΒΛΑΧΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
ΒΛΑΧΟΥ ΖΑΦΕΙΡΩ
ΒΟΣΣΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΓΑΛΑΝΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΓΑΛΑΝΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΓΑΤΣΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΕΡΟΥΚΑΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΓΕΡΩΝΥΜΑΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΣ-ΤΑΣΙΟΣ
ΓΕΩΡΓΑΛΗΣ ΗΛΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΚΩΝ/ΤΙΝΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝ.
ΓΙΑΤΖΙΖΟΓΛΟΥ ΚΟΥΛΑ
ΓΙΟΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠΥΡΙ-ΔΟΥΛΑ
ΓΚΑΒΕΑΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
ΓΚΟΛΩΝΗ ΕΥΑ
ΓΚΟΥΝΤΡΟΥΠΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΛΙΣΑΒΕΤ
ΓΡΗΓΟΡΑΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΔΑΓΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΔΑΛΔΑΡΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΔΑΜΑΒΟΛΙΤΗΣ ΚΩΣΤΗΣ
ΔΑΜΙΑΝΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΔΑΡΑ ΕΥΘΥΜΙΑ
ΔΑΤΣΙΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΠ
ΔΑΤΣΙΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Κ.
ΔΕΝΑΖΗΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΔΕΝΑΖΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΔΕΡΒΕΝΤΛΗΣ ΔΗΜΟΣ
ΔΕΣΥΠΡΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΔΙΑΛΕΚΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΔΟΥΣΗ ΕΥΘΥΜΙΑ
ΔΡΑΚΟΥΛΕΛΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ
ΔΡΟΣΙΝΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΔΡΟΣΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΔΡΟΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΕΓΓΛΕΖΟΣ- ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΑ-ΚΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ
ΕΠΠΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ
ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΥ ΔΑΝΑΗ
ΖΑΪΝΤΟΥΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΖΑΦΕΙΡΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΖΕΡΒΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΦΩΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΑ-ΛΑΜΠΟΣ
ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΘΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΘΩΜΑΣ (ΓΙΓΑΣ) ΙΩΑΝΝΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΣΤΡΑΤΟΣ
ΚΑΖΑΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ΚΑΚΟΥΛΗ-DUARTE ΘΩΜΑΗ
ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΟΥ ΒΙΒΗ1
ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΛΕΜΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
ΚΑΛΗΜΕΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΑΛΛΕΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ Φ.
ΚΑΛΛΙΜΑΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΓΓ.
ΚΑΛΟΔΗΜΙΔΗΣ ΠΑΡΙΣ
ΚΑΛΟΠΗΤΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΚΑΛΤΣΑΤΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΠΑΓΕΡΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΚΑΠΡΑΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΑΠΡΑΛΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ ΕΛΕΝΗ
ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΙΔΗΣ ΑΡΘΟΥΡΟΣ
ΚΑΡΑΘΟΔΩΡΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ ΚΟΣΜΑΣ
ΚΑΡΑΚΟΛΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓ.
ΚΑΡΑΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΑΡΑΜΑΤΖΙΑΝΗΣ ΔΗΜ.
ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΑΡΑΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΑΡΑΤΖΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΚΑΡΒΟΥΝΗ ΕΛΕΝΑ
ΚΑΡΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΑΤΖΟΥΡΗΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΑΤΡΑΚΑΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΚΑΤΣΑΡΑΚΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΚΑΤΣΟΥΛΑΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΚΕΛΕΡΜΕΝΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΕΛΕΣΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΟΛΟΚΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΚΟΛΟΝΕΛΟΥ ΒΙΚΥ
ΚΟΜΠΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ.
ΚΟΝΤΑΡΙΝΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
ΚΟΝΤΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΚΟΡΔΩΝΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΚΟΡΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΚΟΡΦΙΑΤΗ ΜΑΤΟΥΛΑ
ΚΟΣΚΙΝΑΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΟΣΤΡΙΒΑ ΑΝΝΑ
ΚΟΤΣΙΛΑ ΛΑΜΠΡΙΝΗ
ΚΟΥΒΑΡΗ ΙΩΑΝΝΑ
ΚΟΥΒΑΡΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ ΔΗΜ.
ΚΟΥΛΑΦΕΤΗ ΙΛΙΑΝΑ
ΚΟΥΝΟΥΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΚΟΥΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
ΚΟΥΣΠΑΡΗΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΟΥΤΡΟΥΛΗΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΚΟΥΤΣΑΒΟΥ ΑΝΔΡΙΑΝΑ
ΚΟΥΤΣΟΒΙΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΚΡΕΜΜΥΔΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΥΡΜΠΑΣ ΣΩΤΗΡΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓ.
ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΑΜΠΡΙΝΗ
ΚΩΤΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΛΑΓΟΥΒΑΡΔΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΛΑΜΠΡΟΥ ΝΙΚΟΣ
ΛΑΡΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
ΛΑΤΣΗΣ ΣΠΥΡΟΣ0
ΛΕΚΚΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ
ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΛΙΑΚΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΛΙΑΝΟΥ ΝΑΤΑΣΣΑ
ΛΙΒΑΝΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΛΙΟΛΙΟΥΣΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΛΟΥΖΙΚΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΛΟΥΠΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΛΥΜΠΕΡΗ ΓΙΩΤΑ
ΜΑΓΓΙΩΡΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΜΑΛΟΥΧΟΣ ΣΠΥΡΟΣ
ΜΑΝΕΣΗΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΜΑΝΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΜΑΝΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥ-ΧΡΟΝΗΣ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΜΑΣΚΑΝΑΚΗΣ ΤΑΣΟΣ
ΜΑΣΤΟΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΗΣ
ΜΑΣΤΡΑΠΠΑΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΜΑΤΖΑΚΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΜΑΥΡΙΔΗΣ ΚΩΝ/ΝΤΙΝΟΣ
ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΜΑΧΑΙΡΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
ΜΕΪΝΤΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΡ.
ΜΕΛΙΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΕΡΙΑΝΟΥ ΦΙΛΙΤΣΑ
ΜΕΣΣΑΡΙΤΗΣ ΞΕΝΙΟΣ
ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝ-ΔΡΟΣ
ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΜΙΧΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΟΙΡΑΝΑΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ
ΜΟΡΑΡΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΜΟΡΑΤΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΜΟΥΡΓΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
ΜΟΥΡΝΙΑΝΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΜΟΥΣΟΥΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ ΠΕΤΡΟΣ
ΜΠΑΚΙΡΤΖΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΜΠΑΛΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΜΠΑΜΠΑΛΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΜΠΑΡΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ.
ΜΠΑΣΟΓΛΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΜΠΙΡΛΙΡΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΜΠΟΔΙΩΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΜΠΟΥΖΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΜΠΟΥΣΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΑΣ ΔΗΜΗ-ΤΡΗΣ
ΜΠΟΥΣΟΥΛΑΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΜΠΥΡΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΜΠΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΝΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΝΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΝΑΡΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΝΕΟΝΑΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗΣ ΧΑΡΑΛΑ-ΜΠΟΣ
ΝΙΚΟΛΕΤΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΝΤΑΣΙΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΝΤΙΝΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΝΤΟΥΒΑΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΝΤΡΙΝΙΑ ΘΕΩΝΗ
ΝΤΡΙΝΙΑΣ ΘΟΔΩΡΟΣ
ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΞΕΝΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΞΕΝΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΞΕΝΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
ΞΥΔΕΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ ΕΛΕΥΘ.
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑ-ΓΙΩΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΟΥΛΙΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑ
ΠΑΝΟΣΚΑΛΤΣΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΠΑΝΟΥΤΣΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΠΑΝΤΕΛΕΜΙΔΟΥ ΝΙΚΗ
ΠΑΝΤΙΣΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ ΦΛΩΡΑ
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜ.
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΑΣΟΣ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΑΛ.
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΕΛΛΑ
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΥΑΓΓ.
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΑΜΑΛΙΑ
ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΠΑΠΑΛΕΟΝΤΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΠΑΠΑΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΗΜΗ-ΤΡΗΣ
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΕΣΤΗΣ
ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΝΙΚΟΛΑ-ΟΣ ΑΡ.
ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΜΠΑΜΠΗΣ
ΠΑΠΠΑ ΧΡΥΣΤΙΝΑ Κ.
ΠΑΠΠΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
ΠΑΠΠΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΠΑΡΙΣΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΠΑΤΡΙΚΑ ΜΑΡΙΑ
ΠΑΤΡΙΚΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΠΑΤΣΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΠΑΥΛΑΤΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΠΕΡΑΧΩΡΙΤΗ ΜΑΡΙΑ
ΠΕΡΟΥΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΕΤΡΙΔΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ
ΠΕΤΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΕΤΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΠΛΑΤΑΝΙΑΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΠΛΑΤΗΣ ΚΩΝ/ΤΙΝΟΣ
ΠΛΙΑΚΟΣΤΑΜΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΠΟΥΓΚΙΑΛΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ
ΠΟΥΓΚΙΑΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΠΡΙΝΑΡΑΚΗΣ ΕΠΑΜΕΙΝ.
ΠΡΙΤΖΗ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΠΡΟΓΚΙΔΗΣ ΛΑΚΗΣ
ΡΑΚΚΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΡΑΚΚΑΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΤΗΡΗΣ
ΡΑΥΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ΗΛΙΑΣ
ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ
ΡΗΓΑΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΡΟΖΑΚΕΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΡΟΖΑΚΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΡΟΥΔΟΜΕΤΩΦ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΡΟΥΣΙΩΤΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ
ΣΑΒΒΙΔΗΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΣΑΚΛΑΜΠΑΝΗΣ ΝΤΟΡΙΣ
ΣΑΜΑΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΣΑΡΓΙΩΤΗΣ ΣΩΤΗΡΗΣ
ΣΑΡΙΔΟΥ ΑΡΙΣΤΕΑ
ΣΑΡΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΣΕΒΡΗΣ ΚΩΝ/ΤΙΝΟΣ
ΣΕΛΙΜΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΣΕΧΡΕΜΕΛΗ ΑΣΗΜΙΝΑ
ΣΙΔΕΡΗ ΒΙΟΛΕΤΤΑ
ΣΙΜΟΥ ΖΩΗ
ΣΙΜΣΙΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΙΩΡΑΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΣΟΡΟΓΚΑΣ ΣΩΤΗΡΗΣ
ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΑΡΑΣ ΝΙΚΟΣ
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΣΤΑΪΚΟΥ ΑΝΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ π. ΑΝΑΣ-ΤΑΣΙΟΣ
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡ.
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚ.
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤ.
ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΣΤΑΥΡΑΚΑΚΗΣ ΤΑΣΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΡΑΣ-ΚΕΥΗ
ΣΤΟΪΛΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΣΥΨΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΤΑΤΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΤΑΧΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΤΕΑΖΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΤΖΑΒΒΕΛΛΑΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΤΖΑΝΙΔΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΤΖΙΜΑ ΣΟΦΙΑ
ΤΖΙΟΥΜΠΑ ΑΝΝΑ
ΤΖΙΟΥΜΠΑΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
ΤΖΟΒΟΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΤΖΩΡΤΖΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ
ΤΗΛΕΛΗΣ ΦΩΤΙΟΣ
ΤΟΥΛΑΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΤΟΥΜΠΟΥΛΗ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ
ΤΟΥΜΠΟΥΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΤΟΥΜΠΟΥΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΤΟΥΜΠΟΥΛΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΤΟΥΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΤΡΕΣΚΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΤΣΑΚΑΛΙΔΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
ΤΣΑΚΙΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΤΣΑΛΙΚΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΤΣΑΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΤΣΕΤΣΟΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ
ΤΣΙΠΗΡΑΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΤΣΙΠΛΑΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΤΣΟΣΚΟΥΝΟΓΛΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΦΩΚΑΣ ΗΡΑΚΛΗΣ
ΧΑΛΕΒΑ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΑΝΤΖΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΧΑΤΖΗΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΑΣΟΣ
ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΜΙΧΑΛΗΣ
ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΥ ΙΠΠΟΚΡ.
ΧΑΤΟΥΠΗΣ ΗΛΙΑΣ
ΧΙΩΤΙΝΗΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ΧΟΥΠΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞ.
ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
ΨΥΡΙΛΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Νεοθωμανική μονοφωνία

Πώς ο Ερντογάν έγινε το μεγαλύτερο αφεντικό ΜΜΕ της Τουρκίας

Του **Ουφούκ Σανλί**

Η άγρια επίθεση, εδώ και ένα χρόνο, στα αντιπολιτευτικά ΜΜΕ έχει μεταβάλει τον Πρόεδρο της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στο μεγαλύτερο αφεντικό των τουρκικών ΜΜΕ.

Από την περυσινή περίοδο που ο Ερντογάν «διαβεβαίωσε» ότι δεν ήταν δικτάτορας, οι πιστοί στο κόμμα του δικαστές και εισαγγελείς έχουν κλείσει 15 τηλεοπτικά κανάλια, 5 εφημερίδες, 1 ραδιοφωνικό σταθμό και 1 περιοδικό για «διάδοση τρομοκρατικής προπαγάνδας».

Προ έτους, ο Πρόεδρος της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν χρησιμοποίησε το αξέχαστο επιχείρημα κατά της εναντίον του κριτικής, για αυταρχικές τάσεις και προσπάθειες φίμωσης της κριτικής των ΜΜΕ. «Αν ήμουν δικτάτορας», είπε, «δεν θα είσαστε σε θέση να λέτε όλα αυτά.»

Δύο μέρες μετά τη δήλωση αυτή, οι γενικές εκλογές στις 7 Ιουνίου προκάλεσαν μεγάλο σοκ στον Ερντογάν, καθώς το Κόμμα του (Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης- ΑΚΡ) έχασε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, για πρώτη φορά από την άνοδό του στην εξουσία το 2002. Ο Ερντογάν κατηγόρησε τα μέσα ενημέρωσης, και διευρύνοντας τα όρια του νόμου, εξώθησε για νέες εκλογές την 1 Νοεμβρίου 2015.

Στην πορεία προς τις κάλπες του Νοεμβρίου, υποστηρικτές του ΑΚΡ με ρόπαλα και πέτρες επιτέθηκαν στις 7 Σεπτεμβρίου στην εφημερίδα Hurriyet, στην Κωνσταντινούπολη. Η αστυνομία επέλεξε να μην αντιδράσει στον όχλο – του οποίου ηγείτο ο νεοεκλεγείς εκπρόσωπος του ΑΚΡ Abdurrahim Boynukalin, επικεφαλής των νεολαιίστικων ομάδων του κόμματος– ενώ σε λιγότερο από 24 ώρες, το κτίριο δέχθηκε δεύτερη επίθεση, όπως και τα γραφεία της Hurriyet στην Άγκυρα.

Ο Boynukalin, δεν περιλήφθηκε στον κατάλογο υποψηφίων του ΑΚΡ τον Νοέμβριο, όμως ανταμείφθηκε λίγο αργότερα, γενόμενος αναπληρωτής υπουργός αθλητισμού και νεολαίας. Οι ύποπτοι για την επίθεση δικάστηκαν και τελικά αθωώθηκαν. Πριν ακόμη τελειώσουν αυτές οι επιθέσεις, ένας από τους δημοφιλέστερους τηλε-παρουσιαστές της Τουρκίας, ο Ahmet Hakan Coskun, ξυλοκοπήθηκε από υποστηρικτές του ΑΚΡ έξω από το σπίτι του, την 30η Σεπτεμβρίου. Οι δράστες, που τον ακολούθησαν από τον τηλεοπτικό σταθμό ως το σπίτι του, επίσης απελευθερώθηκαν από τους δικαστές.

Τον Οκτώβριο νέα σειρά επιθέσεων, καθώς εμφανίστηκε το «οργανωμένο σχέδιο δικαστήρια» του Ερντογάν. Οι δικαστές, επικαλούμενοι την διερεύνηση σχέσεων της αδελφότητας Γκιουλέν με την τρομοκρατία, έθεσαν την Ipek – την 4η μεγαλύτερη ομάδα ΜΜΕ στην Τουρκία, υπό κηδεμονία. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Τουρκίας, τα ΜΑΤ εισέβαλαν σε γραφεία ΜΜΕ σπάζοντας τις πύλες εισόδου. Η τηλεόραση Bugón του Ipek και τα κανάλια του Kanalturk, τα οποία μετέδιδαν την ζωντανή επιδρομή, έπαυσαν να εκπέμπουν. Ο πραγματικός σκοπός των διαχειριστών – όλοι τους από την παρέα του ΑΚΡ– ήρθε στο φως μόλις έκλεισαν τα δύο τηλεοπτικά κανάλια και οι δύο αδελφές τους εφημερίδες, των οποίων κατέστη ασύμφορη οικονομικά η λειτουργία.

Η καταστολή των ΜΜΕ εντάθηκε μετά την αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας του ΑΚΡ. Ο Can Dundar αρχισυντάκτης της ημερήσιας Cumhuriyet και ο εκπρόσωπος της Άγκυρας Erdem Gul κατέληξαν πίσω από τα κάγκελα στις 27 Νοεμβρίου, επειδή δημοσιοποίησαν το γεγονός ότι οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες έστελναν όπλα σε ριζοσπάστες ισλαμιστές στη Συρία. Αν και ελευθερώθηκαν μετά από τρεις μήνες, τελικά εισέπραξαν ποινές φυλάκισης για αποκάλυψη κρατικών μυστικών.

Στις αρχές Μαρτίου 2016, η Zaman –η μεγαλύτερη σε πωλήσεις εφημερίδα της Τουρκίας και ναυαρχίδα των οπαδών του Γκιουλέν στα ΜΜΕ– κατέληξε κι αυτή υπό κηδεμονία, μαζί με άλλα μέσα ενημέρωσης που ανήκουν στον ίδιο όμιλο. Τον Μάιο, ο Dundar της Cumhuriyet δέχθηκε ένοπλη επίθεση έξω από το δικαστήριο της Κωνσταντινούπολης, όπου δικαζόταν. Ο οπλοφόρος, που τον αποκάλεσε «προδότη», τέθηκε υπό κράτηση, ενώ οι ύποπτοι συνεργοί του αφέθηκαν ελεύθεροι.

Εν τω μεταξύ, η ανεξάρτητη, σοσιαλιστικής τάσης IMC-TV απομακρύνθηκε από το εθνικό δορυφορικό δίκτυο, κατά διαταγήν του εισαγγελέα που εξετάζει το κανάλι για συνδέσεις με την τρομοκρατία. Η Can Erzincan TV, ένα άλλο μικρό κανάλι, κινδυνεύει να έχει την ίδια μοίρα. Μια χούφτα άλλοι τηλεοπτικοί σταθμοί και εφημερίδες που επιμένουν να κριτικάρουν την κυβέρνηση, είναι συχνός στόχος των επιθεωρητών του υπουργείου Οικονομικών και επιδρομών της αστυνομίας, ενώ δημοσιογράφοι που μηνύονται από τον Ερντογάν είναι τακτικοί επισκέπτες των δικαστηρίων.

Σύμφωνα με τον Serdar Sement αναλυτή μιας εταιρίας ερευνών, της S. Informatics Consultancy, που εκδίδει τις ετήσιες εκθέσεις για την κατάσταση στα τουρκικά ΜΜΕ, το 70 % των

> Η καταστολή των ΜΜΕ εντάθηκε μετά την αποκατάσταση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας του ΑΚΡ.

ευρίσκονται υπό κυβερνητικό έλεγχο. Η Τουρκία διαθέτει πέντε εθνικά πρακτορεία ειδήσεων, με μεγαλύτερο το δημόσιο πρακτορείο ειδήσεων Anatolia. Από τα ιδιωτικά, το πρακτορείο ειδήσεων Ihlas είναι φιλοκυβερνητικό, ενώ το Cihan τέθηκε υπό κηδεμονία μαζί με τη Zaman. Έτσι, ο κυβερνητικός έλεγχος αυτού του τομέα έφτασε στο 60 %. Μια πολύ σημαντική λεπτομέρεια, το Cihan ήταν ο μοναδικός οργανισμός εκτός από το Anatolia που ήταν σε θέση να προσφέρει καταμέτρηση ψήφων σε πραγματικό χρόνο, από τα εκλογικά τμήματα όλης της χώρας κατά τη διάρκεια των εκλογών. Τώρα, ένα σημαντικό μέσον ανεξάρτητης καταγραφής των αποτελεσμάτων της ψηφοφορίας έχει χαθεί, και αυτό εγείρει ανησυχίες για τις μελλοντικές εκλογές.

Ο Ceren Sozeri, ειδικός των ΜΜΕ του Πανεπιστήμιο Galatasaray στην Κωνσταντινούπολη, πιστεύει ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να φιμώσει όλα τα κριτικώς διακείμενα μέσα ενημέρωσης. «Έχει απομείνει μια χούφτα ανεξάρτητων εφημερίδων και τηλεοπτικών καναλιών, και τώρα προσπαθούν να τα καταστρέψουν μέσω των δικαστηρίων. Οι κυρώσεις χαστούκια [από τον επόπτη των media], η διακοπή των δημοσίων διαφημίσεων [από media που ασκούν κριτική], οι συλλήψεις δημοσιογράφων, οι προσβλητικές δίκες, οι αξιώσεις αποζημιώσεων και ο τερματισμός των δορυφορικών μεταδόσεων, δεν είναι αρκετά για αυτούς». Σύμφωνα με τον ίδιο μελετητή, οι αποκλεισμοί τηλεοπτικών καναλιών από τον εθνικό δορυφόρο, ήταν σε μεγάλο βαθμό παράνομη, συμπεριλαμβανομένης της IMC TV, που τους περιέγραψε ως «σκάνδαλο». Η κυβέρνηση, είπε, «θα συνεχίσει να χρησιμοποιεί αυτές τις μεθόδους μέχρις ότου σιωπήσει και η τελευταία φωνή κριτικής».

Από την περυσινή περίοδο που ο Ερντογάν «διαβεβαίωσε» ότι δεν ήταν δικτάτορας, οι πιστοί στο κόμμα του δικαστές και εισαγγελείς έχουν κλείσει 15 τηλεοπτικά κανάλια, 5 εφημερίδες, 1 ραδιοφωνικό σταθμό και 1 περιοδικό για «διάδοση τρομοκρατικής προπαγάνδας». Με τους φιλοκυβερνητικούς δημοσιογράφους ήδη να διαλαλούν πως άλλα τρία κανάλια ειδήσεων βαδίζουν για κλείσιμο, δεν μπορεί κανείς παρά να αναρωτηθεί, «Τι θα γινόταν άραγε αν ο Ερντογάν ήταν δικτάτορας»;!

Μετάφραση:
Νίκος Κελέρμενος

Το τέλος της «Willkommenskultur»!

Ο σκεπτικισμός εξαπλώνεται στην Ευρώπη

Του **Βασίλη Στοϊλόπουλου**

Η ευφορία, το αίσθημα ανωτερότητας και ο ενθουσιασμός, ειδικότερα στη Γερμανία, για τη λεγόμενη Willkommenskultur στο προσφυγικό φαίνεται ότι έληξε άδοξα πριν καν κλείσει χρόνος. Χιλιάδες «καλοί άνθρωποι», που για λίγους μήνες απήλαυσαν με περισσή αυταρέσκεια ένα «καλοκαιρινό όνειρο» και νοηματοδότησαν την ύπαρξή τους πάνω σ' ένα τεράστιο ανθρωπιστικό ζήτημα, με πολλές όμως προεκτάσεις στη γεωπολιτική, την οικονομία, τον πολιτισμό, την εσωτερική ασφάλεια, το δημογραφικό, την εθνική ταυτότητα κ.λπ. επέστρεψαν στους καναπέδες τους, αφού οι περυσινές «όμορφες εικόνες» στον σταθμό του Μονάχου ξεθώριασαν. Πεδίο δόξης λαμπρό υπάρχει πλέον μόνο για τη Διεθνή των ΜΚΟ, όχι μόνο για χρηματοδοτούμενες δράσεις, όντως πραγματικής αλληλεγγύης, αλλά και για «δράσεις» σαν αυτές που είδαμε στην Ειδομένη, στη Λέσβο, στο Ελληνικό και πρόσφατα στη Λέρο.

Μπροστά στα τεράστια και ποικίλα προβλήματα που δημιουργούνται από τις προσχεδιασμένες κι επιχορηγούμενες μετακινήσεις μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων προς την Ευρώπη, ακόμη και η καγκελάριος Μέρκελ, που για τους δικούς της λόγους προσκάλεσε στην Ευρώπη τους απανταχού καταιργεμένους, έδωσε ήδη από τον περασμένο Μάρτιο το σήμα της λήξης (Σπίγκελ, 7-7-2016). Προηγουμένως, υπερασπιζόμενη τα γερμανικά συμφέροντα, φρόντισε να κλείσει, στο πλαίσιο μιας μεταψυχροπολεμικής συμμαχίας, η προσφυγική βαλκανική δίοδος και να «πείσει», τον ούτως ή άλλως πρόθυμο Έλληνα πρωθυπουργό, για τη μετατροπή της Ελλάδας σε χώρο ταλαίπωρων εγκλωβισμένων σε δεκάδες χοτ σποτ.

Όμως η Μέρκελ δεν θα ήταν η γνωστή Μέρκελ, αν δεν έπαιρνε σοβαρά υπόψη της και τις αρνητικές πλέον δημοσκοπήσεις για το προσφυγικό, παρά τη –για ευνόητους λόγους– συστηματική προσπάθεια απόκρυψης της όποιας παραβατικότητας των προσφύγων, όπως για παράδειγμα την περασμένη πρωτοχρονιά στην Κολωνία. Τα στοιχεία σχετικών δημοσκοπήσεων, όπως αυτής του αμερικανικού **Pew Research Center** [1] σε δέκα ευρωπαϊκές χώρες (βλ. χάρτη), είναι πλέον συντριπτικά και σηματοδοτούν μεγάλες αλλαγές της κοινής γνώμης σχετικά με το προσφυγικό/μεταναστευτικό και ειδικότερα με το μουσουλμανικό στοιχείο. Παρακάτω ορισμένα [2] από αυτά:

• Περισσότερο αρνητικές απέναντι στους μουσουλμάνους πρόσφυγες είναι οι χώρες της ανατολικής και νότιας Ευρώπης, με την Ουγγαρία να προηγείται με 72% και την Ελλάδα να είναι στην τέταρτη θέση με 65%, μετά την Ιταλία (69%) και την Πολωνία (66%). Όπως αναμενόταν, η πιο φιλική στους μουσουλμάνους είναι η Βρετανία, με 28% αρνητικών απόψεων.

• Περισσότεροι από τους μισούς ερωτηθέντες εκτιμούν ότι με τις προσφυγικές ροές αυξάνεται και ο κίνδυνος τρομοκρατικών επιθέσεων στην Ευρώπη. Όπως θα ανέμενε κανείς, οι χώρες που προηγούνται είναι η Ουγγαρία (76%) και Πολωνία (71%). Ακολουθούν η Γερμανία και η Ολλανδία με 61%, ενώ χώρες παραδοσιακά φιλομεταναστευτικές, όπως η Σουηδία (57%), βρίσκονται ψηλότερα ακόμα και από την Ελλάδα, που με 55% είναι λίγο πιο κάτω από το 59%, που είναι ο μέσος όρος.

• Σε θέματα οικονομίας, σύμφωνα με την Pew, στις πέντε από τις δέκα χώρες η πλειοψηφία των πολιτών θεωρεί ότι οι πρόσφυγες είναι βάρος για την οικονομία, με τους Ούγγρους να προηγούνται και πάλι με το συντριπτικό 82% και τους Έλληνες να είναι στη τρίτη θέση με 72%, ενώ οι Γερμανοί, για ευνόητους λόγους, είναι στη δέκατη θέση με μόλις 31%.

• Μια ακόμα ερώτηση με ιδιαίτερο ενδιαφέρον ήταν κατά πόσο οι πρόσφυγες επηρεάζουν το επίπεδο ζωής των γηγενών στις χώρες υποδοχής μεταναστών. Για το 65% των Ελλήνων, που προηγούνται στη σφυγμομέτρηση, η έλευση των προσφύγων σηματοδοτεί την περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής τους, ενώ μόνο ένα 10% δηλώνει το αντίθετο. Αντίθετα, σε χώρες όπως η Βρετανία, η Σουηδία, η Γαλλία και η Ισπανία υπερισχύει η θέση ότι οι πρόσφυγες βελτιώνουν το επίπεδο ζωής.

Συμπερασματικά, αυτό που μπορούμε να πούμε μετά βεβαιότητος είναι ότι οκτώ μήνες μετά το περίφημο «*θα τα καταφέρουμε*» της Γερμανίδας καγκελαρίου και τα καταιγιστικά εύσημα ανθρωπισμού που έλαβε από τους κάθε είδους οπαδούς του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, μηδέ του Σόρος εξαιρουμένου, η ευρωπαϊκή ελίτ αδυνατεί σταθερά να δώσει πειστικές απαντήσεις και στο μεταναστευτικό ζήτημα, με αποτέλεσμα ο διχασμός των ευρωπαϊκών κοινωνιών συνεχώς να επιδεινώνεται. Παράλληλα, εξακολουθεί, αποδεχόμενη κάθε «*επαίσχυντο προσφυγικό ντιλ*», να εξαρτάται από αυταρχικούς ηγέτες του επιπέδου Ερντογάν, ο οποίος κρατά το κλειδί στο προσφυγικό, με αποτέλεσμα ν' απαιτεί ανταλλάγματα (π.χ. βίζα, ενταξιακή πορεία) που τους ερχόμενους μήνες και χρόνια πιθανότατα θα διχάσουν ακόμα περισσότερο τους ευρωπαϊκούς λαούς. Τουλάχιστον όμως, έστω και τώρα, οι σημερινοί Ευρωπαίοι ηγέτες θα μπορούσαν να δείξουν ηθικό ανάστημα στέλνοντας στο Δικαστήριο της Χάγης και δικούς τους ανθρώπους, που, πανθομολογουμένως, προκαλώντας πολέμους όπως στο Ιράκ, στηριγμένους σε απίθανα ψεύδη, ευθύνονται σε πολύ μεγάλο βαθμό για την έκρηξη του μεταναστευτικού – προσφυγικού. Και, βεβαίως, ο πρώτος στη λίστα των εγκληματιών πολέμου θα ήταν «*το σκυλάκι των Αμερικανών*», ο πολύς Τόνυ Μπλερ.

Σημειώσεις:

1. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε από τον Απρίλιο μ έχρι τα μέσα Μαΐου 2016 και περιελάμβανε συνολικά 11.494 άτομα.

2. Περισσότερα στοιχεία της έρευνας στο: http://www.pewglobal.org/2016/07/11/europeans-fear-wave-of-refugees-will-mean-more-terrorism-fewer-jobs/ga_2016-07-11_ga_2016-07-11_national_identity-00-02/

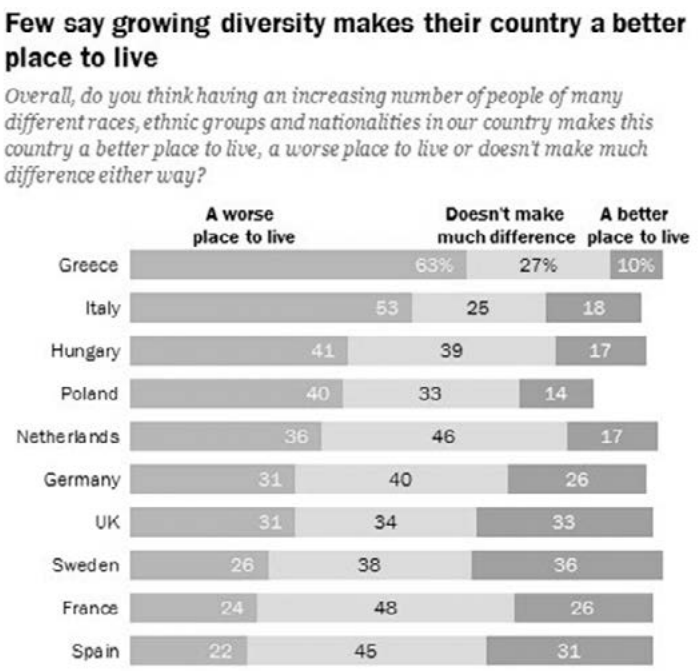

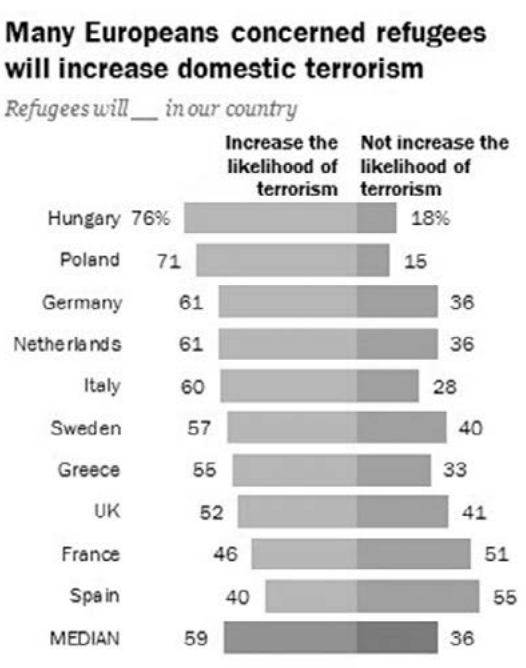

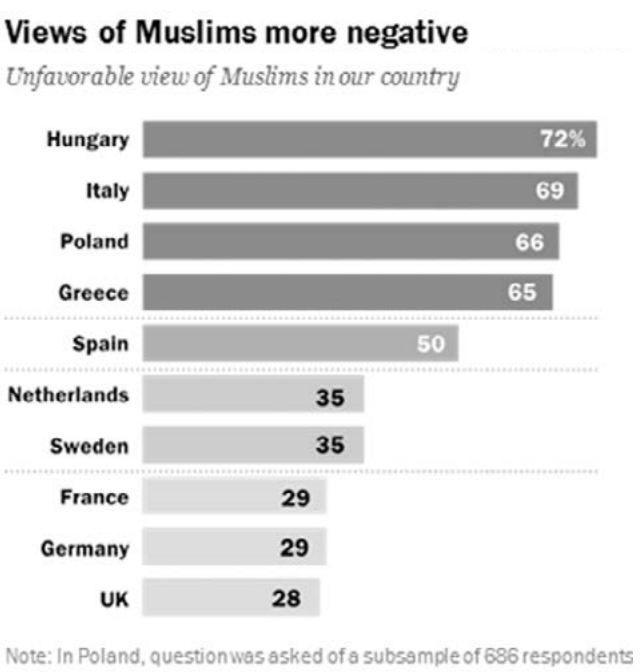

Βενεζουέλα: Ο τσαβισμός κλυδωνίζεται

Οι λαϊκές τάξεις εγκαταλείπουν μαζικά το καθεστώς

Στο τρέχον τεύχος του βρετανικού *Νιου Λεφτ Ριβιού*, δημοσιεύεται μια ενδιαφέρουσα συνέντευξη της Τζούλιας Μπάξτον, καθηγήτριας συγκριτικής πολιτικής, ειδικευμένης στη Βενεζουέλα σχετικά με την παρούσα βαθιά κρίση που κλυδωνίζει το καθεστώς του Τσάβες. Αναδημοσιεύουμε εδώ μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα αποσπάσματά της.

***

Μετά από 17 χρόνια τσαβιστικής διακυβέρνησης στη Βενεζουέλα, η δεξιά αντιπολίτευση σάρωσε στις κοινοβουλευτικές εκλογές, πυροδοτώντας ένα πολιτικό αδιέξοδο. Μπορείτε να μας αναλύσετε την εκλογική γεωγραφία και τη δημογραφία της ψήφου στις εκλογές του Δεκεμβρίου 2015;

Ένα σημαντικό πράγμα που θα πρέπει να επισημάνουμε σε αυτό το αποτέλεσμα ήταν ο εξαιρετικά μη αναλογικός χαρακτήρας του. Το μέτωπο της αντιπολίτευσης (MUD) απέσπασε το 56% της λαϊκής ψήφου, ενώ η συμμαχία που καθοδηγούνταν από το κυβερνών Ενωμένο Σοσιαλιστικό Κόμμα της Βενεζουέλας (PSUV) πήρε 41%. Όταν αυτό μεταφράστηκε σε έδρες, ωστόσο, το χάσμα διευρύνθηκε: 65% έναντι 33%. Το PSUV πλήρωσε εν τέλει το τίμημα της αποτυχίας του να αντιμετωπίσει τα προβλήματα του ίδιου του εκλογικού σώματος. Υπάρχουν 164 έδρες, από τις οποίες οι 113 εκλέγονται με το μονοεδρικό σύστημα, ενώ οι υπόλοιπες 51 με λίστα. Το MUD τα πήγε εξαιρετικά καλά στα μεγάλα αστικά κέντρα, και στις πιο ανεπτυγμένες βιομηχανικά περιφέρειες της Βενεζουέλας, όπως η Σούλια, στα σύνορα με την Κολομβία, όπου η διαφορά έφτασε τις 24 μονάδες, και τη Μιράντα, που επικράτησε έναντι των αντιπάλων του με 21 μονάδες διαφορά. Η αντιπολίτευση είναι πολύ οργανωμένη σε περιοχές όπως η Μέριδα και η Ταχίρα, που ήταν η έδρα των μεγάλων φοιτητικών διαδηλώσεων του '13-'14. Η διαφορά νίκης στην Ταχίρα έφτασε τις 37 μονάδες, πράγμα εντυπωσιακό. Αντίθετα, το PSUV και ο Μεγάλος Πατριωτικός Πόλος πήγαν καλά στις αγροτικές περιοχές, όπου ζει ένας ηλικιωμένος πληθυσμός με υψηλά ποσοστά φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού. Υπάρχει μια σημαντική διάκριση που πρέπει να γίνει εδώ, επειδή σε

περιοχές όπως το Μπολίβαρ, η Μιράντα και η Ομοσπονδιακή Περιφέρεια, οι λαϊκές τάξεις αποσκίρτησαν σε μαζική κλίμακα προς το MUD, ενώ οι φτωχές αγροτικές περιοχές, όπως το Γκουάρικο και το Γιαρακούι, παρέμειναν πιστές στο PSUV. Στις περιοχές όπου το PSUV κατάφερε να κερδίσει, προηγήθηκε με μικρή διαφορά από την αντιπολίτευση: 2,7% στο Γιαρακούι και 2% στο Γκουάρικο.

Δηλαδή, υπήρξε μιας μεγάλης κλίμακας μετακίνηση από το τσαβιστικό στρατόπεδο προς την αντιπολίτευση στις μεγάλες πόλεις; Δεν ήταν μόνο η αποχή των υποστηρικτών του PSUV;

[...] Η γενική εικόνα μπορεί σίγουρα να μας οδηγήσει στο να συμπεράνουμε ότι πολλοί πρώην τσαβιστές ψήφισαν για την αντιπολίτευση. Η συμμετοχή ήταν αρκετά μεγάλη –74%– και το MUD τα πήγε πολύ καλά στα άλλοτε προπύργια του PSUV. [ ] Όπως δείχνουν τα δεδομένα, το PSUV φαίνεται να χάνει ένα μεγάλο μέρος της εκλογικής του βάσης. [ ]

Η βαριά ήττα της κυβέρνησης του Μαδούρο σχετίζεται προφανώς με την οικονομική κρίση την οποία βιώνει η Βενεζουέλα. Ποια είναι τα βασικά στοιχεία της;

Η κατάρρευση των παγκόσμιων τιμών πετρελαίου υπήρξε καταστροφική για τη Βενεζουέλα. Τα έσοδα από το πετρέλαιο αντιστοιχούν σχεδόν στο 95% των εσόδων από τις εξαγωγές, στο 60% των κρατικών δαπανών και στο 12% του ΑΕΠ. Η οικονομία της χώρας στηριζόταν υπερβολικά στο εισόδημα από αυτόν τον κλάδο, ενώ οι τσαβιστές το χρησιμοποίησαν για να χρηματοδοτήσουν φιλόδοξα κοινωνικά προγράμματα σε μια στιγμή που οι τιμές υπήρξαν εξαιρετικά υψηλές, στα μέσα της δεκαετίας του 2000. Η πτώση των τιμών του πετρελαίου συνδυάστηκε με την κατάρρευση των επιπέδων της παραγωγικότητας· το εισόδημα της Βενεζουέλας από τις εισαγωγές πετρελαίου έπεσε κατά 40% το 2015. Το εξωτερικό χρέος είναι τεράστιο, έχοντας ανέλθει από τα 37 δισ.$ το 1998 στα 123 δισ.$ το 2016, και η κυβέρνηση αγωνίζεται να καταβάλει το κόστος των τόκων. Επίσης, η λειψυδρία έχει παροξύνει χρόνια προβλήματα που οφείλονται σε υποεπενδύσεις στον εθνικοποιημένο τομέα της ενέργειας, ο οποίος εξαρτάται από την υδροηλεκτρική ενέργεια κατά 70%, προκαλώντας γενικευμένα μπλακάουτ και ελλείψεις σε όλη τη χώρα.

Επιπρόσθετα σε αυτά τα μυριάδες προβλήματα, ένα σύστημα ελέγχου των τιμών και των συναλλαγματικών ισοτιμιών που θεσπίστηκε για να αντιμετωπίσει το οικονομικό σαμποτάζ της αντιπολίτευσης την περίοδο 2002-2003 παραμένει εν ισχύ και πλέον καθίσταται εντελώς δυσλειτουργικό. Οι επίσημες συναλλαγματικές ισοτιμίες μεταξύ του μπολίβαρ, του εθνικού νομίσματος της Βενεζουέλας, και του δολαρίου, δεν έχουν καμία σχέση με το αντίστοιχο στη μαύρη αγορά. Τα τρόφιμα, τα φάρμακα και τα βασικά είδη του νοικοκυριού είναι δύσκολο να αποκτηθούν στις κρατικά καθορισμένες τιμές· οι πολίτες θα πρέπει να περιμένουν ώρες στις ουρές με το δελτίο, ή να καταφύγουν στη μαύρη αγορά, όπου τα ίδια προϊόντα πωλούνται πολύ ακριβότερα. Το κύριο βάρος της κρίσης αναλήφθηκε από τα λαϊκά στρώματα που υποστήριζαν τον Ούγκο Τσάβες και τον Νικολάς Μαδούρο κατά το παρελθόν. Ο Μαδούρο και οι σύμμαχοί του κατηγορούν την αντιπολίτευση ότι έχει εξαπολύσει έναν οικονομικό πόλεμο και ότι ευθύνεται αυτή για την κρίση. Η μαζική αποσκίρτηση από το στρατόπεδο του PSUV κατά τις εκλογές του 2015 δείχνει ότι ο κόσμος δεν πιστεύει πλέον σε αυτό το επιχείρημα. [...]

Ως προς τι η θητεία του Μαδούρο διαφέρει από εκείνην του Τσάβες;

Η πιο σημαντική διαφορά είναι ότι ο Μαδούρο κυβερνά σε ένα εντελώς διαφορετικό οικονομικό πλαίσιο, μια περίοδο έντονης οικονομικής ύφεσης. Με την απώλεια των πετροεσόδων, δεν υπάρχουν πλέον χρήματα για πρωτοβουλίες όπως η Άλμπα ή η Πετροκαρίμπε. Ο Μαδούρο επίσης κληρονόμησε πολλά προβλήματα από τις κυβερνήσεις Τσάβες, τα οποία δεν έχει ακόμα αντιμετωπίσει. [ ] Υπήρχαν πολλές προσδοκίες όταν ο Μαδούρο ανήλθε στην εξουσία, ότι θα υπάρξει μια μεγάλη στροφή στην οικονομική πολιτική, η οποία δεν έγινε ποτέ. Είναι απίστευτο το πόσο λίγα έχει κάνει για να αντιμετωπίσει αυτές τις ζωτικές δυσλειτουργίες. Πρόκειται για την πιο στατική κυβέρνηση που έχει δει η Λατινική Αμερική επί χρόνια. [ ] Δεν υπάρχει συνοχή ως προς την κατεύθυνση της οικονομικής πολιτικής και συγκεκριμένοι αξιωματούχοι, που έχουν συμφέροντα σε διάφορες πλευρές αυτής της πολιτικής, συνεχίζουν στο ίδιο μονοπάτι. [ ]

Πόσο σοβαρό είναι το ζήτημα της εγκληματικότητας και πώς εξηγείται;

Είναι κάτι που ανάγεται σε προηγούμενες περιόδους – όπως συμβαίνει και με τη διαφθορά. Η Βενεζουέλα έχει το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό ανθρωποκτονιών στη Λατινική Αμερική, έπειτα από την Ονδούρα. Τόσο τα θύματα όσο και οι θύτες είναι συνήθως νεαρής ηλικίας. Σε πολλές κοινότητες, οι κοινωνικές ταυτότητες, η εξουσία και η επιρροή προσδιορίζονται σε σχέση με τη συμμετοχή σε εγκληματικές δραστηριότητες. Έγινε ένα τεράστιο σφάλμα στις αρχές του 1990, όταν η Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ πίεζαν τις λατινοαμερικάνικες χώρες να αποκεντρώσουν τις αστυνομικές τους δυνάμεις. Η μεταρρύθμιση του σώματος στη Βενεζουέλα έθεσε τις τοπικές αστυνομικές δυνάμεις υπό τον έλεγχο των περιφερειακών κυβερνήσεων και έτσι μεταβλήθηκαν σε ιδιωτικούς στρατούς των κατά τόπους ισχυρών. Οι αστυνομικοί αμοίβονταν ελάχιστα, τα μικρά όπλα κυκλοφορούσαν ευρέως και οι πλούσιες τάξεις άρχισαν να πληρώνουν για την ασφάλειά τους – μια πολυτέλεια που οι φτωχοί δεν την άντεχαν. Αυτή ήταν η εικόνα όταν ο Τσάβες έγινε για πρώτη φορά πρόεδρος και είχε πει τότε ότι η αντιμετώπιση του εγκλήματος θα αποτελούσε προτεραιότητα για την κυβέρνησή του, αλλά ποτέ δεν έγινε. Προσπάθειες για τη συγκεντροποίηση της αστυνομίας προσέκρουσαν στην αντίδραση των περιφερειακών κυβερνητών και της αντιπολίτευσης, που κατηγόρησαν τον Τσάβες ότι θέλει να συγκεντρώσει όλη την εξουσία στα χέρια του. Το αστυνομικό σώμα παρέμεινε κατακερματισμένο, δημιουργήθηκαν νέα επίπεδα διοίκησης που απλώς περιέπλεκαν το πρόβλημα, ενώ δεν υπήρξε καμία συνέχεια στο υπουργείο Εσωτερικών, με διαρκείς αλλαγές στο προσωπικό του. [ ]. Οι άθλιες συνθήκες στις φυλακές, που είναι βρόμικες, συνωστισμένες και απάνθρωπες, παραμένουν, ενώ πάρα πολλοί κρατούμενοι παραμένουν προφυλακισμένοι μακρό χρονικό διάστημα. Το δικαστικό σώμα υποχρηματοδοτείται και υπάρχουν πολλές παρεμβάσεις στην απόδοση της δικαιοσύνης. Ο Τσάβες κληρονόμησε το πρόβλημα, αλλά, δυστυχώς, αυτό επιδεινώθηκε.

Ο Λίβανος στη δίνη του προσφυγικού

Η χώρα παραπαίει υπό το βάρος των προσφύγων

Του **Νίκου Κελέρμενου**

Πριν λίγες μέρες επισκέφθηκε την Αθήνα ο Σαμίρ Μοκμπέλ αναπλ. πρωθυπουργός και υπουργός Άμυνας του Λιβάνου και ζήτησε την υποστήριξη της χώρας του κατά της τρομοκρατίας. Στη συνάντησή του με τον υπ. Εθν. Άμυνας Π. Καμμένο (4/7/2016), περιέγραψε το τεράστιο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν λόγω της προσφυγικής κρίσης.

Στο Λίβανο φιλοξενούνται 1.800.000 Σύροι πρόσφυγες, ετησίως εισέρχονται 100.000, οι γεννήσεις των προσφύγων κατ' έτος φθάνουν τις 50.000-60.000, αδιανόητοι αριθμοί, δεδομένου ότι χώρα έχει 3.500.000 κατοίκους. Ανέφερε ότι ο ΟΗΕ βοηθά τους πρόσφυγες αλλά όχι τόσο τον Λίβανο, και υπογράμμισε την επικρατούσα στον Λίβανο άποψη πως δεν γίνεται να εγκατασταθούν μόνιμα εκεί όλοι αυτοί. Τόνισε δε με έμφαση το πρόβλημα της τρομοκρατίας (ο Λίβανος βρίσκεται στην πρώτη γραμμή άμυνας κατά της τρομοκρατίας), και ζήτησε από την Ελλάδα την ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων τους με ειδικό εξοπλισμό. Ο Έλληνας Υπουργός εξήγγειλε την ανάληψη ελληνικής πρωτοβουλίας για την αποστολή βοήθειας προς τον Λίβανο από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Ο Σαμίρ Μοκμπέλ συναντήθηκε επίσης με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Παυλόπουλο, ο οποίος υπογράμμισε τον σημαντικό ρόλο του Λιβάνου στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, αναγνωρίζοντας ότι έχει επωμισθεί τεράστιο βάρος ως προς το προσφυγικό. Μάλιστα επεσήμανε ιδιαιτέρως ότι απαιτείται να διασφαλισθεί η ανεξαρτησία, η εδαφική ακεραιότητα, η σταθερότητα και η ενότητα του Λιβάνου, και πρέπει όλοι να συμβάλλουν γι' αυτό, παράλληλα με τη ριζική αντιμετώπιση της τρομοκρατίας του Ισλαμικού κράτους.

Σε άρθρα αναλυτών της Μέσης Ανατολής, διαβάζει κανείς ότι ο Λίβανος έχει λυγίσει από το βάρος της προσφυγικής κρίσης και του πολέμου στη Συρία. Οι πρόσφατες βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας (27/6/2016), από Σύρους των προσφυγικών καταυλισμών κοντά στη συνοριακή πόλη αλ-Κάα (της κοιλάδας Μπεκάα), εκτίναξαν στο προσκήνιο το καυτό θέμα των Σύριων προσφύγων που έχουν καταφύγει στο Λίβανο.

Μετά και από τις επιθέσεις στην αλ-Κάα, πολιτικοί, αξιωματούχοι δημοσιογράφοι και η ευρύτερη κοινή γνώμη, είναι εξαιρετικά ανήσυχοι για τις συνέπειες της φιλοξενίας Σύρων προσφύγων στον Λίβανο. Πιστεύουν ότι οι κίνδυνοι αυτοί επηρεάζουν όλους τους τομείς της ζωής σε σημείο που να απειλείται η ίδια η ύπαρξη του Λιβάνου. Ας ληφθεί υπόψη ότι 1.170.000 άνθρωποι στο Λίβανο ζουν υπό το όριο της φτώχειας, 460.000 άνθρωποι είναι εκτός της αγοράς εργασίας, ενώ η ανεργία έφθασε στο 25 %, πέραν του ότι η πυκνότητα πληθυσμού στον Λίβανο ανέρχεται σε 560 άτομα ανά τετρ. χιλιόμετρο.

Οι υπουργοί Εξωτερικών Gebran Bassil και Εργασίας Sajaan Azzi, σε έκτακτο Υπουργικό Συμβούλιο τόνισαν ότι η χώρα πρέπει, αφενός να πάρει όλα τα μέτρα για να προληφθούν νέες είσοδοι και να απελαύνεται όποιος δεν πληροί τις συνθήκες παραμονής στο Λίβανο, αφετέρου να συνεχίσει να καλεί τη διεθνή κοινότητα να εργαστεί για την ασφαλή επιστροφή των ανθρώπων αυτών στη Συρία. Αλλά η σουνιτική πτέρυγα στην κυβέρνηση του Λιβάνου δεν το δέχεται, με τη δικαιολογία ότι αρνείται να συνεργασθεί με το συριακό καθεστώς. Όμως για να μην οδηγηθεί η χώρα σε έκρηξη πρέπει να υπάρξει συντονισμός με τη Δαμασκό. Εκτός αυτού, θεωρούν ότι οι ενστάσεις της πλειοψηφίας δεν ευσταθούν, αφού η Συρία είναι μέλος του ΟΗΕ, ο εκπρόσωπος του Γεν. Γραμμ. του ΟΗΕ κινείται μεταξύ Βηρυτού και Δαμασκού, και η Συρία έχει επίσημο πρεσβευτή στη Βηρυτό.

Σχετικά με τη διεθνή κοινότητα ο Sajaan Azzi, στις αρχές του Ιουνίου, είχε επίσημη συνάντηση στη Γενεύη με ανώτερους διεθνείς αξιωματούχους που εμπλέκονται στην μετεγκατάσταση Σύριων στο Λίβανο – μεταξύ αυτών ο Michael Muller (εκ των βοηθών του Γεν. Γραμμ. του ΟΗΕ Ban Ki-Moon), ο Filippo Grandi (διευθυντής της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες), και ο Guy Ryder (διευθυντής της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας). Διαπίστωσε ότι κανείς από αυτούς δεν σκέφτεται πως θα επιστρέψουν οι Σύριοι στη χώρα τους. Οι συζητήσεις σχετίζονται κυρίως με τους τρόπους φιλοξενίας των προσφύγων στο Λίβανο, πως θα τους παρέχεται στέγαση, εκπαίδευση και απασχόληση. Αυτό θεωρούν ως διεθνή προσέγγιση για τους Σύρους πρόσφυγες, που εγκαταστάθηκαν στο Λίβανο, παρά τις προειδοποιήσεις ότι αν μείνουν στο Λίβανο, η χώρα αναπόφευκτα θα αντιμετωπίσει μία δημογραφική, μία οικονομική και μία περιβαλλοντική καταστροφή, πέρα από τους προφανείς κινδύνους ασφάλειας και τρομοκρατίας.

Κίνα, ΗΠΑ και ΠΟΕ

Μια νέα διαμάχη για το παγκόσμιο εμπόριο

Όταν η Κίνα ολοκλήρωσε τις συνομιλίες ένταξής της στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, αποφασίστηκε μια πορεία 'φιλελευθεροποίησης' η οποία θα έληγε το 2016. Με την λήξη της, θα της αποδίδονταν το στάτους της «οικονομίας της αγοράς», γεγονός που απαγόρευε πλέον την θέσπιση δασμών στα προϊόντα της.

Τώρα οι ΗΠΑ φαίνεται πως αλλάζουν τροπάρι. Ο εμπορικός απεσταλμένος των ΗΠΑ στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, δήλωσε ότι η λήξη της επίσημης 'περιόδου προσαρμογής' δεν συνεπάγεται την αυτόματη απόδοση του status της ελεύθερης οικονομίας και επέκρινε την Κίνα ότι δεν ακολούθησε με την απαραίτητη θέρμη τον δρόμο της φιλελευθεροποίησης. Χρησιμοποίησε, μάλιστα το παράδειγμα των βιομηχανιών αλουμινίου και χάλυβα, όπου και οι κινέζικες εταιρείες εξοβέλισαν τις μεγάλες δυτικές φίρμες από τον ανταγωνισμό.

Τα διεθνή μέσα σχολίασαν την είδηση σαν να επρόκειτο για ένα ακόμη δείγμα για την όξυνση του σινο-αμερικάνικου ανταγωνισμού. Και έτσι είναι. Στην πραγματικότητα οι Αμερικάνοι ανησυχούν ιδιαίτερα, μήπως η αναβάθμιση του κινέζικου στάτους στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, που συνοδεύεται από ποικίλες άρσεις των περιορισμών στο παγκόσμιο εμπόριο των κινέζικων προϊόντων, δώσει μια ακόμη ώθηση στα σχέδια της Κίνας για τους νέους δρόμους του μεταξιού και την Ευρασιατική ενοποίηση.

Ως γνωστόν, οι ΗΠΑ προωθούν την TTIP και την TPP την εμπορική ενοποίηση του ευρωατλαντικού τόξου και του τόξου του ειρηνικού ως απάντηση στα σχέδια της Κίνας, εντούτοις τόσο το Brexit όσο και διπλωματικές επιτυχίες της Κίνας στην Νοτιο-Ανατολική Ασία φαίνεται ότι δημιουργούν προβλήματα στην πρόοδο αυτών των σχεδίν. Και δίνουν νέο προβάδισμα στην Κίνα, η οποία λόγω των τεράστιων κεφαλαιακών αποθεμάτων της διαθέτει το δέλεαρ μεγάλων επενδυτικών προγραμμάτων, που η Δύση δεν μπορεί να προσφέρει.

ΗΠΑ και φυλετικές ανισότητες

Η κοινότητα των μαύρων παραπαίει σε μια χαμένη ζωή

Συνήθως, οι ειδήσεις για τις δολοφονίες αφροαμερικάνων από την αμερικάνικη αστυνομία μένουν στο προφανές της καταγγελίας των ρατσιστικών διακρίσεων που ακόμα ενυπάρχουν στην αμερικάνικη κοινωνία. Μια πολύ πιο σύνθετη πραγματικότητα, όμως, προκύπτει σαν κοιτάξουμε εγγύτερα την αφροαμερικάνικη κοινότητα στις ΗΠΑ.

Τα στατιστικά στοιχεία αντικατοπτρίζουν μια εικόνα ολοκληρωτικού κοινωνικού αποκλεισμού και εγκλωβισμού των μαύρων στα δίκτυα του εγκλήματος, γεγονός που έχει πολύ πιο βαθιές συνέπειες από αυτές που συνήθως σκεφτόμαστε. Σύμφωνα με στατιστικά του Ινστιτούτου του Μανχάταν, οι αφροαμερικάνοι κατηγορήθηκαν για το 62% των ληστειών, το 57% των δολοφονιών και το 45% των επιθέσεων στις 75 μεγαλύτερες κομητείες των ΗΠΑ το 2009, παρόλο που αποτελούν το 15% του πληθυσμού.

Συμπέρασμα; Ένα μεγάλο μέρος του μαύρου πληθυσμού των ΗΠΑ πελαγοδρομεί σε μια χαμένη ζωή, μεταξύ των σωφρονιστικών ιδρυμάτων, των εξαρτήσεων, της πρόωρης θνησιμότητας. Το αποτέλεσμα είναι να καταρρεύσουν οι γενικοί δείκτες βιωσιμότητας της αφροαμερικάνικης κοινότητας: Μόνο το 32% των ενηλίκων μαύρων είναι παντρεμένοι, έναντι του 51% του γενικού πληθυσμού [ποσοστό που επίσης είναι τρομακτικό και δεικνύει τους βαθμούς αποξένωσης στους οποίους έχει διολισθήσει ο αμερικάνικος τρόπος ζωής]. Εν τω μεταξύ, τα ποσοστά της αποτυχίας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, όπως και η υπεραντιπροσώπευση στον πληθυσμό του σωφρονιστικού συστήματος. Επίσης υφίσταται αισθητή δυσαναλογία και μεταξύ των δύο φύλων εντός της αφροαμερικάνικης κοινότητας. Ο πληθυσμός των μαύρων γυναικών μεταξύ 25-54 ξεπερνάει τον αντίστοιχο των ανδρών κατά 1,5 εκ. Κατά συνέπεια, καταγράφονται ολοένα και λιγότερες γεννήσεις, που ως επί το πλείστον αυτές αφορούν μονογονεϊκές οικογένειες. Έτσι, αν η κατάσταση αυτή επιμείνει, ο πληθυσμός των αφροαμερικάνων θα συρρικνωθεί δραματικά τις επόμενες δεκαετίες. Κι όλα κατά την διάρκεια της προεδρίας του πρώτου μαύρου προέ-

Πολιτισμός, ο Ελληνισμός

Ο Ελληνισμός δεν είναι ρατσισμός επειδή ακριβώς είναι πολιτισμός

Του Νικόλαου Μέρτζου

Ο Ελληνισμός είναι πολιτισμός. Επί χιλιετίες αναμορφώνεται περί τον πυρήνα του και αναμορφώνει τον ζωτικό του χώρο. Γι' αυτό η Παιδεία αποτελούσε ανέκαθεν κεντρικό σκοπό των ευπόρων Ελλήνων και ασίγαστο αίτημα των απόρων. Κατά τον 19ο αιώνα οι μεγάλοι εθνικοί ευεργέτες χάριζαν τα πλούτη τους για να φωτισθεί το Γένος.

Γέμισαν την Κωνσταντινούπολη περιώνυμες Σχολές: Ζάππεια, Αρσάκεια, Ζωγράφεια, Ζαρίφεια κ.α. Άνοιγαν σχολειά στην υπόδουλη γενέτειρά τους να μάθουν γράμματα τα παιδιά. Και χρύσωσαν την νεαρή πρωτεύουσα της πρώτης Ελεύθερης Ελλάδας για να αποκτήσει φωτισμένη ηγεσία η Πατρίδα. Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο οι Μετσοβίτες Μιχαήλ Τοσίτσας, Νικόλαος Στουρνάρας και ο Γεώργιος Αβέρωφ από την Αίγυπτο. Ακαδημία Αθηνών και Εθνικό Αστεροσκοπείο ο Μοσχοπολίτης βαρώνος Σίμων Σίνας από τη Βιέννη. Σχολή των Ευελπίδων και Σχολή των Ναυτικών Δοκίμων πάλι ο Γ. Αβέρωφ. Αρσάκειο ο Απόστολος Αρσάκης από την Καστρία, Ζάππεια οι ξάδελφοι Ευαγγέλης και Κωνσταντίνος Ζάππας από τη Ρουμανία, Τοσίτσεια ο Μ.Τοσίτσας, κ.α. Ζωσιμαία Ακαδημία στα Γιάννενα οι αδελφοί Ζωσιμάδες. Ο Γεώργιος Ζαρίφης είναι επί μισόν αιώνα μεταξύ 1836-1884 ο μεγαλύτερος τραπεζίτης στην Κωνσταντινούπολη, δανειστής και σύμβουλος του Σουλτάνου αλλά δεν διστάζει ούτε λεπτό να ιδρύσει περιώνυμη Σχολή. Όλοι τους είναι ξενιτεμένοι και ουδέποτε ήλθαν στην Αθήνα. Αλλού βρίσκεται ο ισχυρός Ελληνισμός και αλλού το αδύναμο Κράτος του.

Των Ελλήνων οι Κοινότητες υπό τουρκικό ζυγό διακονούσαν εξ ιδίων την Παιδεία. Π.χ. αρχές του 20ου αιώνα στον νομό Σαράντα Εκκλησιών, στην Ανατολική Θράκη, υπήρχαν 100 ελληνικά σχολεία, 156 δάσκαλοι, 7.239 μαθητές και μαθήτριες.

Τριακόσια χρόνια ενωρίτερα στον Βορρά η Μοσχόπολη ιδρύει την Νέα Ακαδήμεια όπου δίδαξαν επιφανείς Διδάσκαλοι του Γένους. Το 1730 εγκατέστησε το πρώτο στα Βαλκάνια τυπογραφείο που εξέδωσε λαμπρές μελέτες του πατρώου ελληνικού πολιτισμού. Περιώνυμο στον Πόντο το Φροντιστήριον Τραπεζούντος λειτουργεί σε πανεπιστημιακό επίπεδο. Λαμπρές ελληνικές σχολές στην Φιλιππούπολη, στον Πύργο, στην Κορυτσά, στην Αχρίδα, στο Μοναστήρι-στα βυζαντινά Βιτώλια.

Ο Ελληνισμός δεν είναι ρατσισμός επειδή ακριβώς είναι πολιτισμός. Δεν κάνει διακρίσεις το Φως. Φωτίζει και ευεργετεί όλους τους συνοίκους του Λαούς. Στα ελληνικά σχολεία εκπαιδεύθηκε η εθνική ηγεσία της Βουλγαρίας και της Αλβανία[1].

Ο Αλβανός διαφωτιστής Ναούμ Βεκιλχάρτζι το 1844 οικτίρει τους επιφανείς Αλβανούς επειδή *«αφού συνέβαλαν με τις αρετές τους στην τύχη των άλλων Λαών, αρέσκονταν να ονομάζονται Έλληνες, Γραικοί, Βλάχοι», δηλαδή τα τρία εθνικά* ονόματα του Ελληνισμού. Ο Αλβανός ηγέτης Ναΐμ Φράσερι (1864-1900), που κήρυξε την δημιουργία αλβανικού Έθνους, σπούδασε στη Ζωσιμαία Σχολή των Ιωαννίνων και γνώριζε τα αρχαία ελληνικά. Έγραψε το 1886 στα ελληνικά το εθνεγερτήριο ποίημά του «Ο αληθής πόθος των Σκιπεταρίων» όπου αναγορεύει τους Αλβανούς σε απογόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Πύρρου, των Πελασγών και των αρχαίων Μακεδόνων. Εμποτισμένος με ελληνική παιδεία ήταν ο κληρικός Φαν Νόλι που στη Νέα Υόρκη ανακήρυξε την πρώτη Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία της Αλβανίας και έγινε Αρχιεπίσκοπός της το 1909 πριν υπάρξει Κράτος Αλβανίας.

Επί τρεις τουλάχιστον αιώνες όλοι οι εύποροι Βούλγαροι σπούδαζαν στα ελληνικά σχολεία και καμάρωναν ότι, μέσω της Παιδείας, είναι Έλληνες. Το 1762 ο μοναχός Παΐσιος ο Χιλανδαρινός γράφει στο Άγιον Όρος την Σλαβοβουλγαρική Ιστορία του, το πρώτο έργο της Νεότερης Ιστορίας με σκοπό την αφύπνιση του βουλγαρικού Έθνους. Οργίζεται ότι οι Βούλγαροι σπούδαζαν ελληνικά. Γράφει:

«Για ποιο λόγο, ανόητοι άνθρωποι, νιρέπεστε για το Λαό σας και σέρνεστε πίσω από μια ξένη γλώσσα; Απαντούν ότι τάχα οι Έλληνες είναι σοφότεροι και περισσότερο πολιτισμένοι, ενώ οι Βούλγαροι απλοϊκοί. Γι' αυτό, λένε, προτιμούμε να ενωθούμε με τους Έλληνες»

> Των Ελλήνων οι Κοινότητες υπό τουρκικό ζυγό διακονούσαν εξ ιδίων την Παιδεία. Π.χ. αρχές του 20ου αιώνα στον νομό Σαράντα Εκκλησιών, στην Ανατολική Θράκη, υπήρχαν 100 ελληνικά σχολεία, 156 δάσκαλοι, 7.239 μαθητές και μαθήτριες.

Μετά ογδόντα χρόνια, όμως, οι Βούλγαροι παρέμεναν πιστοί στην ελληνική Παιδεία.

Ο Βασίλ Απρίλωφ έγραφε το 1844: *«Οι πλούσιοί μας, στην ωμότητά τους, την ιραχύτητά τους και την αγραμματοσύνη τους, επαίρονται με τις λέξεις «είμαι Γραικός». Οι μαθητές μας πάλι, καθώς έμαθαν τα ελληνικά ή δεν γνωρίζουν ή γνωρίζουν πολύ λίγο βουλγαρικά, στέκονται με σεβασμό και αφοσίωση στην ελληνική παιδεία».*

Από το 1816 στα ελληνικά σχολεία της Βουλγαρίας σπούδαζαν Βούλγαροι μαθητές και δίδασκαν Βούλγαροι δάσκαλοι στην ελληνική γλώσσα σε Σίστοβο, Τύρνοβο, Κότελ, Σλίβεν, Κάρλοβο, Φιλιππούπολη. Επίσης Βούλγαροι σπούδαζαν στα ελληνικά σχολεία του Μελενίκου και της Αχρίδας, στην Ακαδημία του Βουκουρεστίου, στη Ζωσιμαία Σχολή των Ιωαννίνων και, μετά, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Βούλγαροι με ελληνική παιδεία πρωτοστάτησαν στην εθνική αφύπνιση των Βουλγάρων όπως οι Ράϊνο Πόποβιτς, Νεόφυτος Ρίλσκυ και Πέταρ Μπερόν απόφοιτοι της ελληνικής Ακαδημίας του Βουκουρεστίου. Ο Βούλγαρος ελληνιστής Ράϊνο Πόποβιτς αγωνίζονταν για την αφύπνιση του Έθνους του αλλά έγραφε:

«Η ολαβική πρέπει να προτιμάται ως μπτέρα, αλλά η ελληνική πρέπει να είναι η αφετηρία, να γίνεται σεβαστή ως τροφός, να τρέφει και να ποτίζει τις τωρινές και μελλοντικές γενιές να μεγαλώσουν με το γλυκό της γάλα».

Ελληνικής παιδείας ήσαν όσοι λόγιοι ανακηρύχθηκαν εθνικοί ήρωες στα Σκόπια επειδή έδρασαν στη Μακεδονία κατά του Ελληνισμού. Ο Νταμήταρ Μιλαντίνωφ (1810-1862), από τη Στρούγκα, σπούδασε στη Ζωσιμαία Ακαδημία Ιωαννίνων και δίδαξε την ελληνική παιδεία στα ελληνικά σχολεία της Αχρίδας και του Κιλκίς. Ο αδελφός του Κονσταντίν Μιλαντίνωφ (1830-1862) αποφοίτησε επίσης από τη Ζωσιμαία Σχολή και σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ο Γκριγκόρι Παρλίτσεφ (1830-1893) αποφοίτησε από το ελληνικό σχολείο Αχρίδας, σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών με το ελληνικό ονοματεπώνυμο Γρηγόριος Σταυρίδης και το 1860 πήρε το πρώτο βραβείο σε ποιητικό διαγωνισμό του «Παρνασσού» για το ελληνικό πατριωτικό ποίημά του «Ο Αρματολός».

Η Παιδεία οδηγεί σε εθνική αυτογνωσία. Στους καιρούς μας και τα δύο είναι είδη εν ανεπαρκεία προ πολλού. Τα σαράντα τουλάχιστον τελευταία χρόνια η λεγομένη ελληνική «Παιδεία» αφελληνίζει τους Ελληνόπαιδες, διορίζει εκπαιδευτικούς και παράγει πτυχία που οδηγούν στην ανεργία. Κατάντησε βιομηχανία, όπου, όμως, το πελατειακό πολιτικό σύστημα βολεύει τους πελάτες του. Το 2010 η τότε υπουργός Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου ανακοίνωσε επίσημα στοχεία: 10.000 εκπαιδευτικοί ήσαν αποσπασμένοι αλλού - στα κουτουρού. Στα δημόσια Γυμνάσια και Λύκεια το 2009 μειώθηκαν οι μαθητές αλλά διορίσθηκαν ακόμη 3.031 καθηγητές. Οι καθηγητές δίδασκαν κατά μέσον όρο 10 μόνον ώρες την εβδομάδα, ενώ υποχρεούνται σε 16 έως 23 ώρες. Στον Νομό Σάμου τοποθετήθηκαν 516 εκπαιδευτικοί, αλλά μόνον 291 δίδαξαν -και αυτοί ανά 4 ώρες λιγότερες το 5νθήμερο. Στον Νομό Κοζάνης τοποθετήθηκαν 33 Γυμναστές χωρίς μαθητές! Σήμερα;

Και διηγώντας τα να κλαις!

Σημειώσεις:

1. Σπ. Σφέτας, Εισαγωγή στη Βαλκανική Ιστορία, τόμος Α', σ.272-3, 238, 247, 241, 246, 261, 451, 459.

Ὁ Ἀναγεννησιακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ἄλλα τέτοια

Μια απάντηση σε ένα σχόλιο του Κώστα Κουτσουρέλη

Του Γιάννη Ταχόπουλου

Σὲ δύο ἀναρτήσεις του στὸ φέισμπουκ[1] ὁ Κώστας Κουτσουρέλης ὑποστηρίζει ὅτι, ἂν στὴν Κωνσταντινούπολη τοῦ 1439-1453 εἶχε «επικρατήσει τελικά η επικατάρατη «λατινική καλύπτρα»», ἡ Ἑλλάδα θὰ εἶχε γίνει ἴσως «κάτι σαν τη βενετσιάνικη Κρήτη των Θεοτοκόπουλων και των Κορνάρων», ἢ, «σαν τα Εφτάνησα του Καποδίστρια και του Κάλβου». Θεωρεῖ -στὰ σχόλια- ὅτι ἤδη στὰ 1071 (ἤττα στὸ Ματζικέρτ) ἢ στὰ 1176 (Μυριοκέφαλο), οἱ Βυζαντινοὶ ἔπρεπε νὰ ἀφήσουν τὸν ἀντιδυτικὸ ἀγώνα καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὴ Δύση, ἀφοῦ ὁ ἀγώνας αὐτὸς «ήταν αδύνατο να έχει ευμενή έκβαση». Ἐνῶ, σὲ καθεστὼς λατινικῆς πολιτισμικῆς κυριαρχίας, «ο ελληνισμός μ᾽ όλο τον φόρο αίματος που κατέβαλε, και άνθισε πολιτιστικά και την ταυτότητά του πλήρως διατήρησε». Θεωρεῖ ὅτι οἱ ἀντίθετες ἀπόψεις ἐντάσσονται στὴν ἀταβιστικὴ ἀντίληψη τοῦ ἀνάδελφου ἔθνους ἢ τῆς πολυπολιτισμικότητας. Θεωρῶ λανθασμένη τὴν ἄποψη αὐτή, γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

1

Ἀκόμα κι ἂν οἱ τοτινοὶ Ἕλληνες δέχονταν εἰλικρινὰ τὴν Ἕνωση μὲ τὸν Πάπα, ἡ Δύση οὔτε ἤθελε μὰ οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ προστατέψει τὴν Πόλη, πόσο μᾶλλον νὰ ἐκδιώξει τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀπὸ τὴ χερσόνησο τοῦ Αἵμου καὶ τμῆμα τῆς Μ. Ἀσίας. ἑφτακοσίους στρατιῶτες καὶ δύο πλοῖα ἔστειλε κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ 1453. Συνεπῶς, οἱ ἐθελούσια φραγκολεβαντίνοι Ἕλληνες θὰ βρίσκονταν ἐγκλωβισμένοι, ἀφοῦ καὶ δὲν θὰ εἶχαν ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὴ Δύση καὶ θὰ βρίσκονταν ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ αὐτήν, θεωρούμενοι, ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς, ὡς πράκτορες τῆς Δύσης, γεγονὸς ποὺ θὰ ἐπέτεινε τὴν τουρκικὴ καταπίεση. Γι᾽ αὐτό, πρέπει νὰ ἀρνηθοῦμε, μιὰ γιὰ πάντα –όριστικά–, τὴν ἄποψη ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἕνωσης-Ὑποταγῆς θὰ σήμαινε ἕναν ἀπελευθερωμένο ἀπὸ Τούρκους, ἔστω ἐκδυτικισμένο, Ἑλληνισμό, «ὅπως στὰ Ἑπτάνησα / Κρήτη», ὅτι ἦταν μιὰ «εὐκαιρία» ποὺ «πετάξαμε»· καθὼς καὶ τὶς ὑποτιθέμενες εὐθύνες τοῦ Σχολάριου καὶ τοῦ Νοταρᾶ, πὼς αὐτοὶ καὶ οἱ ὀπαδοί τους εὐθύνονται γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῆς Ἑλλάδας (Πόλη, Βαλκάνια) στοὺς Ὀθωμανούς. Ἡ πολιτικὰ μάταιη ἐπιλογὴ τοῦ «καὶ πολιτιστικὰ ξεκρέμαστου / ξεριζωμένου καὶ πολιτικὰ ὑπόδουλου» ἦταν πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ «πολιτικὰ ὑπόδουλου ἀλλὰ πολιτιστικὰ ἀνεξάρτητου». Δὲν ἀπελευθέρωσαν τὰ Ἑπτάνησα τὸ Μωριά, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο. Καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ καθολικοὶ χριστιανοὶ τῶν Κυκλάδων δὲν συμμετεῖχαν στὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 (ἐνῶ ἔχουν συμμετάσχει περιστασιακὰ ἀκόμη κι Ἑβραῖοι καὶ μουσουλμάνοι).

2

Ὁ Ἑλληνισμὸς στὶς λατινοκρατούμενες ἑλλαδικὲς περιοχὲς κράτησε τὴν ταυτότητά του ὄχι γιατὶ ἡ λατινικὴ κατοχὴ ἦταν λιγότερο βάρβαρη, ὅπως λέει ὁ Κ. Κ. (ἀφοῦ ἡ Λατινοκρατία ἐπρόκειτο γιὰ τὴν πρώτη, παγκοσμίως, ἀποικιοκρατία, μὲ παράλληλη πολιτισμικὴ γενοκτονία), ἀλλὰ γιατὶ σὲ αὐτὲς μετεγκαταστάθηκαν ἐλάχιστοι Δυτικοί, ἔμποροι καὶ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι σταδιακὰ ἀφομοιώθηκαν ἀκριβῶς λόγω τοῦ ἀσήμαντου ἀριθμητικοῦ μεγέθους τους. Ἀντίθετα, ἡ Μικρασία καὶ ἡ Β. Ἑλλάδα κατακλύστηκαν κι ἐποικίστηκαν ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες Τούρκους. Τὸ ἀντίστοιχο τῆς ἐξαφάνισης τῶν Ἑλλήνων στὴ Μικρασία ἐξαιτίας τῶν Τούρκων (Σελτζούκων κι Ὀσμανῶν) δὲν εἶναι ἡ Κρήτη καὶ τὰ Ἑπτάνησα, ἀλλὰ ἡ νότια Ἰταλία (νορμανδικὴ κατάκτηση), τῆς ὁποίας οἱ ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ περιορίστηκαν σὲ λίγα χωριὰ καὶ φυσικὰ ἔχασαν κάθε συνείδηση ταυτότητας μὲ τοὺς πληθυσμοὺς τοῦ ἑλλαδικοῦ καὶ μικρασιατικοῦ χώρου. Ὅ,τι ἔκαναν οἱ Τοῦρκοι στὴ Μικρὰ Ἀσία, αὐτὸ ἔκαναν οἱ Δυτικοὶ στὴ ν. Ἰταλία καὶ Σικελία. Ποιὰ ἡ ἀνωτερότητα τῶν λιγοστῶν (θρησκευτικὰ ἐκδυτικισμένων) ἑλληνόφωνων τῆς ν. Ἰταλίας, συγκριτικὰ μὲ τοὺς Βαλαάδες τῆς Μακεδονίας;

3

Ἡ «Ἀναγέννηση», ὅπως εἶχε παρατηρήσει ὁ τεχνοκριτικὸς Ἔ. Πανόφσκυ, προϋποθέτει ἄγνοια καὶ μεγάλη ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα ὥστε αὐτὴ νὰ καταστεῖ Ἰδεῶδες. Αὐτὸ συνέβη στὴ Δύση, ὄχι ὅμως στὴ Ρωμανία (ἂν συνέβαινε στὸ Βυζάντιο τέτοια, δυτική, ἀποστασιοποίηση-ἄγνοια, τότε ἁπλῶς οἱ Δυτικοὶ δὲν θὰ ἔβρισκαν πουθενὰ ἀρχαῖα συγγράμματα γιὰ τὴ δική τους Ἀναγέννηση), ὅπου ἡ Ἀρχαιότητα ἦταν πάντοτε παρούσα (ὅπως π.χ. ὑποστηρίζουν ὁ ἱστορικὸς P. Brown ἢ ὁ τεχνοκριτικὸς E. Kitzinger) καὶ οἱ «ἀναγεννήσεις» μπολιάζονταν μὲ τὶς ἐπιβιώσεις. Γι᾽ αὐτό, ὑποστηρίζει, ὁ Ε.Π., ἀκόμη κι ἂν δὲν εἶχε συμβεῖ ἡ Ἅλωση, δὲν θὰ ὑπῆρχε Ἀναγέννηση στὸ Βυζάντιο ("It is precisely because Byzantine art had never reached such a nadir [ἐννοεῖ: ἀπώλεια τῆς κλασικῆς παράδοσης, ὅπως ἡ δυτική] that it would not have achieved a full-scale Renaissance even if Constantinople had not been conquered by the Turks in 1453")[2]. Τὰ παραδείγματα, λοιπόν, τοῦ Κορνάρου, τοῦ Θεοτοκόπουλου κ.λπ. δὲν λένε κάτι. Ὅλα τους ἀφοροῦν τὴν ἐποχὴ μετὰ τὴν Ἅλωση, κι ὄχι μιὰ σύγκριση τῆς τέχνης σὲ μιὰ ἰσχυρὴ Ρωμανία, μὲ τὴν τέχνη σὲ λατινοκρατούμενες περιοχές (καὶ στὴ νορμανδικὴ Σικελία, τὰ ψηφιδωτὰ εἶναι βυζαντινά, κατώτερα ὡστόσο τῶν συγχρόνων τοῦ Βυζαντίου).

4

Ἡ ἰδέα νὰ ὑποταγεῖ τὸ Βυζάντιο ἤδη ἀπὸ τὸν 11ο αἰ., ὅταν ἦταν ὑπερδύναμη ἢ μεγάλη δύναμη, σὲ μιὰ Δύση κατώτερη (τὸ ἔτος 1000 τὸ βυζαντινὸ ΑΕΠ ἦταν τὸ μεγαλύτερο στὴν Εὐρώπη[3]), δὲν λαμβάνει ὑπόψη οὔτε τὰ ἱστορικά, καλλιτεχνικά, οἰκονομικὰ κ.λπ. δεδομένα (δὲν μποροῦμε νὰ ἐπικρίνουμε τὴν ἀπέχθεια τῶν Βυζαντινῶν γιὰ τὸν σχολαστικισμό, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ κατοπινοὶ Δυτικοὶ τοῦ 1500 τὸν κατήγγειλαν ὡς διανοητικὴ βαρβαρότητα), οὔτε τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ συμμαχήσεις με κάποιον ποὺ σοῦ ἐπιτίθεται ἀσταμάτητα, ἀπὸ τὸ Μπάρι, καὶ τὸ Δυρράχιο ὣς τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Πόλη 1071-1204. Πόσο μᾶλλον νὰ ὑποταγεῖς, ὅταν εἶσαι ἀκόμη τουλάχιστον ἰσοδύναμος. Ἄλλωστε, ἦταν οἱ συνεχεῖς πισώπλατες ἐπιθέσεις τῆς Δύσης αὐτὲς ποὺ κατέστησαν μὴ ἀναστρέψιμη τὴν τουρκικὴ ἐπέλαση (Β᾽-Γ΄ Σταυροφορίες, Νορμανδοί), ἐνῶ, παρὰ τὰ ὅσα λέει ὁ Κ.Κ., δὲν ἔκαναν «ἀντιδυτικὸ ἀγώνα» οἱ Βυζαντινοί, ἀλλὰ οἱ Δυτικοὶ ἀντιβυζαντινό. Τὸ 1204 ἔφερε τὸ 1453, ἀλλὰ τὸ 1071 δὲν ἔφερε τὸ 1204. Δὲν ἔγινε ποτὲ ἀντιληπτὴ στὴν Ἑλλάδα ἡ ἐπισήμανση τοῦ Ζὰκ Λὲ Γκόφφ, ὅτι ἡ Ἅλωση ἦταν ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἐμποδίου γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἑνοποίηση τῆς Εὐρώπης, δηλαδὴ ὅτι μόνο μὲ ὅρους ὑποταγῆς ἡ σχέση Ἑλλήνων-Δύσης τέθηκε καὶ τίθεται ἐπὶ δέκα αἰῶνες. Μὲ ὅρους πλήρους ἀντιστροφῆς δέκα αἰώνων ἑλληνοβυζαντινῆς πραγματικότητας, αὐτονομίας καὶ ἀνεξαρτησίας. Στοὺς φιλοδυτικοὺς Ἕλληνες εἶναι ἀδιανόητη τέτοια ἀνεξαρτησία – ὅμως, ἑτεροχρονισμένα, «συμβουλεύουν» τοὺς Βυζαντινοὺς ποὺ τὴν ἀπολάμβαναν, νὰ τὴν εἶχαν καταργήσει αὐτόβουλα καὶ μάλιστα προκαταβολικῶς.

5

Ἀντὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὶς σχετικὲς ἀπόψεις τῶν τοτινῶν καὶ νὰ τὶς ὑποτιμᾶμε, ἂς σκεφτοῦμε ὅτι δὲν ἦταν τυχαῖος ὁ πατέρας τοῦ ἑλληνικοῦ δυτικισμοῦ, ὁ Κοραῆς, καὶ κάτι παραπάνω ἤξερε ὅταν ἐξυμνοῦσε τὸν Ἅγιο Μᾶρκο Εὐγενικὸ ὡς «σωτήρα τοῦ γένους», ἢ ὅταν ἀναφερόταν στὸ «εὐτυχέστατον τοῦτο πεῖσμα τῶν πρὸ ἡμῶν» [= «τὸ πεῖσμα τοῦ κοινοῦ λαοῦ νὰ μὴν ἑνωθῆ μὲ τοὺς Παπιστάς»]. Οὔτε ἦταν φιλότουρκος, ἐθνικὰ ἀνάδελφος ἢ ἀνίδεος γιὰ τὴ σύγκριση π.χ. ἀγγλικῶν Ἑπτανήσων – ὀσμανικοῦ Μωριᾶ ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι εἶναι προτιμότερο τὸ «καβούκι» τῶν Τούρκων ἀπὸ τὸ φράγκικο καπέλο (Θ. Ρηγόπουλου, Ἀνέκδοτον ἡμερολόγιον τοῦ ἀγῶνος, Ἀρχεῖον Θεοφανίδου, τ. Γ΄, σ. 103, στό: Κ. Σιμόπουλου, Πῶς εἶδαν οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα τοῦ 21, τ. Α᾽, σ. 76).

Σημειώσεις:

[1] https://www.facebook.com/kostas.koutsourelis/posts/476445089147008 καὶ https://www.facebook.com/kostas.koutsourelis/posts/476770832447767 (προσπέλαση στὶς 12/7/16)

[2] Renaissance and Renascences in Western Art. σ. 42.

[3] http://econwpa.repec.org/eps/eh/papers/0501/0501003.pdf

● | 30 ημέρες * Σχόλια για την πολιτική και τον πολιτισμό

Του **Σπύρου Κουτρούλη**
(www.koutroulis-spyros.blogspot.com)

Ένας εραστής και υπηρέτης της Ρωμιοσύνης

Αθηνά Βογιατζόγλου, Ποίηση και πολεμική. Μια βιογραφία του Γιώργου Κοτζιούλα, Εκδόσεις Κίχλη, Αθήνα 2016.

Η έκδοση της βιογραφίας του Γ. Κοτζιούλα από την Αθηνά Βογιατζόγλου [1] υπήρξε η αφορμή για να ξαναθυμηθούμε και να επαναξιολογήσουμε τη σύντομη, αλλά εξαιρετικά παραγωγική και ουσιαστική παρουσία του.

Ο Ν. Βαγενάς έγραψε στο ΒΗΜΑ (26.6.2016) για τον Κοτζιούλα, ότι πρόκειται για «μια ρωμαλέα ποιητική φωνή», ενός ποιητή « που δεν έχει πάρει τη θέση που του αξίζει στην ιστορία της λογοτεχνίας μας». Βεβαίως το έργο του Κοτζιούλα απλώνεται με το ίδιο ενδιαφέρον για τον αναγνώστη του στον πεζό λόγο, με πιο γνωστό το «Όταν ήμουν με τον Άρη», και άλλα, όπως η συλλογή διηγημάτων, «Πικρή ζωή» (επανεκδόθηκαν και τα δύο από τις εκδόσεις «Δρόμων»), αλλά και τα θεατρικά έργα που ανέβασε στο βουνό στη διάρκεια της εθνικής αντίστασης. Συγχρόνως, πολλές ιστοσελίδες όπως του Ν. Σαραντάκου και της Σ. Κολοτούρου αναφέρονται συχνά στον Γ. Κοτζιούλα και παρουσιάζουν συχνά δυσεύρετα κείμενα του, όπως αυτό για τη νεώτερη ποίηση.

Αλλά δείγμα μιας καθολικής αναγνώρισης, που έχει αρχίσει πλέον να απολαμβάνει το έργο του, είναι ότι το 2013, σε δύο έργα του, τη συλλογή ποιημάτων και την «Πικρή ζωή», φιλοτέχνησε τα εξώφυλλά τους ο Αλέκος Φασιανός, ενώ η παρουσίασή τους πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και συμμετείχαν, μεταξύ άλλων, ο γλύπτης Θ. Παπαγιάννης και ο ζωγράφος π. Σ.Σκλήρης.

Ο Κοτζιούλας είναι γέννημα των Τζουμέρκων. Η ιδιοσυγκρασία του διαπλάστηκε από τις εμπειρίες που είχε μεγαλώνοντας στον τόπο του, από την παράδοσή του και ιδιαίτερα τα δημοτικά τραγούδια και την Ορθοδοξία. Έτσι, συχνές είναι οι αναφορές του στους ήρωες του '21 και στον Παιρο-Κοσμά. Η συμμετοχή του στην εθνική αντίσταση υπήρξε μια άλλη πηγή σημαντικών εμπειριών, που όμως δεν προίκισαν τον λόγο με φανατισμό, αλλά με απογοήτευση για τη μεταπολεμική τύχη της.

Η επιμελήτρια του έργου του, Σωτηρία Μελετίου, στην εισαγωγή της «Πικρής ζωής» καταλήγει πως «η ιδεολογία του Κοτζιούλα, που διατρέχει τη ζωή του και το έργο του, αφορμάται από και αναφέρεται σε δύο κύριες κατευθύνσεις: χριστιανική ισότητα και κοινωνική απελευθέρωση με δικαιοσύνη. Η χριστιανική πίστη του είναι διάχυτη σε όλο το έργο του. Είναι μελετητής των γραφών και της διδασκαλίας του Χριστού, αλλά παρατηρητής της δράσης και της συμπεριφοράς του κλήρου, που άλλοτε σέβεται και θαυμάζει κι άλλοτε σχολιάζει και επικρίνει. Ο Κοτζιούλας, με τη ζωή και το έργο του, πασχίζει να παντρέψει "ενορατικά" τον χριστιανισμό με τον σοσιαλισμό, είναι μαχητικά ειρηνικός και ειρηνικά μαχητικός. Κι όταν ακόμη στρατεύεται σε «πολιτικά σύνολα», δεν θυσιάζει την αυτόνομη σκέψη του. Πνεύμα ανυπότακτο κι ελεύθερο, προτιμά να ακολουθεί το δικό του δρόμο μοναχικός μαχητής, πολλές φορές εγκαταλειμμένος. Στρατεύεται για να κάνει τον κόσμο καλύτερο, για να εξαλείψει τις αδικίες και τις ανισότητες. Αυτό αποτελεί το κοινωνικό και εθνικό όραμά του. Αυτό τελικά είναι και το «πολιτικό» του στίγμα»[2].

Η γλώσσα του Γ.Κοτζιούλα είναι ζωντανή, γλαφυρή και γεμάτη από ηπειρώτικους ιδιωματισμούς.

Αλλά δείγμα μιάς καθολικής αναγνώρισης που έχει αρχίσει πλέον να απολαμβάνει το έργο του είναι ότι το 2013, σε δύο έργα του, την συλλογή ποιημάτων και την «Πικρή ζωή», φιλοτέχνησε τα εξώφυλλά τους, ο Αλέκος Φασιανός , ενώ η παρουσίασή τους πραγματοποιήθηκε υπό την αιγίδα του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και συμμετείχαν, μεταξύ άλλων, ο γλύπτης Θ. Παπαγιάννης, και ο ζωγράφος π. Σ. Σκλήρης.

Η γλώσσα του Γ. Κοτζιούλα είναι ζωντανή, γλαφυρή και γεμάτη από ηπειρώτικους ιδιωματισμούς. Περιγράφει μια φτώχεια αδιανόητη στον σύγχρονο άνθρωπο, που τον τοποθετεί κοντά στον Α. Παπαδιαμάντη, που άλλωστε θαύμαζε.

Περιγράφει μια φτώχεια αδιανόητη στον σύγχρονο άνθρωπο, που τον τοποθετεί κοντά στον Α. Παπαδιαμάντη, τον οποίο άλλωστε θαύμαζε. Ένας της άλλης όχθης από αυτόν, ο Δ.Τσάκωνας, γράφει ότι ο Κοτζιούλας διακρίνεται από ήθος ανθρωπιάς ευγενικής και πολιτισμένης, χρησιμοποιεί μέσους τόνους, αποφεύγει τα ξεφωνητά και τις θεαματικές εκρήξεις, ενώ με υπερηφάνεια δείχνει τις πληγές του στον ήλιο[3].

Το 1939 ο Κοτζιούλας θα περιοδεύσει τις σημαντικότερες μονές και σκήτες του Αγίου Όρους. Θα μας δώσει μια μοναδική περιγραφή του χώρου, αλλά και των ανθρώπων που μονάζουν ή το επισκέπτονται, στο εκτενές διήγημά του «Περιδιαβάζοντας στο Άγιο Όρος», που δημοσιεύθηκε αρχικά σε δεκαέξι συνέχειες στο περιοδικό «Νεοελληνικά Γράμματα» από τον Νοέμβριο του 1939 έως τον Απρίλιο του 1940. Παρόμοιων κατευθύνσεων είναι και το σύντομο διήγημά του «Ξωκλήσια και εικονίσματα».

Στο έργο του, «Όταν ήμουν με τον Άρη», βλέπει στην Εθνική Αντίσταση να ξαναζεί το '21. Εκτός από τον Άρη, εξαίρει τον καπετάν Μπελή, που αντιμετώπισε «μια μεγάλη απειλή για τη φυλετική μας ενότητα απ' ορισμένους βλαχόφωνους της Πίνδου, που έδρασαν με την υποστήριξη των Ιταλών, τη λεγόμενη λεγεώνα, κατατάσσοντας σ' αυτήν με τη βία ή τη δωροδοκία όσους μπορούσαν»[4]. Βεβαίως ο πιο κοντινός του, ψυχικά, υπήρξε ο παπα-Ανυπόμονος. Ο τρόπος που περιγράφει τους Μαυροσκούφηδες αποκαλύπτει την προσήλωσή του στην ορθόδοξη κοινοβιακότητα: «Ήταν οργανωμένοι σαν όλους τους αντάρτες, βέβαια, αλλά μ' έναν τρόπο ακόμα πιο αυστηρό. Για όποιον έχει ιδέα καλογερικής, έμοιαζαν κάπως με κοινοβίτες. Είχαν αυτοδιοίκηση, κάναν συνελεύσεις. Εκεί γινόταν ελεύθερη κριτική και αυτοκριτική... Ο Άρης αγαπούσε τους Μαυροσκούφηδες σαν παιδιά του. Τους ήξερε, τους πρόσεχε, όσο ένας ηγούμενος, τους καλογέρους»[5].

Σημειώσεις

1. Αθηνά Βογιατζόγλου, *Ποίηση και πολεμική; Μια βιογραφία του Γ.Κοτζιούλα,* εκδόσεις Κίχλη, Αθήνα 2015

2. Γ. Κοτζιούλας, *Πικρή ζωή και άλλα πεζογραφήματα- επιλογή από το έργο του,* εισαγωγή-επιμέλεια-σχόλια Σωτηρία Μελετίου, εκδόσεις Δρόμων, Αθήνα 2016, σελ. 21.

3. Δ.Τσάκωνα, *Η γενιά του '30- τα πριν και τα μετά,* εκδόσεις Κάκτος, Αθήνα 1989, σελ.469 και 472.

4. Γ.Κοτζιούλα, *Όταν ήμουν με τον Άρη-αναμνήσεις και μαρτυρίες,* σχόλια Β. Τζούκας, επίμετρο Μ. Μερακλής, φιλολογική επιμέλεια Σωτηρία Μελετίου, εκδόσεις Δρόμων, Αθήνα 2015, σελ. 106.

5. Ό.π. σελ. 108 και σελ. 109.

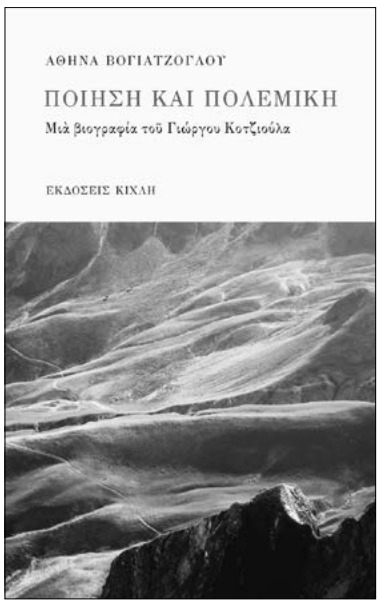

Ο ουρανός και η απελπισία

λαλούσι με αποσιωπητικά

θέρος θολό

Θολές οι θάλασσες αυτό το καλοκαίρι. Κολυμπάς και χάνεις την ακτογραμμή. Τί του συμβαίνει του καιρού; Τί συνέβη και το κάθετο ανελέητο φως, αντί να λογχίσει τα παραδομένα στη ζέστη κορμιά μας –με τρόπο τέτοιο που να μας τινάξει από την αδρανή μας θέση- προτίμησε να εφορμά, αθόρυβα, στο τοπίο, με τρόπο κρακελέ...;; Οι τεθλασμένες και οι δειλές κατευθύνσεις των ζεστών τόξων του ήλιου δεν καμακώνουν με το γνωστό αιώνιο, ερωτικό τρόπο, τα ύδατα. Το νερό παραμένει απελπιστικά μόνο, αυτό το θολό καλοκαίρι. Πού δραπέτευσε η ατελεύτητη συνύπαρξη και συνεύρεση αρχιπελάγους και ήλιου; Και η διαύγεια; Πώς θα κατορθώσουμε να δούμε καθαρά; Πόσο μείναμε απόντες;Πόσο αδικήσαμε και πόσο πολύ επιτρέψαμε την αδικία πάνω μας;

Κάνω ένα βήμα στο χρόνο, προς τα πίσω..... Παιδιά με κουβαδάκια τότε, στα δροσερά καλοκαίρια, μαζεύαμε αφειδώλευτα ήλιο, κι αυτός ξεχείλιζε τον τόπο και τα πρόσωπά μας με χαρά. Ήλιο ξαπλωμένο, νωχελικά, στον κουβά, τον βουτούσαμε στα διαυγή νερά κι αυτός ο αιώνιος σωσμένος , πλήρωνε το τοπίο με ανθρώπινη καρδιά.

Πίσω στο χρόνο πάλι... Το κομπόδεμα του πατέρα. Σ' ένα μαντήλι καθαρό με τέσσερις κόμπους στις γωνίες και κάθε τόσο να γεμίζει με οικονομίες ιερές από τον κάματο του γονιού μας, με ελπίδα και αγαλλίαση ανακοινώνοντάς μας ότι «πάλι στη θάλασσα, καμάρια μου και φέτος θα πάτε». Δραχμή τη δραχμή το γέμιζε και χρύσωνε το τάμα, το φυλακτό. Το κοιτάζαμε και βλέπαμε βαρκούλες, βουτιές και απλωτές... και ησύχαζε με ζέστη το κυριακάτικο τραπέζι, με όλη την εμπιστοσύνη της οικουμένης.

Άλλο ένα βήμα προς τα πίσω.... Καθισμένες γυναίκες στις ασβεστωμένες πεζούλες των νησιών και των νεογέννητων παραθεριστικών παράλιων τόπων.... Τριγύρω τενεκέδες ασβεστωμένοι –κι αυτοί– ξέχειλοι από όλου του κόσμου τα ανθισμένα αρώματα.... Μα το περισσότερο που θυμάμαι είναι η ανοιχτή, αυθόρμητη καρδιά για τους φιλοξενούμενους από την πρωτεύουσα νιόφερτους επισκέπτες... Καρδιά και αυθόρμητη εμπιστοσύνη απλωμένη παντού σαν την κληματαριά που μας φύλαγε από το λιοπύρι... Τα τότε καλοκαίρια στη θέση ενός οικοδεσπότη, με μουσαφίρηδες όλους εμάς τους πολίτες και ανθρώπους που κτίζαμε τη ζωή με υλικά απλά και παρμένα από την κοινή μας παρακαταθήκη...

Καλοκαίρι στα ορεινά... Πάλι κάποια χρόνια πίσω... Με αγνάντι στα πελάγη... Τριγυρισμένα με έλατα ή κέδρους –με μπηγμένες τις ρίζες τους στη θάλασσα– (όπως ένας ορεινός τρανός ισχυριζόταν)...! Καλοκαίρι στα Καλάβρυτα... Γυναίκες ηλικιωμένες με μαύρα κατράμι ρούχα, καθισμένες τα θερινά δειλινά, σε πεζούλες πετρόχτιστες με ονοματεπώνυμο ξακουστό, η κάθε μία (πεζούλα)... Με καραμέλες βουτύρου, τις παλιές του μπακάλη, στην τσέπη της ποδιάς, για να φιλέψουν τα παιδιά... Γυναίκες με το ολοκαύτωμα γυαλισμένο στο δέρμα της ψυχής τους... Γυναίκες με προσμονή για δίκιο και ελπίδα για όρθιας μνήμης των παιδιών που απομακρύνονταν με τη φούχτα γεμάτη καραμέλες γάλακτος ... από τις παλιές.

Καλοκαίρι θολό σημερινό. Η σιωπή να μην είναι σιωπή παρά βουντό, ζητώντας ο καιρός βοήθεια. Ο ιερός κάματος των ανθρώπων αφανισμένος. Δίχως τον κάματο ο άνθρωπος πέφτει πιο κάτω και από τις φτέρνες του. Η ανθρώπινη σχέση σε ολοκληρωτική σχάση... Ο χρόνος ευάλωτος και κατακερματισμένος σε νου σαλεμένο από την παραλογία της εξαφανισμένης εργασίας.

Καλοκαίρι θολό σημερινό. Ο θεός εξόριστος. Ο καταργημένος άνθρωπος αδυνατεί να τον ψηλαφίσει.Καλοκαίρι θολό και βυθισμένο στο κίτρινο σήμερα. Ο ιερός θάνατος των Ελλήνων ως οίστρος ζωής, σε παρανομία.

Θέρος θολό. Με τα τρία μοναδικά αυτονόητα της ανθρώπινης ύπαρξης –κάματος, θεός και θάνατος– εκτός νόμου από κέντρα και εξουσίες απόλυτης ύβρεως...!Θέρος... Σήμερα... Με τον χρόνο στην αιώνια αταραξία, προσμένοντας την αυτονόητη αποκατάσταση του δίκιου.

Μερικοί θα αρνηθούν το θόλωμα. Θα βουτηχτούν στα πελάγη για την προσωπική τους κάθαρση. Θα πιάσουν τον καιρό από το μέτωπο, κρατώντας το πιγούνι του σαν γκέμι και θα το κάνουν, με πλήρη αταραξία.

Μερικοί πίσω από το θολό, με μια δρασκελιά ακουμπούν στην αρετή και το χρέος.

Άλλωστε, μη λησμονούμε ότι, μερικοί, κρατούν τη σκυτάλη από τα παλιότερα με σκοπό να την παραδώσουν στα νεώτερα και αυτό το κάνουν επειδή έτσι τους ...αρέσει...!

Καλό καλοκαίρι σε όλους

Για τον Ντ. Σοστακόβιτς

Julian Barnes, *Ὁ ἀχός τῆς ἐποχῆς*, μετ. Θ. Σκάσσης, Μεταίχμιο 2016

Του **Δημήτρη Μπαλτά**

Τήν πρόσφατη ἑλληνική μετάφραση τῆς βιογραφίας τοῦ γνωστοῦ Ρώσσου μουσικοῦ Ντμ. Σοστακόβιτς (1906-1975) γραμμένης ἀπό τόν σύγχρονο Βρετανό συγγραφέα Julian Barnes, παρουσιάζω στήν σημερινή κατάθεση.

Τιά τήν ζωή τοῦ Σοστακόβιτς ὁ συγγραφέας σημειώνει ὅτι ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τά βιβλία *Μαρτυρία* τοῦ Σ. Βολκόφ καί *Ὁ πατέρας μας* Dsch τῶν παιδιῶν τοῦ μουσικοῦ σύμφωνα μέ τήν καταγραφή τοῦ Μ. Ἄρντοφ.Ἐπίσης ὁ J. Barnes ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τό βιβλίο *Shostakovich: A Life Remembered*, τῆς Ἐλ. Γουίλσον.

Ἐξ ἀρχῆς θά τονίσω ὅτι πέρα ἀπό τίς ὁποιεσδήποτε δυσκολίες στήν συγκέντρωση στοιχείων (καί πολλῷ μᾶλλον τῆς σοβιετικῆς περιόδου) πού ἔχει ὁ βιογράφος τοῦ Σοστακόβιτς καί τῶν ἑρμηνειῶν τίς ὁποῖες δίδει στό ἀναγνωστικό κοινό, εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ὁ σπουδαῖος Ρῶσσος μουσικός, ἐνῶ ἄλλοτε καταδικαζόταν ὡς «μικροαστός, φορμαλιστής, ὀπαδός τοῦ Μέγερχολντ, ἀριστεριστής» (σ. 40), «ἐχθρός τοῦ λαοῦ» (σ. 55, σ. 64), ἐνῶ ἀκόμη «παύθηκε ἀπό καθηγητής στό Κονσερβατόριο τόσο τῆς Μόσχας ὅσο καί τοῦ Λένινγκραντ» (σ. 103), ἀργότερα ὁ ἴδιος ἄνθρωπος καί ὁ ἴδιος μουσικός «κέρδισε ἕξι φορές συνολικά τό βραβεῖο Στάλιν» (σ. 150), «εἶχε ἰδιωτικό αὐτοκίνητο ἤδη πρίν ἀπό τόν Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο. Εἶχε ὁδηγό καί ντάτσα.Ἦταν μέλος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος» (σ. 204).

Οἱ παλαιότεροι θά θυμοῦνται τήν διατύπωση τῶν Ρώσσων σατιρικῶν συγγραφέων Ἠλ.Ἴλφ (1897-1937) καί Γεβγ. Πετρώφ (1903-1942) ὅτι «δέν ἀρκεῖ νά ἀγαπᾶς τή σοβιετική ἐξουσία· πρέπει ἐκείνη νά σέ ἀγαπάει». Σχολιάζοντας ὁ Barnes τήν ἀναφερθεῖσα διαδρομή τοῦ Σοστακόβιτς σημειώνει ὅτι «κατά τά φαινόμενα, ἡ σοβιετική ἐξουσία εἶχε ἀποφασίσει νά τόν ἀγαπήσει· κι ἐκεῖνος δέν εἶχε νιώσει ποτέ ψυχρότερο ἀγκάλιασμα» (σ. 198).

Στό σημεῖο αὐτό τίθεται τό κρίσιμο ζήτημα τῆς σχέσης τῆς ἐξουσίας μέ τήν τέχνη. Βεβαίως εἶναι γνωστό ὅτι ἑκατοντάδες συγγραφεῖς καί καλλιτέχνες τῆς σοβιετικῆς περιόδου ἐκτελέστηκαν, ἐνῶ ἄλλοι ἐξορίστηκαν, ἤ ὑπέστησαν τόν λεγόμενο «ἠθικό θάνατο» (βλ. Δημήτρης Μπαλτᾶς, Μαρτυρολόγιο. Συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες στό στόχαστρο τῆς σοβιετικῆς

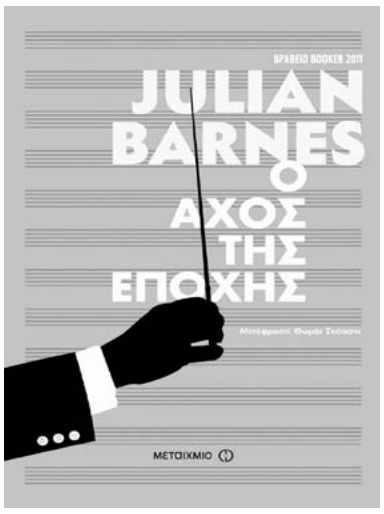

ἐξουσίας, Ἐναλλακτικές Ἐκδόσεις, Ἀθήνα 2015, passim). Ἐπιχείρησαν οἱ συγγραφεῖς καί οἱ καλλιτέχνες τῆς σοβιετικῆς περιόδου νά μιλήσουν τήν «γλῶσσα τῆς ἀλήθειας» ἡ ὁποία «ὁδηγοῦσε κατευθείαν στόν θάνατο» (σ. 111).Ἐδῶ προκύπτει τό ἐρώτημα ἄν ὁ Σοστακόβιτς δέν ἤθελε ἤ δέν μποροῦσε νά μιλήσει τήν «γλῶσσα τῆς ἀλήθειας». Σέ κάθε περίπτωση, ὁ Βρετανός συγγραφέας θεωρεῖ ὅτι στόν «ἀχό τῆς ἐποχῆς», τῶν καταγγελτικῶν μεθόδων τῶν ὑπηρετούντων τήν σοβιετική ἐξουσία, «θά μποροῦσε νά ἀντιπαρατεθεῖ μόνο ἡ μουσική πού βρίσκεται μέσα μας, ἡ μουσική τῆς ὕπαρξής μας, πού μερικοί τήν μετατρέπουν σέ πραγματική μουσική. Καί αὐτή μέ τη σειρά της, ἄν εἶναι ἀρκετά δυνατή, ἀληθινή καί καθαρή, ἔτσι ὥστε νά καταπνίξει τόν ἀχό τῆς ἐποχῆς, μετατρέπεται σέ ψίθυρο τῆς ἱστορίας» (σ. 160).

Στό σημεῖο αὐτό εἶναι ἀναγκαῖο νά κάνω μία ἀναφορά στόν ἄλλο σπουδαῖο Ρῶσσο μουσικό τοῦ 20οῦ αἰ., τόν Ἰγκόρ Στραβίνσκι (1882-1971), στόν ὁποῖο ὁ Barnes ἀναφέρεται, κάπως πικρόχολα, τρεῖς φορές στό βιβλίο του. Γράφει λοιπόν ὅτι «μπορεῖ ὁ Ντμίτρι νά τιμοῦσε τόν συνθέτη Στραβίνσκι, ἀλλά ἀπε-

> Οἱ παλαιότεροι θά θυμούνται τήν διατύπωση των Ρώσων σατιρικών συγγραφέων ότι «δέν αρκεί να αγαπάς την σοβιετική εξουσία, πρέπει εκείνη να σε αγαπάει...

χθανόταν τόν στοχαστή» (σ. 170). Αὐτό διότι ὁ Στραβίνσκι ἦταν «ἀμέτοχος, ἐγωκεντρικός, ἀδιάφορος, ὅταν στήν πατρίδα του καλλιτέχνες καί συγγραφεῖς διώκονταν μαζί μέ τίς οἰκογένειές τους καί φυλακίζονταν, ἐξορίζονταν ἤ δολοφονοῦνταν». Ἄν καί ἡ σκιαγράφηση τοῦ Στραβίνσκι εἶναι μᾶλλον ἀληθής, θά παραθέσω ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία τοῦ Στραβίνσκι κατά τήν ἐπίσκεψή του στήν Μόσχα τό 1962: «Λυπᾶμαι πολύ πού οἱ περιστάσεις μ' ἔκαναν νά ἀποχωριστῶ τήν πατρίδα μου, πού δέν κατάφερα νά δημιουργήσω τά ἔργα μου ἐδῶ καί, πάνω ἀπ' ὅλα, λυπᾶμαι ἐπειδή δέν ἤμουν ἐδῶ γιά νά βοηθήσω τη νέα Σοβιετική Ἕνωση νά δημιουργήσει τήν νέα μουσική της. Δέν ἔφυγα ἀπό τη Ρωσία μέ τή θέλησή μου, ἄν καί ὑπῆρχαν πολλά πράγματα πού ἀντιπαθοῦσα στή Ρωσία μου, καί στή Ρωσία γενικότερα. Ὡστόσο, τό δικαίωμα νά ἐπικρίνω τή Ρωσία εἶναι δικό μου, ἐπειδή ἡ Ρωσία εἶναι δική μου καί ἐπειδή τήν ἀγαπῶ, καί τό δικαίωμα αὐτό δέν τό δίνω σέ κανένα ξένο» (Ἡ ἀναφορά ἔχει ληφθεῖ ἀπό τό βιβλίο τοῦ O. Figes, Ὁ χορός τῆς Νατάσας, μέρος δεύτερο).

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ἔχει τεθεῖ πολλές φορές καί συζητηθεῖ τό ἐρώτημα ἄν ἡ ζωή τῆς σοβιετικῆς περιόδου ἄλλαξε ὅταν πέθανε ὁ Στάλιν καί τόν διαδέχθηκε ὁ Χρουστσώφ. Ἐπί τοῦ προκειμένου, ἀναφερόμενος στόν Σοστακόβιτς, γράφει ὁ Barnes: «Ἡ ζωή ἦταν καλύτερη [ἐπί Χρουστσώφ], ὅπως καλυτερεύει ἡ ζωή ἑνός φυλακισμένου ὅταν βγεῖ ἀπό τήν ἀπομόνωση καί ἔχει συγκρατούμενο στό κελί του καί ὅταν ὁ φύλακας δέν φτύνει πιά μέσα στή σούπα του … Ναί, μέ αὐτήν τήν ἔννοια ἦταν καλύτερη».

Τό βιβλίο τοῦ Barnes χαρακτηρίζεται ἀπό ἕνα ἰδιαίτερο ὕφος. Δέν εἶναι ἱστορική πραγματεία ἀλλά βεβαίως στηρίζεται σέ ἱστορικές πηγές, ἐνῶ ὁ συγγραφέας προσεγγίζει τά καταγραφόμενα στοιχεῖα μέ προσωπικές ἐκτιμήσεις.Ἐπιλέγει ὁ Barnes τίς ἐπαναλήψεις, σκοπίμως νομίζω, συγκεκριμένων φράσεων, πού λειτουργοῦν ὡς ὁδοδεῖκτες στόν λόγο του (ἐνδεικτικῶς βλ. «Ἕνα πρᾶγμα ἤξερε μόνο: Τούτη ἦταν ἡ χειρότερη ἐποχή», «η ζωή δέν εἶναι περίπατος σέ λιβάδι», «κολυμποῦσε στίς τιμές σαν γαρίδα στή μαγιονέζα τοῦ κοκτέιλ»). Ἀνάλογη εἶναι ἡ ἐπιτυχημένη χρήση τῆς εἰρωνείας ἐκ μέρους τοῦ Barnes, κυρίως ὅταν ἀναφέρεται στήν ἐξουσία καί στά πρόσωπα πού τήν ὑπηρετοῦν.

Λευτεριά στους κατασκηνωτές της Χιλιαδούς!

Η νομοθεσία για το ελεύθερο κάμπινγκ και οι αντιδράσεις των κατοίκων

Του Κώστα Σαμάντη

Οι παλαιότεροι τη γνωρίζουν πολύ καλά. Η παραλία της Χιλιαδούς είναι αγαπημένος προορισμός, ειδικά το καλοκαίρι, τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως για όσους αγαπούν την ελεύθερη κατασκήνωση. Βρίσκεται στην κεντρική Εύβοια, στην πλευρά που βλέπει προς το Αιγαίο, κατορθώνοντας να συνδυάσει ιδανικά τόσο μια αρκετά εκτεταμένη αμμώδη παραλία (και κάποιες μικρότερες που την πλαισιώνουν), όσο και τη δασική ομορφιά, μιας και το βουνό Δίρφυς κατεβαίνει και αγκαλιάζει ουσιαστικά την παραλία. Τον πανέμορφο αυτό συνδυασμό έρχεται να συμπληρώσει ο χείμαρρος (κατάφυτος από τεράστια δένδρα) ο οποίος εκβάλλει στη νότια πλευρά της παραλίας και συνοδεύει σε μεγάλη απόσταση τον δρόμο που οδηγεί σε αυτήν. Σε απόσταση δυο ωρών από την Αθήνα, όσο και αν τα τελευταία χρόνια αυξάνονται τα δωμάτια, όσο και αν τα δωμάτια, οι ομπρέλες, το μπετόν και η άσφαλτος έχουν αρχίσει να επεκτείνονται, πάντα έχει φανατικούς φίλους και οπαδούς.

Για δεκαετίες δέχεται πλήθος κόσμου, όχι μόνο για το ασύλληπτης ομορφιάς τοπίο της, αλλά κυρίως επειδή αποτελεί έναν από τους τόπους στους οποίους η ελεύθερη κατασκήνωση αποτελεί θεσμό αγκαλιασμένο και από τη μικρή τοπική κοινωνία. Έχει πάρει το όνομά της από το ομώνυμο εκκλησάκι (Παναγία της Χιλιαδούς) που βρίσκεται σε αυτήν και όπου, σύμφωνα με την παράδοση, ήταν η χιλιοστή εκκλησία που έκτισε η αυτοκράτειρα Θεοδώρα. Το μέρος προσφέρει πολλές επιλογές. Οι επισκέπτες που την προσεγγίζουν κατεβαίνοντας σε αυτή δίπλα στον χείμαρρο, αμέσως παρατηρούν τις δεκάδες σκηνές και τροχόσπιτα τα οποία είναι εγκατεστημένα σε αυτόν, κάτω από τα πλατάνια και τις καστανιές, δίπλα στις φιέρες. Είναι οι θιασώτες της κάπως απόμακρης κατασκήνωσης, που επιλέγουν τη διακριτική ηρεμία του δάσους (ηρεμία που χαλούν μόνο οι ήχοι των τζιτζικιών), από τη συχνά πολύβουη παραλία.

Στην ίδια αυτή παραλία, κυρίως στις άκρες της, κατασκηνώνουν οι λάτρεις της θάλασσας και του ήλιου, αυτοί οι οποίοι προτιμούν τη σύντομη διαδρομή, από την είσοδο της σκηνής μέχρι την αρχή των κυμάτων. Ακόμη περισσότερο, στο βόρειο άκρο της, υπάρχει η μικρότερη απομονωμένη παραλία, άντρο των γυμνιστών, του ιδιαίτερου αυτού τρόπου τουρισμού. Καθόλου τυχαία λοιπόν η ύπαρξη του Ομίλου Φίλων Χιλιαδούς, ενός συλλόγου που αριθμεί χιλιάδες μέλη και σκοπό έχει την προστασία αυτής της παραλίας.

Όποιος επισκεπτόταν την παραλία πριν από τριάντα χρόνια έβρισκε ένα μέρος αποκομμένο ουσιαστικά από την πίεση της καθημερινότητας. Με μόλις τέσσερα δωμάτια να ενοικιάζονται, αλλά αρκετές ταβέρνες να προσφέρουν τη φιλοξενία τους στους κατασκηνωτές, οι συνθήκες ήταν σχεδόν ιδανικές. Η παρουσία των επισκεπτών ενίσχυε την τοπική οικονομία και ταυτόχρονα είχε καθιερώσει ένα πλαίσιο σεβασμού απέναντι στο φυσικό περιβάλλον. Αυτός ήταν και ο λόγος που οι σχέσεις ήταν (και συνεχίζουν να είναι) αρμονικές, μιας και οι ντόπιοι στήριζαν αυτό το μοντέλο τουρισμού. Κατά μήκος της παραλίας έβρισκες υπαίθριες ντουζιέρες που χρησιμοποιούσαν οι κατασκηνωτές, ενώ οι μαγαζάτορες κρατούσαν ανοιχτές τις πάντα καθαρές τουαλέτες των μαγαζιών τους προς

> Το 2012, σε μια προσπάθεια να ενισχυθούν οι επίσημες τουριστικές δομές, αυστηροποιήθηκαν οι κυρώσεις και οι ποινές για όσους επέλεγαν το ελεύθερο κάμπινγκ ως εναλλακτικό τρόπο τουρισμού…

Όταν μάλιστα εμφανίστηκαν τα πρώτα περιπολικά, σταλμένα από κάποιους με ιδιαίτερα οικονομικά συμφέροντα, η αντίδραση ήταν τέτοια που όχι μόνο κυρώσεις δεν επιβλήθηκαν, αλλά πλέον έγινε αποδεκτό το άφατο δικαίωμα των ελεύθερων κατασκηνωτών στη Χιλιαδού.

ελεύθερη χρήση. Ένας μικρός παράδεισος σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων από την Αθήνα.

Όμως το ιδανικό αυτό πλαίσιο λειτουργίας της ελεύθερης κατασκήνωσης σταδιακά άρχισε να έρχεται αντιμέτωπο με προβλήματα τα τελευταία έτη.

Ο σχετικά χαλαρός νόμος 3815 του 1955, που αντιμετώπιζε με ανεκτικότητα την ελεύθερη κατασκήνωση, έδωσε τη θέση του στον νόμο 392 του 1976 ο οποίος, έχοντας έναν πιο τουριστοκεντρικό προσανατολισμό, απαγόρευε την ελεύθερη κατασκήνωση, φτάνοντας στον δριμύτερο 2160 του 1993. Δυστυχώς τα πράγματα έμελλε να γίνουν ακόμα χειρότερα. Το 2012, με τον νόμο 4045, σε μια προσπάθεια να ενισχυθούν οι επίσημες τουριστικές δομές (βλέπε τα ξενοδοχεία κατεξοχήν) αυστηροποιήθηκαν οι κυρώσεις και οι ποινές για όσους επέλεγαν το ελεύθερο κάμπινγκ ως εναλλακτικό τρόπο τουρισμού, για όσους επέλεγαν τις διακοπές ως ανάγκη και δικαίωμα και όχι ως καταναλωτική πρόσληψη, με την αυτονόητη πάντα προϋπόθεση του σεβασμού και της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Το τελευταίο αποτελεί βασική προϋπόθεση στην άσκηση του δικαιώματος στην ελεύθερη κατασκήνωση, όπως αποτελεί και το πάτημα για όσους θέλουν να την εμποδίσουν.

Στον τελευταίο λοιπόν αυτό νόμο του 2012, το ελεύθερο κάμπινγκ αντιμετωπίζεται ως ιδιαίτερο αδίκημα, μιας και στις διατάξεις του προβλεπόταν ο διπλασιασμός των διοικητικών κυρώσεων και συγκεκριμένα το ύψος των 146,74 (για την ακρίβεια) ευρώ, πήγαινε στα 300 (πρόστιμο το οποίο μπορεί άμεσα να επιβάλει η ελληνική αστυνομία), ενώ ποινικά προβλέπεται κράτηση έως έξι μήνες ή χρηματική ποινή έως 3.000 ευρώ, ποινές οι οποίες επιβάλλονται από το δικαστή κατά τη συζήτηση της υπόθεσης.

Η πρώτη αντίδραση σε αυτόν το νόμο προήλθε από την κοινωνία της Χιλιαδούς. Κάτοικοι και επισκέπτες οργάνωσαν την πρώτη διαδήλωση με πανό και συνθήματα στην παραλία της Χιλιαδούς, ενέργεια η οποία πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων (καθόλου παράξενο βέβαια), καταδεικνύοντας την αγαστή συνεργασία και σύμπνοια των δύο μερών στον συγκεκριμένο τόπο. Όταν μάλιστα εμφανίστηκαν τα πρώτα περιπολικά, σταλμένα από κάποιους με ιδιαίτερα οικονομικά συμφέροντα, η αντίδραση ήταν τέτοια που όχι μόνο κυρώσεις δεν επιβλήθηκαν, αλλά πλέον έγινε αποδεκτό το άφατο δικαίωμα των ελεύθερων κατασκηνωτών στη Χιλιαδού. Δυστυχώς, φέτος επανήλθαν διακριτικά. Αν και περιορίστηκαν κατ' αρχάς σε συστάσεις, ο αναβρασμός ήταν δεδομένος. Κατασκηνωτές συζητούσαν μεταξύ τους προκρίνοντας ως τρόπο αντίδρασης, την επόμενη φορά που θα εμφανιστούν οι αρχές με σκοπό την επιβολή προστίμων, σύσσωμοι όλοι να απαιτήσουν να κοπούν πρόστιμα για όλους όσοι κατασκηνώνουν σε αυτή, πράγμα σχεδόν αδύνατο, μιας και μιλάμε για επισκέπτες οι οποίοι προσεγγίζουν τις αρκετές εκατοντάδες. Ίσως είναι αυτή η αντίδραση η οποία, προς το παρόν, έχει αποτρέψει την κλιμάκωση της απαγόρευσης.

Στο σημείο αυτό αξίζει να σημειώσουμε ότι η δεύτερη προσπάθεια επιβολής κυρώσεων συμπίπτει με τη δεύτερη φορά αριστερά και με τη για μία ακόμη φορά αναντιστοιχία λόγων και πράξεων αυτής. Όταν το 2012 συζητιόταν ο νόμος 4055, υποβλήθηκαν μέχρι και κοινοβουλευτικές ερωτήσεις από τους βουλευτές της αριστεράς, υποστηρίζοντας την αποποινικοποίηση της ελεύθερης κατασκήνωσης, ενώ σχετικά πρόσφατα (29 Ιουνίου 2015) η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ έβγαλε ανακοίνωση με τίτλο, «Το ελεύθερο κάμπινγκ είναι δικαίωμα, η προστασία της φύσης είναι καθήκον». Ο δρόμος όμως από τις εκφρασμένες απόψεις μέχρι την υλοποιημένη πρακτική είναι μακρύς, αν όχι ανύπαρκτος.

Αξίζει επίσης να επισημάνουμε ότι το ΚΚΕ έχει ως επίσημη άποψη την πλήρη απαγόρευση της ελεύθερης κατασκήνωσης, στην Ικαρία π.χ., πράγμα που ουδόλως ενοχλεί όταν διοργανώνεται ελεύθερο κάμπινγκ στον Γράμμο για τον «εορτασμό» των 70 χρόνων από την έναρξη του εμφυλίου πολέμου.

Όλοι όμως κρινόμαστε για τις απόψεις μας και τις πρακτικές μας και σε αυτό το σημείο η αριστερά «ευρέθη» για μία ακόμη φορά ελλιπής.

Ληξιαρχείον Ιστορίες

Του **Κωνσταντίνου Μαυρίδη**

Η σιαγόνα του Χίτλερ

Η ιστορική διαδρομή του πιο μακάβριου ενθυμίου του Γ' Ράιχ

Το πρωί της 5ης Μαΐου 1945 ο σκαπανέας Ιβάν Τσουράκοφ, αποσπασμένος στο τμήμα της Υπηρεσίας της Στρατιωτικής Αντικατασκοπείας (SMERSH) της 3ης Στρατιάς Κρούσης του Κόκκινου Στρατού, ερευνούσε τον αυλόγυρο της καγκελαρίας στο Βερολίνο, όταν πρόσεξε ένα κομμάτι κουβέρτας να προεξέχει στα πλάγια ενός πρόσφατου κρατήρα οβίδας και ειδοποίησε αμέσως τον διοικητή του. Στον πρόχειρο τάφο που είχε ανακαλύψει βρίσκονταν τα απανθρακωμένα πτώματα ενός άνδρα και μιας γυναίκας καθώς και δύο γερμανικών ποιμενικών σκύλων.

Η μονάδα είχε φτάσει στην περιοχή στις 2 Μαΐου μαζί με τα τμήματα εμπροσθοφυλακής του τακτικού στρατού με την απόρρητη αποστολή να αποκλείσει τάχιστα το χώρο και να εντοπίσει τον Χίτλερ ή το πτώμα του, πάση θυσία και στον συντομότερο δυνατό χρόνο. Τελικά, στο χάος που επικρατούσε τις τελευταίες ημέρες του Γ' Ράιχ με τις εχθροπραξίες να συνεχίζονται πέριξ του σημείου ερευνών, θα τους έπαιρνε πάνω από πέντε μέρες να βρουν την σωρό του φύρερ και όλα αυτά υπό άκρα μυστικότητα και την απειλή εκτέλεσης για έσχατη προδοσία οποιουδήποτε αποκάλυπτε το παραμικρό για τη φύση της αποστολής, ανεξαρτήτως βαθμού.

Η σκοτεινή υπόθεση του πτώματος του Χίτλερ θα χρησιμοποιούνταν αριστοτεχνικά από τον Σοβιετικό ηγέτη, Στάλιν, για να διαβάλει, απειλήσει και τελικά εξουδετερώσει τον Γκιόργκι Ζούκοφ, τον εξαιρετικά δημοφιλή στρατηγό του Κόκκινου Στρατού και βασικό αρχιτέκτονα της νίκης της ΕΣΣΔ κατά των Γερμανών στο ανατολικό μέτωπο τον οποίο φθονούσε θανάσιμα για την ολοένα αυξανόμενη δημοτικότητά του στον ρωσικό πληθυσμό. Ταυτόχρονα, η σοβιετική σιγή ασυρμάτου σχετικά με τα ευρήματα της 5/5/1945 θα έδινε τροφή σε άφθονες θεωρίες συνομωσίας, κατά καιρούς, με αποτέλεσμα ακόμη και σήμερα να γράφονται απίστευτα και άκρως ευφάνταστα πράγματα για τα γεγονότα των ημερών και ελάχιστοι να γνωρίζουν ποια ήταν η πραγματική κατάληξη του πτώματος του Χίτλερ.

Όλοι οι ιστορικοί σήμερα συμφωνούν πως ο Χίτλερ αυτοκτόνησε κάνοντας ταυτόχρονη χρήση φιαλιδίου υδροκυανίου και πιστολιού μαζί με την Εύα Μπράουν, την οποία είχε παντρευτεί δύο μέρες πριν, στις 3.15' το απόγευμα της 30ης Απριλίου. Σύμφωνα με σαφείς οδηγίες που είχαν λάβει από τον ηγέτη τους, οι Όττο Γκούνσε και Χάιντς Λίνγκε, υπασπιστής και προσωπικός υπηρέτης του Χίτλερ αντίστοιχα, ανέβασαν τα πτώματα του ζευγαριού στον κήπο της καγκελαρίας, τα περιέλουσαν με βενζίνη και τους έβαλαν φωτιά. Αυτόπτες μάρτυρες της πυράς, σύμφωνα με τις σημειώσεις της ανάκρισης του Γκούνσε από την SMERSH, ήταν οι Γκαίμπελς, Μπόρμαν και Άξμαν. Η φωτιά έκαιγε για περίπου δυόμισυ ώρες εν τω μέσω σποραδικού βομβαρδισμού από το ρωσικό πυροβολικό και στις εξίμισυ τα μερικώς απανθρακωμένα, αλλά σαφώς μη αναγνωρίσιμα πλέον, πτώματα θάφτηκαν πρόχειρα στον κρατήρα όπου είχε θαφτεί την προηγουμένη η Μπλόντι, το λυκόσκυλο του Χίτλερ, στην οποία και στο κουτάβι της, Βόλφ, ο γιατρός των Es Es, Στούμπφεγκερ, είχε δοκιμάσει την αποτελεσματικότητα των χαπιών υδροκυανίου που θα έπαιρνε ο Χίτλερ.

Εκεί, θα ανακαλύπτονταν από τους Ρώσους σκαπανείς έξι μέρες μετά και θα μεταφέρονταν εσπευσμένα το ίδιο βράδυ σε ένα αυτοσχέδιο νεκροτομείο στο προάστιο Μπουχ του Βερολίνου, όπου θα γινόταν η επίσημη νεκροψία εκ μέρους των Σοβιετικών. Το πόρισμα της νεκροψίας ήταν ότι τα πτώματα είχαν αποτεφρωθεί σε τέτοιο βαθμό που το μόνο χρήσιμο τμήμα τους ήταν οι κάτω σιαγόνες και οι οδοντοστοιχίες τους οι οποίες αφαιρέθηκαν και καταγράφηκαν με κάθε λεπτομέρεια.

Το αστείο της υπόθεσης είναι ότι το βράδυ της 8ης Μαΐου που παραδόθηκαν επίσημα οι Γερμανοί και τα ρωσικά στρατεύματα επιδόθηκαν σε ένα αχαλίνωτο γλέντι μέχρι τελικής πτώσεως και μια άνευ προηγουμένου κατανάλωση ποσοτήτων αλκοόλ, η σιαγόνα του Χίτλερ δόθηκε στην διερμηνέα, Έλενα Ρεζέφσκαγια της στρατιωτικής αντικατασκοπείας, προς φύλαξη διότι ως γυναίκα θα έπινε λιγότερο και η πιθανότητα να χαθεί το "εύρημα" μέσα στους ξέφρενους πανηγυρισμούς ήταν πολύ μικρότερη. Ευτυχώς, η Ρεζέφσκαγια δεν έχασε τη σιαγόνα, την οποία είχε τοποθετήσει για ασφάλεια σε ένα κόκκινο βελούδινο κουτί κοσμημάτων, διότι στις 10 Μαΐου οι Ρώσοι είχαν την τύχη να συλλάβουν και να ανακρίνουν την Κάθι Χόισμαν και τον Φριτς Έχτμαν, την βοηθό και τον οδοντοτεχνίτη του οδοντιάτρου του Χίτλερ, Χιούγκο Μπλάσκε, οι οποίοι αναγνώρισαν τη σιαγόνα από τις εργασίες τοποθέτησης γέφυρας και κορωνών που οι ίδιοι είχαν πραγματοποιήσει μετά την βομβιστική επίθεση κατά της ζωής του Χίτλερ στις 20/7/1944.

Έτσι, η SMERSH είχε θετική αναγνώριση του πτώματος από τις 10/5/1945 αλλά το γεγονός αυτό θα έμενε επτασφράγιστο μυστικό από εχθρούς, φίλους αλλά και από την ίδια την NKVD. Μόνο ο υπέρτατος ηγέτης ενημερωνόταν καθημερινά για την πρόοδο των ερευνών από ειδική τηλεφωνική γραμμή που χειριζόταν μια ομάδα με επικεφαλής κάποιον στρατηγό που ουδείς γνώριζε και είχε σταλεί επί τούτου από την Μόσχα. Ο Στάλιν θα καμωνόταν έτσι τον ανήξερο για την ύπαρξη του πτώματος και θα διέψευδε μέσω της Πράβντας το γεγονός ότι η σωρός είχε βρεθεί χαρακτηρίζοντάς το ως «φασιστική προβοκάτσια».

> Ο Στάλιν καμωνόταν τον ανήξερο για την ύπαρξη του πτώματος και διέψευδε μέσω της *Πράβντας* το γεγονός ότι η σωρός είχε βρεθεί.

Το χειρότερο παιγνίδι όμως θα παιζόταν σε βάρος του στρατηγού Ζούκοφ τον οποίο ο Στάλιν θα πίεζε και θα κορόιδευε στις επιτελικές συνεδριάσεις κατηγορώντας τον ότι απέτυχε παταγωδώς να βρει τον Χίτλερ ή το πτώμα του για χρόνια μετά την ανακάλυψη και ταυτοποίησή του. Για 20 ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, ο Ζούκοφ θα αγνοούσε τα γεγονότα της εύρεσης και ταυτοποίησης της σωρού του Χίτλερ και η αποκάλυψη του γεγονότος ότι ο Στάλιν τον γέλασε και συνωμότησε σε βάρος του θα τον καταρράκωνε ψυχικά.

Η σωρός αυτή καθεαυτή, τον Ιούνιο του '45 θα θαβόταν σε μια μυστική τοποθεσία στην άκρη ενός δάσους κοντά στην πόλη Ράθεναου. Από κει θα ξεθαφτεί στις 21 Φεβρουαρίου του '46 και θα θαφτεί εκ νέου μαζί με τα υπολείμματα της Εύας Μπράουν και της οικογένειας Γκαίμπελς σε ένα οικόπεδο στην οδό Κλαουζένερ 30-32 στο Μαγδεμβούργο όπου θα παραμείνει για 24 χρόνια όταν ο τότε αρχηγός της ΚαΓκεΜπε, Αντρόποφ, θα αποφασίσει να τελειώνει μια και καλή με δαύτη.

Στα 1970 μια τριμελής ομάδα της υπηρεσίας με επικεφαλής τον αξιωματικό Βλαντιμίρ Γκάμενιουκ επισκέφτηκε την περιοχή που παρεμπιπτόντως είχε γεμίσει πολυκατοικίες, έστησε ένα αντίσκηνο για καμουφλάζ και άρχισε την εκσκαφή μέχρι που συνειδητοποίησαν ότι είχαν μετρήσει 45 μέτρα αντί για 45 βήματα από τις συντεταγμένες που τους είχαν δώσει. Η γκάφα ήταν απίστευτη καθώς η αποστολή υποτίθεται ήταν απόρρητη και έπρεπε να γίνει σβέλτα. Είχαν ήδη αρχίσει να μαζεύονται κάποιοι περίεργοι Ανατολικογερμανοί για να δουν τι έκαναν αυτοί οι παράξενοι τύποι ανάμεσα στις εργατικές κατοικίες. Αναγκαστικά, ξαναγέμισαν το λάκκο με χώμα, μετακινήθηκαν μαζί με το αντίσκηνο στο σωστό σημείο και βρήκαν το κουτί με τα λείψανα σε βάθος μόλις ενός μέτρου. Με το κουτί ανά χείρας, τα λαγωνικά της ΚαΓκεΜπε τοποθέτησαν το κουτί σε ένα Λάντα Ζίγκουλι, μεταμφιέστηκαν σε ψαράδες και το μετέφεραν σε μια τοποθεσία σε κάποιο κοντινό βουνό όπου τα αποτέφρωσαν τελειωτικά και τα σκόρπισαν στους τέσσερις ανέμους παίρνοντας όρκο να μην αποκαλύψουν σε κανέναν την τοποθεσία.

Όσο για την τύχη της σιαγόνας του Χίτλερ, οι απόψεις διίστανται. Κάποιοι πιστεύουν πως είναι αναμφισβήτητα ακόμη σε ρωσικά χέρια και υπάρχουν αναφορές ιστορικών, όπως αυτή του Α. Μπίβορ, που την τοποθετούν στη διαβόητη Λουμπιάνκα, το πολυδαίδαλο αρχηγείο της ρωσικής μυστικής αστυνομίας στην Μόσχα αναμένοντας το τεστ DNA της χιλιετίας. Για κάποιους άλλους, το τεστ έχει ήδη γίνει το 1988 και ως ύψιστη ειρωνεία η σιαγόνα του Χίτλερ κονιορτοποιήθηκε και πετάχτηκε στο αποχετευτικό σύστημα της Μόσχας στις 26/12/1991, την τελευταία νύχτα της ύπαρξης της ΕΣΣΔ.

ΤΣΙΠΡ-ΕΞΙΤ

οδηγός αποφυγής εξαγριωμένων ψηφοφόρων

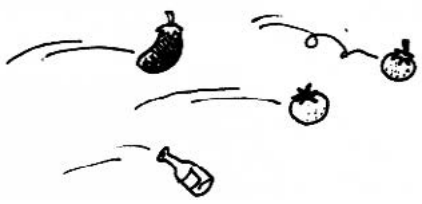

Η παραμονή στην εξουσία έχει καταστεί πλέον πολύ επικίνδυνο χόμπι για τον μικρό Αλέξη. Πώς θα μπορέσει όμως να αποχωρήσει από αυτήν, χωρίς να πέσει στα χέρια των εξαπατημένων και εξαγριωμένων ψηφοφόρων του;

Παρουσιάζουμε τις πέντε καλύτερες ιδέες για εύκολο και ανώδυνο... TSIPRexit!

Μεταμφίεση

Το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να εξαφανιστεί από προσώπου γης. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, να μεταμφιεστεί σε καλόγερο. Ως Γέροντας Μνημόνιος θα ήταν ιδιαίτερα αγαπητός. Θα μαζεύονταν νεοφιλελεύθεροι από όλη τη χώρα για να πάρουν την ευχή του.

Μεταγραφή

Οι Έλληνες πάντα καμαρώνουν για τους συμπατριώτες τους που τα καταφέρνουν στο εξωτερικό. Αν κάνει ο Τσίπρας μια μεταγραφή σε κυβέρνηση άλλης χώρας, έστω και ως κλητήρας, ίσως του τα συγχωρούσαμε όλα.

Νέα καριέρα

Μια άλλη λύση είναι η μεταπήδηση στον χώρο της σόου μπιζ. Αν γινόταν, π.χ. παρουσιαστής τάλεντ σόου σε κάποιο απ' τα κυοφορούμενα φιλοσυριζαιικά «βοθροκάναλα της διαπλοκής», θα έκανε θραύση και θα έβλεπε τη δημοτικότητά του να απογειώνεται ξανά!

Δημοψήφισμα

Δημοψήφισμα για την έξοδο της Αίγινας από την Ευρωπαϊκή Ένωση! Ο Τσίπρας γίνεται πρωθυπουργός της ανεξάρτητης Αίγινας! Το νησί μετατρέπεται σε Χονγκ Κονγκ του Αργοσαρωνικού και ο Τσίπρας ανακηρύσσεται εθνικός ήρωας. Φορολογικός παράδεισος, τουριστικός προορισμός και άμα λάχει, φέρνει και καμιά αμερικάνικη βάση για έξτρα ανάπτυξη!

Τρεχάτε ποδαράκια μου

Αν αποτύχουν όλα, υπάρχει και η παραδοσιακή δοκιμασμένη λύση του ελικόπτερου. Του φευγάτου απατεώνα η μάνα δεν έκλαψε ποτέ! Μόνο μην ξεχάσει να πάρει φεύγοντας και τον Στρατάρχη!

CINEρήξη

Του **Κωνσταντίνου Μπλάθρα**

Σκοτεινές ψυχές (Anime nere)

Οι Σκοτεινές ψυχές του Φραντζέσκο Μούντζι συγγενεύουν με την τραγωδία. Σε έναν τόπο όπου τα δάκρυα στεγνώνουν σαν τα ξεροπόταμα που τον διασχίζουν, οι άνθρωποι γίνονται σαν αγκάθια ξεραμένα. Η ταινία προέρχεται από το ομώνυμο μυθιστόρημα του Τζιοακίνο Κριάκο, γεννημένου στο Άφρικον της Καλαβρίας, στις ανατολικές υπώρειες του Ασπρομόντε, εκεί όπου η Καλαβρία, μια από τις φτωχότερες περιοχές της Ιταλίας, βρέχεται από το Ιόνιο. Η ταινία είναι γυρισμένη επί τόπου, στο παλιό εγκαταλειμμένο σήμερα χωριό Άφρικον.

Ο **Ρόκο** και ο αδερφός του **Λουίτζι** ζουν στο Μιλάνο. Οικοδομικές επιχειρήσεις, νυχτερινά κέντρα, πορνεία και ναρκωτικά είναι οι δουλειές τους. Μαφιόζοι χωρικοί από τον Νότο. Μικρά ψάρια. Πίσω στο χωριό τους, στις πλαγιές του Ασπρομόντε, ζει ο πρεσβύτερος αδερφός τους ο **Λουτσιάνο**, ο οποίος αρνείται να συμμεριστεί τις μαφιόζικες δουλειές τους. Έχει το κοπάδι του με τα πρόβατα και τα κτήματα, αγρότης και τσοπάνης σαν τον πατέρα τους. Τον πατέρα τους που έπεσε από τις σφαίρες της ισχυρής στην Καλαβρία **Ντράγκεντα**. Ο Λουτσιάνο –όπως και οι άλλοι δύο που έριξαν μαύρη πέτρα πίσω τους– προσπαθεί να ξεχάσει. Μα το αίμα νερό δεν γίνεται. Κι αν ο ίδιος λουφάζει, ο **Λέο**, ο άρτι ενηλικιωθείς γιος του, διψάει για εκδίκηση. Δεν θέλει να ζήσει στο χωριό και θαυμάζει τους επιτυχημένους του θείους. Μεσ' τη νεανική του αστοχασιά, με το αίμα να διψάει εν τέλει για αίμα, προκαλεί την Ντράγκεντα και το σκάει στο Μιλάνο. Ο αρχιμαφιόζος ζητάει από τον πατέρα του παιδιού ικανοποίηση. Καθώς οι ψυχές και ο τόπος σκοτεινιάζουν ολοένα και πιο πολύ, οι δύο αδερφοί, που οι δουλειές τους μεγάλωσαν και φιάσαν στην Αμερική, σπεύδουν από το Μιλάνο στα πάτρια, με σκοπό να ανοίξουν τις δουλειές τους εκεί και να χτυπήσουν-αντικαταστήσουν την Ντράγκεντα, την τοπική Μαφία. Το σκηνικό της τραγωδίας έχει ήδη στηθεί. Ο πόλεμος κηρύχθηκε και όλοι θα ματώσουν. Το τέλος επιφυλάσσει μια ανατροπή, που τρέπει αυτό το «γουέστερν ασπρομοντάνο», όπως το ονομάζει ένας Ιταλός σχολιαστής, σε ατόφια τραγωδία.

Από την εποχή κιόλας του **Λάκι Λουτσιάνο** (1973) του Φραντζέσκο Ρόζι, ο ιταλικός κινηματογράφος έχει δώσει πολλές ιστορίες της Μαφίας και επιστρέφει σε αυτές –θυμηθείτε το εξαιρετικό φίλμ του Ματέο Γκαρόνε *Γόμορρα* (2008)– όχι μόνο για να βυθιστεί σε αρχέγονες ιστορίες διαφθοράς, αίματος, εκδίκησης και –γιατί όχι;– ηρωισμού, αλλά και για να επιστρέψει στον Νότο, μια περιοχή όπου εντονότερα συναντά κανείς αρχέγονες συμπεριφορές και αυθεντικότερη την ταυτότητα ενός προβιομηχανικού κόσμου. Αυτού του είδος το «γουέστερν», που εδώ είναι στην κυριολεξία «σάουθερν» (νότιο), δίνει, νομίζω, και τον παλμό της επιστροφής –ή της αναζήτησης– μιας ταυτότητας, μιας ιθαγένειας. Δεν είναι συμπτωματικό ότι σε αυτό το είδος επιστρέφει συχνά τελευταία και ο αμερικανικός κινηματογράφος. Η χολιγουντιανή *Επιστροφή* (2015) του **Ιναρίτου** ή οι οι *Μισητοί οκτώ* (2015) του **Ταραντίνο** ή το *Τσεκούρι από κόκαλο* (2015) –δες παρακάτω– ή ακόμα ακόμα στα καθ' ημάς, η *Χειμερία νάρκη* (2014) στην Καππαδοκία του **Τσεϊλάν** ή η Άνδρος, η *Μικρά Αγγλία* (2013) του **Βούλγαρη**, καταγράφουν μια τάση ενδοσκόπησης, μέσα στην κρίση, που πρώτα γράφει στον κινηματογράφο για να ακολουθήσει η προφάνεια της πολιτικής. Είναι δε σημασίας άξιον ότι καμμία από αυτές τις ταινίες δεν έχει αίσιον τέλος. Η γενική σφαγή ή η εκπόρθηση και αιματηρή άλωση των αισθημάτων είναι το φινάλε σε όλα αυτά τα έργα. Σαν ο θρήνος να καταπίνει την Ιστορία, να την πνίγει στο αίμα –την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές π.χ., η Νίκαια (νότος κι αυτή!) θρηνεί δεκάδες θύματα τη μέρα της επετείου της Βαστίλης.

Για να μείνουμε όμως στην ταινία του Μούντζι, ο σκηνοθέτης καταφέρνει να ζωντανέψει έναν κόσμο ζωντανών νεκρών. Άνθρωποι αμίλητοι, ήρεμοι εξωτερικά, μαινόμενοι από μέσα, που εκφράζουν ό,τι αισθάνονται σιωπηλά, χωρίς λόγια, σαν την ταραντέλα που χορεύουν στο τσιμπούσι-αραβώνα-επίδειξη στο έρημο χωριό, οδηγούνται λίγο λίγο στην απόλυτη συντριβή. Το βάρος του αίματος, της ιστορίας, του τόπου του ίδιου, τους συντρίβει. Η ταινία κατάφερε να εντάξει τόσο οργανικά τους πρωταγωνιστές της σ' αυτό το μουντό τοπίο του Ασπρομόντε, ώστε όλοι τους έγιναν χωρικοί του Άφρικον στο τέλος, πρόσωπα τυλιγμένα σε έναν ανέκφραστο θρήνο. Ο κάπως πιο ντελικάτος και κομψευόμενος Ρόκο, τον παίζει ο **Πεπίνο Ματζότα**, ο μπρούτος μαφιόζος Λουίτζι, στον ρόλο ο **Μάρκο Λεονάρντι**, ο αμίλητος Λουτσιάνο, ο μεγαλύτερος, που παίρνει στο τέλος πάνω του όλο το άγος, τον υποδύεται ο **Φαμπρίτσιο Φερακάνε**, και ο εξίσου αμίλητος νεαρός Λέο, που διψά για τη μεγάλη ζωή της πόλης, ο **Τζουζέπε Φούμο** εδώ, όλοι τους δένουν σε έναν πειστικό θίασο Καλαβρών. Το ίδιο και οι γυναίκες του θιάσου, η **Μπάρμπορα Μπομπούλοβα**, που παίζει τη Βαλέρια, τη γυναίκα του Ρόκο, η **Άννα Φερούτζο**, η Αντόνια, γυναίκα του Λουτσιάνο και η αυθεντική Σισιλιάνα **Αουρόρα Κατρότσι**, που δίνει με τέλεια εκφραστικότητα τη γριά μάνα, τη χαροκαμένη Ρόζα.

Η ταινία βραβεύτηκε με κάμποσα ιταλικά βραβεία Ντονατέλο, μεταξύ αυτών καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας και σεναρίου –το έχει γράψει ο σκηνοθέτης μαζί με τον Κριάκο, συγγραφέα του βιβλίου. Οι μνήμες του Καλαβρού Κριάκο σίγουρα βοήθησαν τον Ρωμαίο Μούντζι να μπει ευκολότερα στο γνοφώδες κλίμα αυτών των αμίλητων και σκοτεινών ψυχών. Και το φινάλε είναι σαν να σου δαγκώνει την καρδιά.

Η ταινία, έτσι για την ιστορία, προβλήθηκε στο Φεστιβάλ της Βενετίας και στη Θεσσαλονίκη, το 2014, και είχε τρεις υποψηφιότητες για χρυσές σφαίρες, το 2015.

(Η ταινία έχει προγραμματιστεί να κυκλοφορήσει τον Αύγουστο).

Η ομορφότερη εποχή

Σε εντελώς διαφορετικό κλίμα, *Η ομορφότερη εποχή* (La belle saison) της **Κατρίν Κορσινί** μας φέρνει για δεύτερη φορά στη φετεινή σεζόν, μετά το Κάρολ (2015) του Τοντ Χέινς, ένα ζευγάρι ερωτευμένων γυναικών στις οθόνες. Μοιάζει η επιτυχία του *Ζωή της Αντέλ* (2013) να έφερε μια κάποια μόδα. Η παλινδρόμηση του σινεμά προς την ταυτότητα, που λέγαμε πριν, έχει και το αντίρροπό της: την επιμονή στην απελευθέρωση του φύλου, στις ακρώρειες της σεξουαλικής απελευθέρωσης του '70. Τα ζευγάρια των ανδρών, άλλωστε, έχουν προ πολλού προηγηθεί στις οθόνες, ακόμα και στο σεμνότυφο Χόλυγουντ. Το Μυστικό του Μπρόουκμπακ Μάουντεν(2005) έχει φωναχτεί εδώ και μια δεκαετία.

Η *ομορφότερη εποχή* το πάει πιο πολιτικά. Στον απόηχο του Μάη του '68, στα 1971, στο Παρίσι, σε μια ομάδα φεμινιστικού ακτιβισμού, η Ντολφίν, εργάτρια από την επαρχία, θα ερωτευτεί την Καρόλ, που είναι η ψυχή της ομάδας. Θα φιληθούν σε μια κινητοποίηση της ομάδας, σε σκηνές νοσταλγίας για τις παλιές καλές μέρες του αγώνα. Όταν η Ντολφίν θα αναγκαστεί να γυρίσει στο χωριό της, κάπου στον βορρά, όπου με σκληρή δουλειά κρατάει ένα αγρόκτημα, η Καρόλ θα την ακολουθήσει. Ο λυρισμός της εξοχής θα δώσει στον έρωτά τους –και στην ταινία– μελοδραματικά φτερά, έως ότου μαθευτεί η σχέση τους. Αν οι σκηνές του Παρισιού αποπνέουν ένα παλιομοδίτικο, εφηβικό στη ρηχότητά του, επαναστατικό φολκλόρ, οι σκηνές με τις τρεις γυναίκες που δουλεύουν στο κτήμα (η Ντολφίν, η Καρόλ και η Μονίκ, η μάνα της Ντολφίν) είναι αλήθεια ότι σε κρατάνε πιο πολύ. Ο συνεταιρισμός των αγροτών, σε μια προ ευρωζώνης, εποχή, αναδίδει κι αυτός μια νοσταλγία, ώστε να ξεφεύγει του στόχου της η ταινία μάλλον. Αν και η πρωταγωνίστρια εξ ανάγκης έρωτος τα βάζει με τα ήθη της συντηρητικής (και αλληλέγγυας, μην το ξεχνάμε) κοινότητας, ταυτόχρονα αγαπά τη ζωή που κάνει, με τον καθημερινό μόχθο στα κτήματα και τον έρωτά της, κυρίως νυχτερινό. Η ταινία μοιάζει να συμμερίζεται την αμφιθυμία της, αν και στο τέλος η Ντολφίν, χωρίς όμως να εμφανιστεί, ολοκληρώνει από μακριά την επανάστασή της.

Σίγουρα το μεγάλο ατού της ταινίας, που αν δεν ήταν καλοκαίρι, η ομορφότερη και ελαφρύτερη εποχή, ίσως δεν της δίναμε καν σημασία, είναι η πρωταγωνίστριά της, όπως άλλωστε και στην *Αντέλ*. Η όμορφη Ιζιά Ιγκελέν, που παίζει την Ντολφίν, είναι ροκ τραγουδίστρια και γι' αυτό κινείται άνετα στον ρόλο της, που είναι να αρέσει. Ξέρει τον τρόπο. Μαζί της η Σεσίλ ντε Φρανς (Καρόλ) και η Νοεμί Λβόβσκι (Μονίκ). Μην περιμένετε εσωτερικούς κραδασμούς και τέτοια! Είπαμε, μελό, ελαφρότης και ωραιότης. Κάτι σαν «Καλιφορνικέισον»...

Κωνσταντίνος Μπλάθρας

ΠΙΣΩ ΟΨΗ

Εναλλακτική συνάντηση

της Κίνησης Πολιτών Άρδην

21- 24 Ιουλίου 2016 - Βασιλικά Ευβοίας

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

Πέμπτη 21/07, ώρα 7.00 μ.μ.
«Φυγή των Νέων: Η κλιμάκωση του φαινομένου, και προοπτικές επαναπατρισμού».
Παρουσίαση των τελευταίων ερευνών, στατιστική και ποιοτική απεικόνιση του ζητήματος, συζήτηση πάνω στις προοπτικές για ένα κίνημα επαναπατρισμού.

Παρασκευή 22/07, 7.00 μ.μ.
- Παγκόσμια κρίση και όξυνση των γεωπολιτικών αντιθέσεων
- Η ευρωπαϊκή συνοχή θρυμματίζεται
- Οι περιπέτειες του νεοθωμανισμού και η Συρία
- TTIP και «Δρόμοι του Μεταξιού»: Ο νέος γεωοικονομικός ανταγωνισμός Δύσης και Ανατολής τον 21ο αιώνα
- Κύπρος και νέο Σχέδιο Ανάν: Πού βρισκόμαστε

Σάββατο 23/07, 7.00 μ.μ.
Ανοιχτή Εκδήλωση: Ένα νέο όραμα για την Ελλάδα, με τον Γιώργο Καραμπελιά

Για δηλώσεις συμμετοχής επικοινωνήστε:
Αθήνα: 210 38 26 319, 6947026648, perardin@gmail.com
Θεσ/νίκη: 2310543751, 2313317711, 697272042, ardinthess@gmail.com

Το κόστος συμμετοχής είναι 20 €.

Ο πολυχώρος Ξούτκα διαθέτει πολλούς χώρους για την τοποθέτηση σκηνών με σκιά όλη την ημέρα. Για πληροφορίες για ενοικιαζόμενα δωμάτια καλέστε στο 210 3826319 ή στο 6947026648.

Κυκλοφορούν από τις Εναλλακτικές Εκδόσεις

Αθανάσιος Γκότοβος
Τσαμουριά
Ταυτότητες στην κατοχική Θεσπρωτία και ο ρόλος της μουσουλμανικής μειονότητας

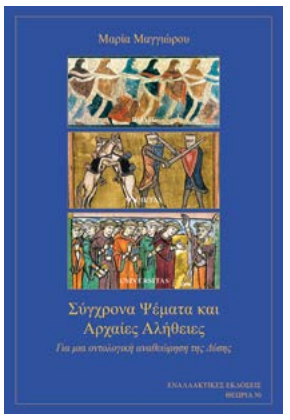

Μαρία Μαγγιώρου
Σύγχρονα ψέματα και αρχαίες αλήθειες
Για μια οντολογική αναθεώρηση της Δύσης

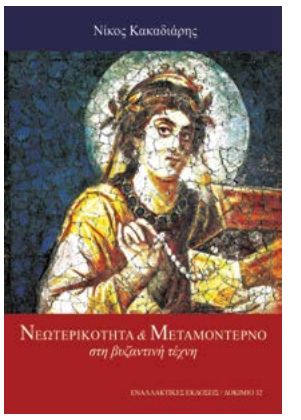

Νίκος Κακαδιάρης
Νεωτερικότητα και Μεταμοντέρνο στη βυζαντινή τέχνη

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

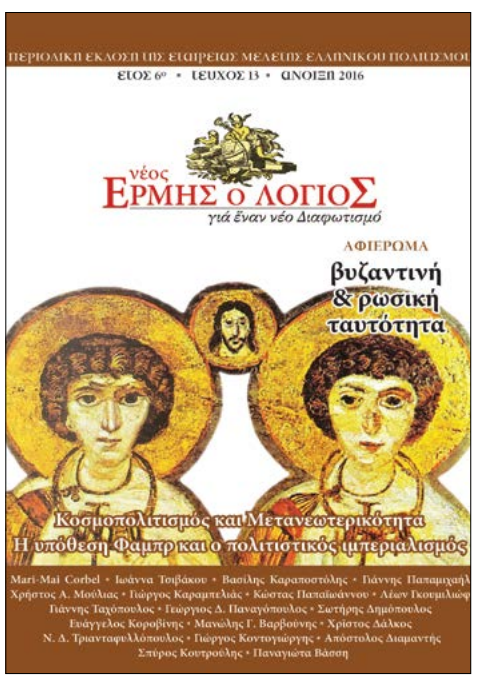

Γίνετε ηλεκτρονικοί συνδρομητές της *Ρήξης*

Για τους φίλους/φίλες που διαμένουν στο εξωτερικό, ή για τους... ανυπόμονους που διαμένουν εντός της χώρας, υπάρχει η δυνατότητα αποστολής κάθε φύλλου της εφημερίδας *Ρήξη* σε ηλεκτρονική μορφή (pdf). Με μια απλή συνδρομή υποστήριξης (15€/χρόνο) και την ηλεκτρονική σας διεύθυνση, θα σας στέλνουμε την εφημερίδα Ρήξη σε ηλεκτρονική μορφή... πριν ακόμα κυκλοφορήσει στα περίπτερα. Την ίδια στιγμή, με την συμβολή σας βοηθάτε στην οικονομική επιβίωση της εφημερίδας.

Μπορείτε να καταθέσετε τα 15€ στην τράπεζα, διαδικτυακά ή με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: εφ. *Ρήξη*, Ξενοφώντος 4, 6ος όροφος, 105 57, Αθήνα. Τα στοιχεία του λογαριασμού είναι: Λογαριασμός Τραπέζης: Εθνική Τράπεζα 116/768054-65, IBAN GR120110 1160 0000 1167 6805 465, BIC: ETHNGRAA, Δικαιούχος: Γιώργος Καραμπελιάς. Πείτε μας επίσης από ποιο τεύχος θέλετε να ενεργοποιηθεί η συνδρομή. Με το που καταθέσετε τα χρήματα, θα σας στείλουμε την εφημερίδα.